

MEG WOLITZER

YOUNG

Belzhar

EXISTĂ UN LOC UNDE
CEI PIERDUȚI SE DUC PENTRU
A FI GĂSIȚI.

TREI

FICTION
CONNECTION

Meg Wolitzer

Belzhar

Traducere din engleză de
Ciprian Șiulea

TREI
2014

CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Pentru fiii mei, Gabriel și Charlie

Prolog

Am fost trimisă aici din cauza unui băiat. Îl chema Reeve Maxfield. L-am iubit și apoi el a murit, a trecut aproape un an și nimeni nu știa ce să facă pentru mine. Până la urmă, s-a luat decizia că ar fi cel mai bine să mă trimită aici. Dar dacă întrebați pe cineva dintre angajații de aici sau dintre profesori, vor susține că am fost trimisă în acest loc din cauza „efectelor de durată ale unei traume“. Astea sunt cuvintele pe care părinții mei le-au scris pe cererea de admitere la The Wooden Barn, care e descrisă în broșura de prezentare ca fiind o școală cu internat pentru adolescenți „fragili din punct de vedere emoțional și deosebit de inteligenți“.

Pe rândul unde apare „Motivul pentru care elevul aplică la The Wooden Barn“, părinții tăi nu pot să scrie: „Din cauza unui băiat“.

Dar asta e adevărul.

Când eram mică, i-am iubit pe mama, pe tata și pe fratele meu Leo, care se ținea după mine peste tot și spunea „Jammy, stai“. Când am crescut, l-am iubit pe proful de mate din a noua, domnul Mancardi, chiar dacă abilitățile mele la matematică erau cu mult sub normale. „Ah, Jam Gallahue, bine ai venit“, spunea domnul Mancardi când întârziam la prima oră, cu părul încă ud de la duș și uneori, iarna, cu vârfurile înghețate ca niște crenguțe. „Sunt încântat că te-ai decis să ni te alături.“ Fără s-o spună niciodată într-un mod neplăcut. Chiar îmi vine să cred că era încântat.

Eram îndrăgostită de Reeve cu disperare, cum nu mai fusesem îndrăgostită de nimeni până atunci, în toți cei cincisprezece ani ai mei. După ce l-am cunoscut pe el, sentimentele pe care le avusesem față de toți ceilalți mi s-au părut dintr-odată simple și penibile. Mi-am dat seama că există diferite niveluri de dragoste, exact ca diferitele niveluri de matematică. Pe vremea aia, în clasa de Matematică Avansată de lângă noi, se adunau niște mega-creiere să schimbe ultimele bârfe despre paralelograme. Între timp, în clasa de Matematică pentru Proști a domnului Mancardi, noi stăteam într-o ceață matematică, cu gurile pe jumătate căscate, și ne holbam nedumeriți la ironic denumita Tablă Inteligentă.

Cam așa mă îndrăgostisem și eu până atunci, ca prin ceață, complet aiurea, fără măcar să-mi dau seama. Iar apoi, dintr-odată, am înțeles că există ceva în genul Iubirii

Avansate.

Reeve Maxfield era unul dintre elevii din a zecea aflați în vizită, care se hotărâse să ia o pauză de la viața lui, din Londra, unul din cele mai incitante orașe din lume, ca să petreacă un semestru în suburbia noastră din Crampton, în New Jersey, și să stea la Matt Kesman, un sportiv vesel și plictisitor, și la familia lui.

Reeve era diferit de băieții pe care îi știam eu — toți acei Alex, Josh și Matt. Nu era vorba doar de numele lui. Avea un stil diferit de oricare dintre ei: foarte elegant, slab și cu umerii aplecați, cu niște jeanși negri strâmți atârându-i mult sub oasele noduroase ale șoldurilor. Arăta ca membrul uneia din trupele alea britanice de punk din anii '80, pe care taică-meu încă le mai adoră și ale căror albume le păstrează în huse de plastic speciale, pentru că e sigur că o să facă foarte mulți bani cândva. O dată am căutat unul din cele mai prețuite albume ale lui taică-meu pe eBay și am văzut că cineva oferise 16 cenți pe el, lucru care, nu știu de ce, m-a făcut să-mi vină să plâng.

Pe copertele albumelor lui taică-meu apar de obicei băieți cu priviri ironice, care stau împreună la un colț de stradă, amuzându-se de vreo glumă de-a lor. Reeve s-ar fi potrivit perfect. Avea păr castaniu închis, curgându-i în jurul unei fețe palide, foarte palide, pentru că se pare că în Anglia nu există deloc lumină a soarelui. „Serios? Deloc? Întuneric total?“, spuneam eu când el insista că așa e.

„Cam da“, spunea el. „Toată țara e ca o casă mare și umedă în care a fost oprit curentul electric. Și toți au carență de vitamina D. Chiar și Regina.“ Spunea toate astea cu o față serioasă. Avea un *hârșâit* în voce. Și, chiar dacă habar n-am ce credea lumea despre el în Londra, unde accentul lui e obișnuit, pentru mine vocea lui suna ca un chibrit aprins ținut la marginea unei bucăți de hârtie sfărâmicioasă. Exploda, pur și simplu, la intensitate scăzută. Când vorbea el, îmi venea să ascult.

Îmi venea și să mă uit la el non-stop: fața palidă, ochii căprui, părul fâlfâind. Era ca un pahar de laborator cu gât lung de la chimie, care bolborosea mereu în partea de sus, din cauza vreunui proces interesant care avea loc înăuntru.

Acum l-am comparat pe Reeve Maxfield și cu matematica, și cu chimia. Dar până la urmă, singura oră care a ajuns să conteze era engleza. Nu ora mea de engleză de la Liceul Regional Crampton, ci o altă oră, la care am mers mult mai târziu, la The Wooden Barn în Vermont, după ce Reeve murise și eu abia dacă mai puteam trăi.

Din motive pe care nu le-am înțeles, am fost unul din cei cinci elevi invitați să ia parte la un curs care se chema Teme Speciale în Engleză. Ce s-a întâmplat la cursul acela e ceva despre care niciunul dintre noi nu a vorbit cu nimeni niciodată. Chiar dacă, bineînțeles, ne gândim la asta tot timpul și îmi imaginez că o s-o facem pentru tot restul vieților noastre. Iar chestia care mă uimește cel mai mult, chestia care mă obsedează încontinuu este asta: dacă nu l-aș fi pierdut pe Reeve, dacă nu aș fi fost trimisă la școala aia internat și dacă nu aș fi fost unul din cei cinci adolescenți fragili emoțional și deosebit de inteligenți de la Teme Speciale în Engleză, ale căror vieți fuseseră distruse în cinci moduri diferite, atunci nu aș fi aflat niciodată despre Belzhar.

Capitolul unu

— Dumnezeu, Jam, scoală-te odată, spune colega mea de cameră DJ Kawabata, o fată Emo din Coral Gables, Florida, cu „anumite probleme de alimentație“, după cum s-a exprimat ea destul de vag.

DJ apare deasupra patului meu, cu părul ei negru atârându-mi peste față. Din cauza ei, camera noastră seamănă cu insula comorilor, avem mâncare ascunsă peste tot: acadele, batoane cu ovăz, cutii cu stafide, chiar și o marcă ciudată de ketchup pe nume Hind's¹, ca și cum compania respectivă ar fi sperat că oamenii o să fie derutați și o s-o cumpere. Toate fuseseră plantate strategic pentru așa-numite „urgente“.

Eram la The Wooden Barn doar de o zi și nu asistasem încă la una din urgențele kolegei mele de cameră, dar ea mă asigură că vor apărea.

— Apar întotdeauna, îmi spune, ridicând din umeri, când încearcă să îmi explice prima oară cum ar fi să stau în cameră cu ea. O să vezi niște rahaturi pe care n-ai fi vrut să le vezi niciodată în viața ta. Dar nu-ți face probleme, vorbesc de rahaturi *metaforice*. Nu sunt dezechilibrată grav.

Cei „dezechilibrați grav“ nu sunt admiși la The Wooden Barn. Locul ăsta nu e spital, proclamă sus și tare conducerea, și e împotriva medicației psihiatrice. În schimb, susține că experiența școlară este menită să le creeze copiilor sentimentul că nu sunt singurii în situația lor și să-i ajute să se vindece.

Nu văd cum ar putea fi adevărat. Aici nu te lasă să ai nici măcar Internet. Adică e complet interzis, ceea ce pare pur și simplu nemilos. Îți confiscă și telefonul la sosire și, chiar dacă ți se dă voie cu laptop pentru școală, nu există conexiune *wireless* pe kilometri întregi. Există un telefon cu plată antic în dormitorul fetelor și unul în pavilionul băieților. Ești complet izolat de tot și toate, lucru care nu are niciun sens, pentru că fiecare copil ajuns în școala asta este deja izolat într-un fel sau altul.

Deși nu vine nimeni s-o spună pe față, The Wooden Barn este un fel de școală de reeducare, între spital și o școală normală. E ca o frunză mare de nufăr pe care poți să zăbovești un moment înainte să trebuiască să sari înapoi în viața obișnuită.

DJ mi-a povestit că înainte fusese într-un spital special pentru tulburări de nutriție. Pacienții de acolo erau numai fete, a continuat ea, supravegheate constant de asistente

care purtau niște bluze cum au asistentele de la pediatrie, cu modele cu urși panda și cățeluși simpatici pe ele. Uneori, când le scădea prea mult greutatea, fetele erau alimentate cu forța, prin tuburi.

— Mi s-a întâmplat și mie o dată, a spus DJ. Una din asistente mă ținea și îmi strivea fața cu țâțele — și când am ridicat ochii, nu vedeam decât labradori mici și aurii.

În momentul în care am ajuns eu la The Wooden Barn, DJ era acolo de doi ani. Iar în dimineața asta, chiar în prima zi în care încep orele, în timp ce stă și așteaptă cu părul atârându-i peste fața mea ca o perdea neagră, eu nu îmi doresc decât să dispară odată. Dar nu se va întâmpla.

— Jam, ai pierdut deja micul dejun, spune ea, de parcă ar fi maică-mea sau ceva de genul. Încep cursurile. Ce ai prima oră?

— Habar n-am.

— Nu te-ai uitat în mersu' trenurilor?

— „Mersu' trenurilor“? Dacă te referi la orar, nu.

Ajunsesem cu o zi înainte, după o călătorie de șase ore cu mașina, împreună cu părinții mei și cu Leo. Maică-mea a plâns practic tot drumul, dar se prefăcea că e alergică, iar taică-meu asculta radioul național cu o intensitate stranie. „Astăzi“, a spus femeia de la radio, „vom dedica întreaga noastră emisiune vocilor neauzite care au fost curmate de talibani.“

Taică-meu a dat volumul tare, bâțâind gânditor din cap, ca și cum asculta ceva extraordinar de fascinant, în timp ce maică-mea a închis ochii plângând, nu din cauza vocilor neauzite curmate de talibani, ci din cauza mea.

Fratele meu, Leo, era exact el însuși, cum stătea lângă mine cu micul lui joc electronic murdar în poală, apăsând clapete și învârtind butoane.

— Hei, a spus el, după ce a trecut de un nivel și mi-a surprins privirea.

— Hei.

— O să fie nasol fără tine acasă.

— Obișnuiește-te cu asta, i-am spus. Copilăria noastră împreună s-a cam dus.

— Ești rea, a spus el.

— Dar e adevărat.

Apoi am continuat:

— Și, până la urmă, unul din noi o să moară. Și celălalt va trebui să meargă la înmormântare. Și să țină un discurs.

— Jam, încetează, a spus Leo.

Mi-a părut rău imediat pentru ce spuseseam — și nici măcar nu știam de ce o făcusem. Eram prost dispusă tot timpul. Leo nu merita să fie tratat astfel. Avea doar doispe ani și părea chiar mai mic. Unii puști din anul lui arătau de parcă erau gata să aibă și ei copii; Leo arăta ca unul din copiii pe care ar fi putut ei să-i aibă. Din când în când, îi puneau piedică pe hol, dar pe el chiar nu-l supăra nimic, pentru că descoperise o modalitate să nu-i mai pese. De când făcuse zece ani, era obsedat de o lume alternativă a unui joc video numit „Rătăcitorii viselor“, în care era vorba de cuburi

magice, ucenici și personaje numite lorzi hoinari.

Nici acum n-am idee ce e un lord hoinar. În momentul ăla nu îmi dădeam seama nici măcar ce e o lume alternativă, dar acum sigur că înțeleg. Înțeleg ceea ce fratele meu știe de ani de zile: uneori, o lume alternativă e mult mai bună decât cea reală.

— N-am vrut să fiu rea, i-am spus lui Leo în mașină. Așa fac eu uneori.

— Mama și tata mi-au spus că atunci când te porți așa să nu țin cont, pentru că...

— Pentru că ce?

Vocea mea era încordată.

— Pentru că ai trecut prin multe, a spus el încurcat.

Noi doi abia dacă vorbeam despre asta. Era doar un copil și nu avea cum să știe prin ce trecusem eu. Ce simțisem eu.

Conversația nu avea să ducă nicăieri, așa că am privit fiecare pe geamul lui și, în cele din urmă, Leo a închis ochii și a adormit cu gura deschisă. Mașina era învăluită în mirosul chipsurilor condimentate pe care le mâncase el. Mi-a părut rău pentru el — că acum era ca un copil singur la părinți. Că nu avea o soră mai mare normală. Că avea, în schimb, una suficient de distrusă, încât să meargă să locuiască într-o școală specială din alt stat, la șase ore distanță cu mașina.

Momentul debarcării la The Wooden Barn a fost foarte tensionat. Maică-mea îmi tot aranja camera, în timp ce DJ stătea întinsă în pat, privind în tăcere întreaga scenă, care o amuza evident.

— Să nu uți să-i tragi câțiva pumni sănătoși tovarășei de studiu² în fiecare zi, ca să stea uniform umplutura, a spus maică-mea în timp ce așeza lucruri în sertare.

Am scos din valiză borcanul cu gem de căpșuni Tiptree Little Scarlet, pe care Reeve mi-l dăduse în seara în care ne sărutaserăm prima oară, și am ținut pentru o clipă în mână cilindrul rece de sticlă, de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Ceea ce, într-un fel, și era.

Știam că nu aș fi deschis niciodată borcanul ăsta. Era aproape ca o urnă cu cenușa lui Reeve în ea. Sigiliul avea să rămână neatins pentru totdeauna. Borcanul era sacru pentru mine, așa că l-am pus în sertarul de sus al dulapului de haine și l-am acoperit atent cu o grămadă de sutiene, chiloți și o bluză veche cu Tweetie Bird.

— Doar întinde mâna și lovește-o, bine, Jam? a continuat maică-mea. Lovește-o pur și simplu, ca și cum ar fi un agresor care sare pe tine la colț de stradă.

— Mamă, am spus eu, în timp ce DJ continua să ne urmărească.

Nici măcar nu se prefăcea că nu se uită. Mă enerva, colega asta a mea de cameră. Nu-mi venea să cred că eram nevoită să stau cu ea.

— Vreau să zic, pocnește-o ca lumea în partea de jos și pe margini, a continuat maică-mea.

Apoi mi-a demonstrat cum ar fi trebuit să o atac pe așa-numita tovarășă a mea de studiu, perna cea mare cu brațe pe care ea insistase să o cumpărăm pentru camera mea de la Price Cruncher, în Crampton. Femeia de la casă ne zâmbise când am reușit să o urcăm pe banda rulantă. Apoi a spus cu o voce lălăită „Merge cineva la Academia

Fenster?“.

Academia Fenster e o școală cu internat pentru snobi, nu foarte departe de casa mea din New Jersey, unde fetele au cai și toată lumea poartă uniforme bleumarin și cântă niște cântece demodate cu rime stâlcite gen „O, Fenster, dragă Fenster, n-o să uităm niciodată acest semestru“. Maică-mea și cu mine, stânjenite, am dat amândouă din cap că nu.

Tovarășa mea de studiu era enormă, portocalie, din catifea. Am detestat-o în magazin și o detestam și acum, în timp ce stătea pe patul meu la The Wooden Barn, cu brațele deschise. Uram până și numele de „tovarășă de studiu“. Toată lumea știa că nu eram în stare să studiez, chiar dacă trecuse un an de când murise Reeve.

Se pare că era timpul „să ne punem pe treabă“ sau „să ne ținem de program“ — și de vreme ce eu nu puteam să fac asta, atunci pentru mine era timpul să mă înscriu la The Wooden Barn, unde se presupunea că aerul de Vermont, în combinație cu niște sirop de arțar, niciun fel de medicație psihiatrică și nici urmă de Internet, avea să mă vindece. Dar eu nu sunt vindecabilă.

Cealaltă chestie care face ca numele de „tovarășă de studiu“ să fie groaznic este că eu nu mai am niciun fel de „tovarăși“. Înainte să îl cunosc pe Reeve și să vreau să fiu cu el tot timpul, cele mai apropiate prietene ale mele din Crampton erau alte două fete simpatice și liniștite, cu păr drept și lung — fete ca mine. Învățam mult la școală, dar nu eram tocilare și fumaserăm niște iarbă, dar fără să fim drogate. În general eram considerate toate trei drăguțe, plăcute și oarecum timide.

Nimeni nu ne disprețuia, dar pe de altă parte nici nu se gândea nimeni la noi prea des. Eram genul de fete care ne împleteam una alteia părul când eram mai mici, exersam mișcări sincronice de dans și dormeam unele acasă la altele în absolut fiecare weekend. Când rămâneam așa împreună, peste noapte, vorbeam foarte deschis despre o grămadă de subiecte, inclusiv băieți, bineînțeles, chiar dacă dintre noi doar Hannah Petroski avea o relație reală, de lungă durată, cu un tip pe nume Ryan Brown. Ei doi erau foarte serioși și aproape că făcuseră sex.

— Suntem la un *milimetru* distanță s-o facem efectiv, ne-a dezvăluit Hannah într-un weekend.

Și chiar dacă eu nu știam prea bine ce înseamnă asta, am dat din cap și m-am prefăcut că știam. Hannah și cu Ryan erau îndrăgostiți încă de la grădinița doamnei Delahunt. Se sărutaseră prima oară pe o bucată de covor din Colțul Somnoroșilor.

După ce l-am pierdut pe Reeve, prietenele mele mă vizitau foarte des, se prezentau solemne la noi acasă. Le auzeam din camera mea în timp ce stăteau în hol și vorbeau cu părinții mei. „Bună ziua, doamnă Gallahue“, spunea una din ele. „E mai bine Jam? Nu? Deloc? Ah, nici nu știu ce să zic. Ei bine, i-am făcut niște fursecuri...“

Dar când băteau la ușa camerei mele, eu nu voiam să stau de vorbă cu ele prea multă vreme.

— Aș vrea foarte mult să treci odată peste asta, a spus în cele din urmă Hannah într-o zi, stând pe marginea patului meu. Nici măcar nu vă știți de foarte mult timp. Cât a

fost, o lună?

— Patruzeci și una de zile, am corectat-o eu.

— Ei, știu că ți-e greu, mi-a spus ea. Adică, Ryan e viața mea, așa că nu e ca și cum n-aș putea să înțeleg *cumva*.

Apoi a adăugat, lăsându-și cuvintele să se piardă:

— Dar totuși...

— Dar totuși *ce*, Hannah?

— Nu știu, a spus ea.

Apoi a adăugat, pe un ton nefericit:

— Trebuie să plec, Jam.

Dacă Reeve ar fi fost acolo, i-aș fi spus „Nu te enervează cum zice lumea «Dar *totuși* puncte puncte» și își lasă *cumva* vocea să se stingă, ca și cum chiar ar fi terminat propoziția? «Dar totuși» nu înseamnă *nimic*, nu-i așa? Înseamnă doar că nu poți explica ce simți“. „Da, nu suport asta“, ar fi spus Reeve. „Oamenii care spun «Dar totuși» îl au pe *Satana* în ei.“

Noi doi pur și simplu tindeam să vedem lumea în același mod. După ce l-am pierdut, m-am închis în camera mea luni de zile, moțâind în pat. Odată am purtat bluza de pijama cu Tweetie Bird cinci zile la rând. Prietenele mele au încetat să mai vină. Gata cu vizitele, gata cu fursecurile. Părinții mă împingeau de la spate să mă întorc la școală, dar toată lumea de acolo se holba la mine, pentru că știau cât de mult îl iubisem pe Reeve. Stăteam pur și simplu în clasă cu ochii închiși, abia ascultând ce se vorbea.

— Alo, se aude? spunea câte un profesor. Jam, *alo*?

Uneori, în mijlocul programului de școală, mă trezeam stând în picioare în cercul de lumină roșie de sub semnul de ieșire de la sala de gimnastică sau pe un fotoliu sac dintr-un colț al bibliotecii. Și dintr-odată îmi aminteam că ăsta era un loc în care fusesem cu Reeve și aveam un super-atac de panică. Rămâneam fără aer în piept, alergam pe coridor, ieșeam pe ușa de incendiu și continuam să fug.

La început, un profesor sau cineva din personal fugea de fiecare dată după mine, dar după o vreme au obosit să alerge. „Sunt prea bătrână pentru așa ceva!“, a urlat o dată asistenta la mine, de pe cealaltă parte a terenurilor de sport.

„Dacă Jamaica nu reușește să stea la școală în timpul programului“, le-a spus directorul părinților mei, „atunci poate că ar trebui să găsim altă formulă pentru ea.“

Așa că au încercat să mă facă să învăț acasă. Au adus un fost profesor de istorie care, din câte auziserăm, fusese concediat pentru că venise la oră mort de beat după ce băuse nu știu câte *shot*-uri de votcă. Era un tip drăguț, cu o față tristă și brăzdată toată, cum sunt câinii ăia Shar-Pei, și chiar dacă nu a fost niciodată beat cât m-a meditat pe mine, pur și simplu nu puteam să fiu atentă. Cădeam mereu pe gânduri. „Ah, Jam“, spunea el. „Mă tem că n-o să meargă.“

Acum, după ce maică-mea, taică-meu și fratele meu Leo și-au luat la revedere de la mine în camera mea de cămin — toți atât de supărați, iar eu *cumva* goală și greoaie pe dinăuntru —, după ce am mâncat pui, fasole verde și quinoa în sala de mese, copleșită

de toate fețele și vocile noi din jurul meu, dar stând la o parte și fără să vorbesc cu nimeni, și după ce mi-am petrecut noaptea abia dormind în acest loc nou și ciudat, iată-mă din nou ghemuită în pat, în prima dimineață în care avem ore, la The Wooden Barn.

Iar DJ, deja complet îmbrăcată și cu părul atârându-i peste fața mea, vrea să îmi vadă „mersu’ trenurilor“. Fac un semn vag spre birou, unde sunt îngrămădite o parte din bunurile mele non-vestimentare, fără o ordine anume. DJ le răscolește și, în cele din urmă, scoate o bucată de hârtie împăturită. Expresia i se schimbă în timp ce o privește.

— Ce e?

DJ mă privește ciudat. E jumătate asiatică, jumătate evreică, cu părul negru și lucios tuns drept și fața presărată de pistrui.

— Ai Teme Speciale în Engleză? spune ea, cu vocea crescând în intensitate de uimire.

— Habar n-am...

Nu m-am uitat să văd ce ore sunt. Chiar nu-mi pasă.

— Da, ai, spune ea. E prima oră de azi. Știi cât de neobișnuit este că ai intrat la cursul ăsta?

— Nu. De ce?

DJ se așază pe pat, la picioarele mele.

— Păi, în primul rând, e un curs legendar. Persoana care îl ține, doamna Quenell, îl ține doar când vrea ea. Gen, anul trecut a decis că n-o să mai fie disponibil deloc cursul ăsta. A spus că nu exista „combinația“ adecvată de elevi, indiferent ce dracu’ ar putea să însemne una ca asta. M-am ofticit rău. Și chiar când îl ține, aproape *nimeni* nu e primit în clasa asta. Te chinui o grămadă să faci cerere pentru ea, dar practic aproape întotdeauna te trimit la alt curs în locul ăstuia. Anul trecut i-am scris și un bilet în care încercam să-i câștig bunăvoința, spunând cât de important e pentru mine să mi se permită să merg la orele astea din toamnă. Am menționat că atunci când o să merg la colegiu vreau să intru la specializarea Engleză și că „dacă o să fiu suficient de norocoasă ca să fiu acceptată la Teme Speciale, cu siguranță asta o să-mi deschidă toate ușile“. Chiar am folosit formule de-astea de pupat în fund. Dar nu, n-au funcționat. Am fost trimisă la Engleză obișnuită, ca aproape tot restul lumii. E o mare glumă.

— Păi, spun eu, probabil ești norocoasă că n-ai intrat.

— Asta spune lumea tot timpul, zice DJ iritată. Fapt care mă face să vreau să fiu în clasa aia și mai mult. Apropo, ține un semestru. Se termină chiar înainte de vacanța de Crăciun. Și studiați un singur autor.

— Un singur autor tot semestrul? Ești sigură?

— Da, se schimbă de fiecare dată, continuă DJ. Doamna Quenell e foarte bătrână, ca să știi. E una din puținele profe căreia i se zice „Doamna“. În prima zi de curs, toți ceilalți profi îți zic „Spuneți-mi Heather“ sau „Spuneți-mi Ishmael“, la modul „suntem cei mai buni prieteni și poți să ai încredere să ne spui orice“. Dar nu și doamna Quenell. Mai e ceva ciudat: în clasa ei intră unii care nici măcar *nu fac cerere*. Ca tine, se pare. De

obicei sunt doar cinci sau șase oameni. E clasa cea mai mică din toată școala.

— Ești bine-venită să-mi iei locul, îi spun.

— Aș vrea să se poată. În timpul semestrului, toată lumea din clasă se poartă ca și cum n-ar fi mare lucru. Dar apoi, după ce se termină, povestesc despre cum *le-a schimbat viața*. Mor să aflu în ce mod le-a schimbat viața. Din păcate, nu e ca și cum aș putea să întreb pe oricine despre asta, pentru că nimeni dintre cei care au fost la Teme Speciale nu se mai află în școală. Sunt din toate clasele și ultimii dintre ei au absolvit sau au plecat. Jur că e ca una din societățile alea secrete. Ca *Skull and Bones*³.

DJ se uită la mine cu o expresie pe jumătate impresionată, pe jumătate ostilă și-mi zice:

— Deci. Spune-mi. Ce ai tu atât de special?

Mă gândesc la asta o secundă.

— Nimic, zic eu.

Reeve a fost cel mai special lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Acum sunt doar o fată apatică, cu părul lung, căreia nu-i pasă de nimic în afară de propria ei durere. Habar n-am de ce am fost aleasă la cursul de Teme Speciale în Engleză al doamnei Quenell. Nici măcar nu *vreau* să fac parte dintr-o clasă avansată unde, în mod evident, trebuie să lucrezi mult mai mult ca să te descurci. Aș prefera să mă lase să stau tot anul în fundul unei săli de clasă, căzută în somnul meu REM, în timp ce proful se ambalează și e pe punctul de-a face atac cerebral, întrebându-se singur dacă *Huckleberry Finn* este o carte rasistă sau nu.

În schimb, probabil că va trebui să „particip“. Dar nu vreau să particip la nimic. Lumea poate continua și fără mine, poate să mă lase în pace, să închid ochii și să mă odihnesc puțin în timpul programului școlar. Se pare că *The Wooden Barn* nu a înțeles lucrul ăsta.

Dar DJ, care nu a înțeles nici ea că vreau să fiu lăsată singură, mă face să mă dau jos din pat și să mă îmbrac.

— Sus, sus, sus, spune ea, și dă din mâini, indicându-mi să mă ridic în picioare.

Observ că are unghiile vopsite într-un verde cenușiu.

— Cine ești tu, maică-mea? o întreb.

— Nu, colega ta de cameră.

— Nu știam că e treaba ta să mă scoli pe mine din pat, spun eu rece.

— Ei, acum știi, răspunde DJ.

În ciuda aspectului ei și a modului evaziv în care s-a purtat când părinții mei m-au lăsat aici, acum părea să-și ia foarte în serios rolul de colegă de cameră. Până la urmă, reușește să mă dea jos din pat și chiar insistă să mănânc ceva înainte să înceapă Teme Speciale în Engleză.

— Ar fi bine să ai mintea ascuțită, spune ea.

— Nu neapărat.

— Ba da, crede-mă. Uite. Mănâncă.

Lucru care, desigur, este profund ironic — fata cu probleme de alimentație

îndemnându-și colega de cameră fără probleme de alimentație să mănânce —, însă DJ nu pare să observe. Bagă mâna sub salteaua ei și scoate un baton turtit de ovăz cu aromă de bezele.

Iau batonul și îl hăpăi, chiar dacă are gust de țărână veche compactată și injectată cu mici fărâme de pietriș. Nu o întreb de ce ar trebui s-o ascult, din moment ce nu știu nimic despre ea, în afara faptului evident că trebuie să fie o persoană cu adevărat deranjată dacă a aterizat la The Wooden Barn. Dar, pe de altă parte, și eu probabil că sunt la fel.

„Așa e cel mai bine“, spusese taică-meu cu câteva seri înainte, în timp ce îmi făceam valiza pe care o luam cu mine în fiecare vară, în tabăra Swaying Spruce, pe vremea când eram normală.

Apoi maică-mea, care întotdeauna trânteste adevărul când e stresată, a adăugat: „Nu știm ce altceva să facem cu tine, scumpo!“

Așa că acum, după ce am fost surghiunită la The Wooden Barn și am mâncat un baton de ovăz turtit și fără niciun gust, colega mea DJ mă împinge afară din cameră. Campusul, luminos și înfrunzit, e de fapt un loc drăguț, chiar dacă mie tot nu-mi pasă. Bine, prin urmare, în loc să trăiască într-o casă din suburbie, văruiță în albastru deschis și cu obloane albe, de pe Gooseberry Lane nr. 11, în Crampton, New Jersey, sinele meu pe jumătate mort trăiește acum în campusul unei școli internat anormale din Noua Anglie, care e făcută să pară ca una normală. Există copaci, copaci și iar copaci, alei șerpuitoare și copii cu rucsacuri.

— Vezi clădirea aia? spune DJ, arătând spre o construcție mare și roșie din lemn. Înainte era un hambar — de acolo vine numele școlii⁴, evident —, dar acum acolo se țin o grămadă de ore. E cea mai frumoasă dintre toate clădirile. Bineînțeles, Teme Speciale se țin aici.

Mă ghidează înăuntrul clădirii, unde străbatem un coridor lung. Podelele vechi și lustruite de lemn scârțâie și gem sub picioarele noastre. Sunt câțiva oameni care umblă prin jur, omorându-și timpul înaintea orei.

— Hei, DJ, ești în clasa lu' Perrino de Fizică? îi strigă un băiat.

— Da, zice ea pe un ton bănuitor. De ce?

— Și eu.

— Ce coincidență uluitoare, spune ea.

DJ pare populară aici, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată în Crampton. Pe de altă parte, a fost destul de surprinzător că eu am ajuns să fiu oarecum populară acolo, după ce am petrecut atât de mult timp cu fetele alea drăguțe, interșanjabile, cu părul lung. Dar când am început să umblu cu Reeve, unii oameni din grupul alfa mi-au acordat mai multă atenție. Toată lumea remarcase cum, la un moment dat, a rămas cu mine la ora de arte plastice și eu i-am schițat portretul. Am stat foarte aproape unul de altul în ziua aia și s-a dus vorba că ar fi ceva între noi.

Ceea ce explică motivul pentru care Dana Sapol, una din reginele de la Crampton care nu fusese măcar o dată drăguță cu mine în toată viața ei, chiar a ridicat privirea

din dulapul ei de la vestiar și mi-a spus „Părinții mei și mucoasa aia de Courtney merg la bunici sâmbăta asta, așa că e vremea de dix-tracție. Hai și tu. Elevul ăla sexy venit în vizită o să fie și el“.

M-am prefăcut că nu mi se pare mare lucru s-o aud spunându-mi asta. Dar bineînțeles că era. Dana era foarte răutăcioasă cu mine încă din clasa a doua când, într-o zi, a uitat să-și ia chiloți pe ea la școală. Mi-am dat seama de asta doar fiindcă s-a atârnat cu capul în jos de bara de tracțiune, chiar dacă, din fericire, eu am fost singura care a văzut-o. „Dana, ți-ai uitat *chiloții*“, am șuierat eu, așezându-mă în dreptul ei ca s-o ascund vederii celorlalți.

Ai fi zis că o să-mi fie recunoscătoare. O văzusem înainte să o vadă oricine altcineva. Dar, în schimb, a fost ca și cum, dintr-odată, eu aș fi știut ceva scandalos despre ea, cu care aș fi putut s-o ameninț. Nu că aș fi făcut-o vreodată, bineînțeles, însă asta era ceea ce credea ea. Au trecut ani de zile și întâmplarea cu chiloții Danei ar fi putut să devină ceva amuzant, despre care să glumim. Totuși nu s-a întâmplat așa. Pur și simplu mă trata cu cruzime sau mă ignora — până acum când, din senin, iată că eram invitată la petrecerea ei.

Mi-am desfăcut lacătul de la dulap, răsucind până când am nimerit combinația corectă, cu o expresie vagă de interes pe chip. Ca și cum puțin îmi păsa că eram invitată sau că avea să vină și Reeve. Ca și cum aș fi avut altceva de făcut sâmbătă seara, în afară de-a rămâne peste noapte la Hannah sau la Jenna, de-a merge la mall ca să mă uit după blugi strâmți sau de a-mi petrece seara cu jocuri în familie împreună cu părinții mei și cu Leo. Până atunci nu mă deranjase deloc să-mi petrec seara astfel — chiar îmi plăcea —, dar dintr-odată nu-mi venea să cred că îmi petrecusem atât de mult timp în modul ăsta.

Acum nu voiam altceva decât să fiu cu Reeve. Nu mă gândeam la nimic altceva în afară de el. Îmi povestise că familia Kesman, la care stătea, era preocupată ca el să-și facă prietenii „coveniți“. Asta era ceva oarecum de înțeles. În anul dinainte, familia Kesman găzduise o daneză care nu făcuse altceva decât să poarte saboți și să fumeze iarbă. Așa că, atunci când a venit Reeve să stea cu ei, i-au căutat în bagaje să vadă dacă nu are substanțe ilegale.

— Sau saboți, a adăugat Reeve.

Dar el n-avea treabă cu substanțele, și nici eu. „Dacă vreau să devin paranoic și să înghit o ciocolată întreagă Cadbury Dairy Milk și o pungă de chipsuri, nu am nevoie de ierburi care să mă ajute să fac asta“, mi-a spus el o dată, ceea ce m-a amuzat.

„«Ciocolată Cadbury Dairy Milk»“, am spus eu. „«Chipsuri»“. Și cum se pronunță «h»-ul din «*herbal*». Chestiile astea britanice pe care le spui — îmi plac la nebunie.“

„«*Hospital*»“, a spus Reeve, continuând să încerce să mă amuze. „«*Bloody hell*»“. «Costă doișpe lire». «Ducele și Ducesa de Cum-Naiba-Vrei-Tu-Să-Îi-Cheme».“

Stau pe coridor, în fața clasei mele de la The Wooden Barn, și înot în gânduri despre Reeve — vocea lui, fața lui —, însă DJ le pune capăt.

— *Concentrează-te*. Imediat începe ora. Sper să-mi povestești totul mai târziu.

Și cu asta mă împinge înauntru.

---

¹ Nume asemănător cu cel al cunoscutei companii Heinz, producătoare de ketchup și alte produse alimentare. (*N. red.*)

² *Study buddy*, în original, expresie folosită pentru „pernă”. (*N.t.*)

³ „Cranii și oase“, în traducere, veche societate secretă de la Universitatea Yale, foarte restrictivă, din care au făcut parte multe personalități. (*N.t.*)

⁴ „The Wooden Barn“ — hambarul de lemn, în engleză, în original. (*N.t.*)

⁵ „La naiba“ — înjurătură tipic britanică. (*N. red.*)

Capitolul doi

— Bun venit tuturor, spune doamna Quenell după ce ne-am așezat toți în jurul mesei.

Toți înseamnă doar patru oameni. Clasa este încă și mai restrânsă decât mi-a zis DJ că o să fie. Spre surpriza mea, aici nu există nicio sonerie zgomotoasă și enervantă care să sune începerea orei. Probabil că oamenii de la The Wooden Barn sunt atât de fragili, încât o sonerie i-ar putea destabiliza complet. În schimb, profesoara noastră privește cadranul extrem de mic al ceasului de aur de la încheietura ei alungită și se încruntă ușor, cum fac oamenii atunci când se uită cât e ora.

Doamna Quenell seamănă cu o bunică elegantă și grațioasă, cu păr de culoarea zăpezii bătătorite, pieptănat spre spate. Trebuie să aibă aproape optzeci de ani. Privește în sus și în jur, spre noi, și spune:

— Sperasem ca toată lumea să fie aici, punctuală, la începerea orei, dar se pare că nu este cazul. Avem mult de lucru, așa că aș prefera să încep, chiar dacă lipsește o elevă.

Mă întreb cine e această elevă. Poate e nouă, ca mine, și nu are o colegă de cameră care să o dea jos din pat și să o împingă în sala de clasă. Poate că doarme dusă și acum, dorindu-și să dispară toată lumea, exact cum mi-aș dori și eu.

— După cum știți toți foarte bine, acest curs se numește Teme Speciale în Engleză, spune doamna Quenell. Iar acum aș vrea să facem un tur al clasei și să spuneți fiecare cum vă cheamă și câteva lucruri despre voi. Chiar dacă vă cunoașteți deja unii pe alții, nu uitați că eu nu vă cunosc pe niciunul. Decât pe hârtie.

Ceilalți trei copii așezați la o masă ovală de stejar, în încăperea mică și luminoasă, sunt un băiat cu un aer super-serios, părul negru proaspăt tuns și cămașă demodată în dungii, o fată afro-americană foarte frumoasă cu capul plin de șuvițe împletite, cu mărgelile mici și viu colorate la capete, ca niște fibre optice, și un băiat mare, voinic, a cărui față e ascunsă de o glugă gri. Nu doar că are gluga trasă, dar și-a așezat capul pe brațele încrucișate, cu fața întoarsă de la toți ceilalți.

Dintr-odată, ca și cum ar fi știut că mă uit la el, băiatul cu glugă se întoarce în direcția mea. Mișcarea e bruscă și surprinzătoare, ca atunci când una din broaștele

testoase gigantice de la grădina zoologică se hotărăște brusc să întoarcă capul. Spre deosebire de broasca țestoasă, băiatul cu glugă arată bine, însă are un aer ostil. Ți dai seama că ar prefera să fie oriunde altundeva decât aici, asta fiind ceea ce simt și eu, chiar dacă îmi ascund sentimentele mai bine decât el. Stilul meu e detașarea, nu ostilitatea.

Apoi băiatul își trage gluga în jos, eliberând un torent sinuos de păr lung și blond. Mi-l imaginez cum face surf, snowboarding sau altceva cutezător, cu părul fluturându-i în vânt. Deci el e unul din tipii *aceia*, genul necugetat, care nu mi-a plăcut niciodată. Nici lui Reeve nu i-a plăcut niciodată genul ăsta.

„Au venit *tipii*“, a spus într-o zi Reeve, când câțiva dintre băieții ăia intraseră îngrămădindu-se în sala de mese. „Au venit aici să își obțină rația de proteine recomandată zilnic *tipilor*.“

„Opt milioane de grame de carne crudă de rechin“, am spus eu.

Mă trezesc acum uitându-mă la băiatul cu glugă și el îmi aruncă o privire care pare să spună: bine, treci mai departe.

Îmi întorc privirea în altă parte, stânjenită, și mă uit pe geam, așteptându-mă cumva să văd un elev întârziat care se grăbește să ajungă la ora noastră. Doamna Quenell îi face semn fetei afro-americane, care stă la stânga ei. E genul de fată care, atunci când merge pe stradă într-un oraș, probabil că vin la ea oameni de la agenții de modele și îi dau cărțile lor de vizită, spunând „Sună-mă oricând“. Stă dreaptă pe scaunul ei, cu cea mai corectă postură pe care am văzut-o vreodată la o făptură care nu e cal de mare.

— Să începem atunci, spune profesoara noastră.

— Bine, spune fata, după o pauză inconfortabilă. Eu sunt Sierra Stokes.

Se oprește, ca și cum asta ar fi singura informație de care am avea nevoie.

— Ai putea spune ceva mai mult? Întreabă doamna Quenell.

Ceva mai puțin oricum nu putea, mă gândesc eu.

— Sunt din Washington, DC. Mă aflu la The Wooden Barn de primăvara trecută.

Apoi Sierra continuă cu o voce puțin țeapănă:

— Înainte de asta nu am mers la școală o vreme. Cred că asta e tot.

— Mulțumesc, spune doamna Quenell.

Apoi îi face semn din cap băiatului cu aer serios. Are un cap din acela pătrat și masculin, care probabil că a fost pătrat și masculin încă de când a apărut din uterul mamei sale.

— Sunt Marc Sonnenfeld, spune el — iar eu mă gândesc: *echipa de dezbateri*, poate chiar căpitan. Sunt din Newton, Massachusetts, și locuiesc cu sora și mama mea. Am fost președinte al consiliului elevilor. Și căpitan al echipei de dezbateri.

Desigur.

— Dar apoi totul a devenit cumva oribil și... De fapt nu știu ce mă mai interesează acum.

Se oprește, apoi spune:

— Cred că asta e tot.

— Mulțumesc, Marc, răspunde doamna Quenell.

Se întoarce spre băiatul blond cu glugă și spune:

— Bun, vrei să te prezinți tu în continuare?

Tăcerea lui se prelungește atât de mult, încât pare grosolan, ca și cum s-ar preface că nu a auzit-o. Apoi, în cele din urmă, vorbește cu o voce atât de moale și de plată încât abia dacă îl aud peste masă.

După ce termină, doamna Quenell spune:

— O voce. Asta e tot ce primim.

Nimeni habar n-are ce vrea să spună, dar ea pare perfect mulțumită să ne lase în continuare nedumeriți și așteaptă.

— Ăă, poftim? spune Marc.

— Fiecare avem o singură voce, spune doamna Quenell. Iar lumea e incredibil de zgomotoasă. Uneori cred că cei tăcuți...

Face semn din cap spre băiatul grosolan.

— ... și-au dat seama că cea mai bună modalitate de-a atrage atenția celorlalți e nu să strigi, ci să șoptești. Ceea ce îi face pe toți să asculte puțin mai atent.

— Nu asta voiam să fac, spune băiatul cu o voce dintr-odată mai tare, iar fața pare să i se încingă. Vorbeam așa cum vorbesc eu. Întotdeauna mi s-a spus să îmi folosesc vocea interioară. Așa că acum asta fac. Ce, vreți vocea mea *exterioară*?

Doamna Quenell zâmbeste atât de ușor, încât nici măcar nu-mi dau seama dacă o mai observă cineva.

— Nu, doar vocea ta reală, spune ea. Oricum ar fi ea. Sper că vom afla.

Care e *treaba* cu profesoara asta? Nu-mi dau seama dacă glumește sau e serioasă. Mă simt atât de ciudat cum stau aici, iar sala de clasă e atât de mică, încât probabil că nu am cum să-mi ascund stinghereala. Nu ai cum să ascunzi nimic când suntem atât de puțini și stăm în jurul unei mese. Un semestru întreg o să fie înnebunitor. Privesc în jur și sunt destul de sigură că toți ceilalți gândesc la fel.

Dar profesoara noastră se poartă de parcă n-ar observa că noi suntem stânjeniți. Privește în continuare spre băiatul cu glugă, așteptând ca el să se prezinte cum trebuie. Când, în sfârșit, o face, asta pare să îi consume toată energia.

— Sunt Griffin Foley, spune el.

Apoi se oprește. Asta e *tot*?

— Bine ai venit, Griffin, răspunde doamna Quenell.

— Provin de la o fermă aflată la doi kilometri de aici, continuă el. Habar n-am de ce sunt în clasa asta. Vreau să zic... sunt foarte slab la engleză. Ca să știți.

Apoi se prăbușește din nou pe scaun.

— Mulțumesc, răspunde doamna Quenell. Acum pot să spun că știu.

Exact atunci ușa se deschide cu zgomot, izbindu-se atât de tare de perete, încât mă tem că o să lase gaură. Ne întoarcem cu toții, tresărind, și vedem o fată în scaun cu roțile care încearcă să intre în clasă.

— La dracu'-dracu'-dracu', spune ea când i se agață rucsacul de tocul ușii.

Toată lumea din jurul mesei, inclusiv doamna Quenell, sare să o ajute, chiar dacă se vede că ne simțim toți puțin stânjeniți de spectacolul pe care îl dăm cu excesul nostru de zel. Sierra ajunge prima și desprinde rucsacul de pe scaunul cu rotile, dându-l la o parte, iar fata intră glonț în clasă. E mică, roșcată și delicată, dar cu o privire arzătoare.

— Știu că nu am nicio justificare că am întârziat, spune ea cu o voce aproape isterică. Nu vreau să mă folosesc de scuza că sunt schiloadă — o, Doamne, îmi pare rău, vreau să zic de *infirmitatea* mea. Și nu aș vrea să-mi spuneți că e perfect în regulă să întârzii.

Uitându-mă la profesoara noastră, intuiesc că, dimpotrivă, nu e deloc în regulă. Chestia e că fata încă nu și-a dat seama de asta. Probabil a auzit că toți profesorii de la The Wooden Barn sunt foarte toleranți și amabili cu elevii lor, temându-se că un singur cuvânt sever i-ar putea face să se dezintegreze. Însă doamna Quenell zice:

— Nu o să-ți spun asta. Aș vrea să nu se mai repete. Avem multe lucruri de făcut. Nu vreau să irosesc nicio secundă.

Fata pare șocată. Pun pariu că, de obicei, nimeni nu vrea să o supere, așa cum nici pe mine nu voia nimeni să mă supere.

— Îmi pare rău, spune ea. Încă nu reușesc să mă descurc.

— Înțeleg, răspunde doamna Quenell. Dar va trebui s-o faci. Dacă treci prin viață astfel, o să ai prea multe de pierdut.

Puțin cam aspru, îmi zic singură.

Apoi îmi dau seama — și poate ne dăm seama toți, pentru că, după cum se dovedește, fata asta este și ea nouă, la fel ca mine — că nu s-a născut infirmă și că scaunul cu rotile trebuie să fie un adaos destul de recent. Dintr-odată, aș vrea foarte tare să știu ce i s-a întâmplat. Nu văd să aibă vreun picior în ghips, deci nu e vorba de oase rupte. Și picioarele ei nu par nici zbârcite, ca ale Vrăjitoarei celei Rele din Est, înainte să dispară sub casă. Par niște picioare normale de adolescentă, în blugi strâmți, numai că, în mod evident, nu sunt funcționale.

— Dar e atât de greu, spune fata pe un ton care o face să pară foarte mică.

— Știu asta, zice doamna Quenell pe un ton mai blând. Greu. Ai folosit cuvântul perfect. Iar eu cred că e foarte important să găsești cuvintele perfecte. Fac asta de când mă știu.

Închide ochii și mi se pare că își amintește efectiv ceva, extrăgând din mintea ei o imagine anume, din urmă cu mult timp. Mă întreb dacă nu cumva e prea bătrână ca să mai predea. Personalitatea ei pare ușor impredictibilă — oscilând între empatie și nerăbdare.

Doamna Quenell deschide ochii și îi spune fetei:

— Ai aflat deja două lucruri de când ești aici. Unu: întârzierile nu sunt pe placul profesoarei tale. Și doi: îi plac foarte mult cuvintele perfecte. Iar acum poate să aflăm cu toții ceva despre *tine*.

Fata pare nefericită de ideea asta.

— Cum ar fi?

— Făceam un tur al mesei, elevii și-au spus numele și câte ceva despre ei. Acum e rândul tău.

— Sunt Casey Cramer, spune fata cu ciudă. Casey Clayton Cramer. Numai C-uri.

— Ce? spune Marc. Astea sunt notele tale?

— Nu. *Casey. Clayton. Cramer.* Sunt toate nume cu C.

— A, spune el. Bun.

Stăm cu toții așa, fiecare simțindu-ne stingheriți și părându-ne extraordinar de rău pentru Casey Cramer, care nu poate să meargă și a fost deja muștrată de profesoara noastră. Dar, pe undeva, ne așteptăm să spună: „Motivul pentru care mă aflu în acest scaun cu roțile...” Însă ea nu spune nimic de genul ăsta. A terminat. *Finito.*

Iar acum, îmi dau seama cu o senzație ușoară de greață, sunt singura care nu a vorbit.

Nu trebuie să le spun nimic important, îmi amintesc mie însămi. Nimic despre Reeve sau despre ce mi s-a întâmplat. Trebuie să spun doar câteva nimicuri minimale, ca toți ceilalți. Trebuie doar să le arunc un os.

Doamna Quenell mă privește cu ochii ei limpezi și interesați și spune:

— Bine, acum e rândul tău.

Așteaptă. Nu am ce să fac altceva. Nu pot spune că nu am chef — sunt sigură că doamna Quenell nu ar accepta niciodată așa ceva. Îmi cobor privirea la lemnul fibros al mesei, care dintr-odată pare la fel de interesant ca motivul pentru care Casey Cramer e în scaunul cu roțile. Mă holbez pur și simplu la masă, apoi, în cele din urmă, ridic ochii și încep:

— Bun, să vedem. Mă cheamă Jam Gallahue.

Și mă opresc, sperând că atât e suficient pentru ca doamna Quenell să fie satisfăcută.

Dar bineînțeles că nu este.

— Continuă, spune ea.

— Păi, zic eu, privind iar în jos, de fapt numele meu e Jamaica, locul unde au fost părinții mei în luna de miere. Și unde, înțelegeți, am fost *concepută*.

Cineva râde de stânjeneală — nu ridic privirea, nu sunt sigură cine.

— Frate-meu îmi spunea Jam când era mic și a rămas așa. A, și sunt din New Jersey.

Apoi mă opresc și privesc în jur. În afară de doamna Quenell, nimeni nu pare prea fascinat de ce aș avea eu de spus. Suntem cu toții penibil de stingheriți: cinci elevi discordanți și profesoara care ne-a ales.

Și, chiar dacă acum ar fi fost un moment potrivit în care să ne spună de ce fuseserăm aleși fiecare — să spună ceva de genul „Poate vă întrebați de ce sunteți aici. Ei bine, fiecare ați demonstrat, la testele voastre standardizate, o aptitudine specială pentru înțelegerea lecturii” —, nici măcar nu încearcă să ne explice. În schimb, își întoarce încet capul contemplându-ne pe fiecare în parte, ca și cum ne-ar studia sau ar încerca să ne memoreze fețele.

Rareori am simțit că îmi acordă cineva atât de multă atenție, în afară de părinții mei, doctorul Margolis și, bineînțeles, Reeve. Mă întreb ce i se pare atât de interesant. Dacă aș fi în locul ei și aș sta aici, privind la această colecție de adolescenți care au fost expediați cu toții la o școală pentru deranjați mintal, m-aș plictisi de moarte.

Dar doamna Quenell mă privește în ochi, apoi se întoarce spre restul clasei, ca și cum am fi cu toții deosebit de fascinanți, și spune:

— Mulțumesc, Jam, și mulțumesc tuturor. Se cuvine să vă spun și eu câte ceva despre mine. Mă numesc doamna Quenell. De fapt Veronica Quenell, dar prefer să mi se spună *Doamna*. Dacă vreunul dintre voi preferă să i se spună *Domnul* sau *Domnișoara*, îi fac pe plac bucuroasă.

Tăcere. Nu, niciunul dintre noi nu preferă asta.

— Predau la The Wooden Barn cu mult dinainte să vă nașteți voi, continuă ea. Am anumite solicitări pe care le adresez elevilor și, într-adevăr, cer ca ele să fie îndeplinite. Punctualitate, desigur, dar nu doar asta. De asemenea multă muncă, onestitate și deschidere. Acum, puteți foarte bine să vă gândiți în sinea voastră: *Da, sigur, doamnă Quenell, o să vă îndeplinesc toate cerințele*. Însă uneori mintea se izolează complet și nu se mai produce niciun proces de învățare. Lecturile nu sunt efectuate. Sarcinile nu sunt îndeplinite. Și când se întâmplă asta, ei bine, nu mai are niciun rost să ne aflăm aici. Dacă totuși faceți ceea ce vă cer, cred că veți avea un mare sentiment de satisfacție. Eu predau cu pasiune această oră, singura pe care o mai am acum, pentru că nu mai sunt *cu cașul la gură*. Prin asta vrând să spun că nu mai sunt tânără. În cazul în care, cumva, nu ați observat.

Se oprește și privește în jur la noi toți.

— Ah, deci ați observat, atunci, spune ea cu un zâmbet slab. Din păcate, vârsta e unul din acele lucruri care nu se află în puterea niciunuia dintre noi.

Se oprește din nou, apoi continuă:

— Unii dintre voi probabil că vă întrebați de ce ați fost invitați la Teme Speciale în Engleză.

— Ba bine că nu, explodează Griffin Foley.

Din jurul mesei se aud râsete uimite. Marc scutură din cap.

— Cu mine ați făcut o mare greșală, spune Griffin.

— Ca toată lumea, fac și eu greșeli, spune doamna Quenell. Cu siguranță nu sunt perfectă. Dar nu am nicio îndoială, din tot ce am auzit despre fiecare dintre voi, că vă aflați în clasa potrivită. Chiar și tu, Griffin.

Privește din nou în jur, spre noi.

— De acum și până la sfârșitul lui decembrie, când ora aceasta va lua sfârșit, voi fi extrem de interesată să ascult ce aveți de spus despre voi înșivă. Nu mă aștept să înțelegeți acum ceva din ceea ce încerc să vă spun eu.

Ne uităm pur și simplu la ea. Nu, nu înțelegem nimic.

— Dar e în regulă, spune doamna Quenell. Veți înțelege. De asta sunt sigură.

Se uită din nou la ceasul ei și spune:

— Văd că timpul zboară, așa cum are el obiceiul. Aș vrea să vă prezint prima scriitoare pe care o vom studia în acest semestru. Care se întâmplă să fie și ultima, pentru că este singura scriitoare pe care o vom citi. De fiecare dată când am predat această oră, m-am concentrat asupra unui singur scriitor, care e întotdeauna altul. Îmi place să păstrez o prospețime a discuției.

Pe un ton mai liniștit, doamna Quenell adaugă:

— Presupun că aș putea să vă spun acum că și voi veți fi ultimii mei elevi.

Suntem nedumeriți. Sierra ridică mâna și întreabă:

— Ce vreți să spuneți?

— Nu e necesar să ridicați mâna aici, Sierra. Doar mințile să vi le înălțați. Ce vreau să spun este că, după ce această clasă va lua sfârșit, mă voi pensiona. Sunt aici de foarte mulți ani și a fost extraordinar. Dar cred că e timpul să-mi iau rămas-bun. Așa că mi-am vândut casa și am de gând să fac o călătorie prin lume — pe unul din acele vapoare enorme înțesate cu oameni bătrâni ca mine care stau la coadă să-și primească prăjitura — după care o să decid unde mă stabilesc. În momentul în care va lua sfârșit semestrul, eu voi avea bagajele făcute și o să-mi iau la revedere de la The Wooden Barn.

În timp ce vorbește o copleșește emoția, deși e evident că nu-și dorește asta.

— Voi avea parte de o petrecere de pensionare la sfârșitul semestrului, adaugă ea. Bineînțeles, sunteți toți invitați.

Sfârșitul semestrului pare a fi atât de departe; nici măcar nu-mi pot imagina cum o să ajung acolo. Va fi un drum chinuitor de lung. Ea poate să creadă că timpul zboară, dar eu cred că stă pe loc.

— Destul despre mine, continuă doamna Quenell. Eu nu sunt importantă în discuția asta. Voi sunteți. Așa că haideți să începem ultimele Teme Speciale care vor mai exista vreodată.

Bagă mâna sub masă și scoate un teanc de cinci cărți identice, pe care le împarte tuturor. E *Clopotul de sticlă* de Sylvia Plath. Îmi amintesc că Hannah Petroski mi-a spus că e grozavă, „dar super-depresivă“.

Marc Sonnenfeld ridică mâna, apoi își aduce aminte ce a spus doamna Quenell și o lasă repede jos.

— Știu cartea asta, spune el. Am auzit că e foarte sumbră. Cred că îmi amintesc ceva despre autoare.

Se oprește, neștiind dacă ar trebui să continue.

— Spune mai departe, Marc, zice doamna Quenell.

— Ei bine, spune el nesigur, cred că... știți... s-a sinucis, nu-i așa? Și-a băgat capul în cuptor sau ceva de genul ăsta?

— Da, așa este.

— Nu vă supărați, spune Marc. Știu că sunteți o profesoară de engleză bună și așa mai departe, dar este... cartea asta este potrivită pentru noi? Vreau să spun, nu suntem toți oarecum...

Se întrerupe în mijlocul propoziției stânjenit.

— Continuă.

— *Fragili*, spune el cu un strop de ironie în voce.

Ca și cum nu ar fi absolut sigur dacă a folosit exact cuvântul care trebuie.

— Cum scrie în broșură. Se presupune că toți suntem foarte, foarte fragili. Ca porțelanul.

— A, da, cred că scrie într-adevăr ceva de genul ăsta în broșură, spune doamna Quenell. Marc, ai senzația că lectura unei cărți despre problemele emoționale ale unei femei tinere — scrisă de o autoare care chiar a sucombat copleșită de propriile probleme — ar fi prea mult pentru tine?

Marc se gândește la asta.

— Nu *cred*, spune el. Știu că, din câte se spune, este o carte clasică. Și mie îmi plac clasicii.

Doamna Quenell privește în jurul mesei.

— E cineva care se simte inconfortabil la gândul că va trebui să citească *Clopotul de sticlă*?

Toți dăm din cap că nu. Dar eu mă întreb ce ar zice părinții mei dacă ar ști. Poate că și-ar face griji că citesc o carte atât de depresivă. Îmi imaginez cum mă duc la telefonul cu plată, după ce se termină ora, și îi sun pe maică-mea și pe taică-meu, ca să le spun că citesc *Clopotul de sticlă* și că sunt tulburată. „Te scoatem de la școala aia“, ar zice taică-meu scandalizat. Și atunci aș putea să plec de aici mâine, să mă întorc acasă la mine, în patul meu, fără să mai trebuiască să am de-a face cu acest mediu nou și ciudat și cu toți oamenii ăștia cu probleme.

— Foarte bine, mulțumesc, spune doamna Quenell, ca și cum abia dacă ar fi observat până acum că autorul și cartea alese de ea sunt oarecum neobișnuite la o școală ca asta.

Marc are dreptate — sinuciderea trebuie să fie un subiect sensibil aici. Mulți dintre copiii aflați la The Wooden Barn probabil că sunt deprimați. Însă faptul că doamna Quenell a ales-o pe Sylvia Plath e aproape ca o lovitură în plex. E ca și cum ar face orice are chef, pentru că nu-i pasă ce cred ceilalți despre ea. Și, pentru o fracțiune de secundă, sunt aproape impresionată.

— Dacă cineva ajunge să aibă altă părere, continuă ea, vă rog să veniți să vorbiți cu mine. Am ales programa cu grijă. Așa cum v-am ales și pe voi toți.

Poate chiar ne-a ales cu grijă. Dar cine știe cum au fost făcute alegerile. Niciunii dintre noi, din clasa asta, nu părem să avem prea multe în comun.

— Pentru aceia dintre voi cărora *Clopotul de sticlă* nu le este familiar, spune ea, aflați că e o carte scrisă în urmă cu peste cincizeci de ani de o strălucită scriitoare americană, Sylvia Plath. Cartea e autobiografică și spune povestea depresiei unei tinere și, presupun, a prăbușirii ei în nebunie. Știe cineva ce este un clopot de sticlă?

Scuturăm din cap.

— Ei bine, e un vas de sticlă de forma unui clopot, folosit pentru mostre științifice. Sau pentru a crea vid. Orice se găsește înăuntrul unui clopot de sticlă este izolat de

restul lumii. E un titlu metaforic, bineînțeles. Sylvia Plath, a cărei depresie o făcea să se simtă de parcă ar fi fost ea însăși într-un fel de clopot de sticlă, izolată de lume, și-a luat viața la vârsta de treizeci de ani.

Doamna Quenell ne privește în timp ce asimilăm această informație.

— Este singurul roman pe care l-a scris în viața ei. Era o poetă foarte bună și a scris unele dintre cele mai elocvente lucrări ale ei — poeziile din volumul *Ariel* — la sfârșitul vieții. O să le citim și pe ele, bineînțeles. A, și întâmplarea face că a fost și o foarte productivă autoare de jurnale, de-a lungul anilor. Acesta fiind motivul pentru care vă dau și *astea*.

Doamna Quenell bagă din nou mâna sub masă și scoate un teanc de cinci jurnale roșii, învelite în piele, identice, pe care le împarte tuturor. Când îl deschid pe al meu, se aude un pârâit ușor. Pare legat rigid. Un obiect bine făcut, îmi dau seama imediat, și de asemenea foarte vechi, în mod evident, cu paginile ușor îngălbenite, ca și cum ar fi stat undeva într-o cutie timp de câteva decenii. Rândurile albastru deschis de pe hârtie sunt mai apropiate unele de cealaltă decât sunt eu obișnuită — știu că ar trebui să scriu o grămadă ca să umplu o pagină.

— Uau, ăsta e obiect de anticariat, spune Griffin.

— Da. Exact ca și profesoara voastră, spune doamna Quenell cu un zâmbet.

Își încrucișează brațele și ne privește.

— În seara asta, continuă ea, în plus față de citirea primului capitol din *Clopotul de sticlă*, veți începe să vă gândiți și la ținerea unui jurnal al vostru. Încercați să vă imaginați ce ați putea scrie. Începeți să scrieți, dacă puteți. Sau cel puțin gândiți-vă la asta. E jurnalul vostru, vă aparține, și va fi o reprezentare a voastră și a vieții voastre interioare. Puteți scrie orice doriți.

Dar eu nu pot decât să mă gândesc sarcastic: *ah, ce interesant*. Pentru că eu nu vreau să scriu nimic. Nu prea mi-aș dori să aștern pe hârtie lucrurile la care mă gândesc tot timpul, zi și noapte. Persoana la care mă gândesc. Vreau să țin toate astea doar pentru mine.

— După ce vă lovește inspirația, continuă doamna Quenell, o să scrieți în jurnal de două ori pe săptămână. Și o să-mi predați toți jurnalele voastre la sfârșitul semestrului. Nu o să le citesc, nu fac asta niciodată, dar le *colecționez*. Ca și scrisul în sine, aceasta este o cerință. Cred cu tărie că elevii mei trebuie să meargă înainte, nu să-și piardă timpul cu lucruri prea puțin productive.

Se oprește pentru o clipă, apoi reia:

— Veți citi cu atenție întreg semestrul și, de asemenea, cum spun eu, veți scrie cu atenție. Și vi se va cere să participați cu toții la discuțiile din clasă. În unele zile acest lucru va fi mai greu decât în altele, fără îndoială.

Privește din nou foarte serios în jurul ei, prin clasă, și spune:

— Și mai e ceva ce vă cer pentru acest curs. Chiar dacă nu-mi place să formulez astfel. E ceva ce aș vrea să vă rog să faceți, ca de la o ființă umană la alta. Și anume să aveți cu toții grijă unii de alții.

Nu sunt sigură că vreunul dintre noi înțelege ce vrea să spună, dar suntem cu toții de acord, sigur, o să facem ceea ce ne-a rugat.

— Mulțumesc, spune doamna Quenell. Există întrebări?

— Sunteți sigură că e în regulă să scriem în astea? întreabă Marc. Arată de parcă locul lor ar fi la muzeu.

— E perfect în regulă, îl asigură ea.

— Dar ce ar trebui să scriem? insistă el.

— Marc, spune doamna Quenell. Nu mai ești copil mic, nu-i așa?

— Nu, spune el.

— Așa zic și eu. Dacă ți-aș spune *ce* să scrii, atunci te-aș trata ca și cum ai fi. Mi se pare că ziua ta de naștere a fost în vară, nu-i așa? Și ai făcut șaisprezece ani?

El dă din cap că da.

— E o vârstă frumoasă. O vârstă la care poți lua unele decizii proprii, iar una dintre acestea este ce să scrii în jurnalul tău. Nu ai nevoie de sfaturi de la o doamnă bătrână. Sunt sigură că în mintea ta se întâmplă multe.

Însă Marc pare în continuare stresat.

— Doamnă Quenell, n-aș vrea să fiu agasant, spune el. Totuși eu mă descurc cel mai bine la școală atunci când profesorii îmi oferă instrucțiuni. Îmi pare rău, adaugă apoi.

— Bine, atunci, lasă-mă să mă gândesc un moment. Nu trebuie să-ți pară rău.

Doamna Quenell se gândește puțin, apoi îi răspunde:

— Aș spune că ar trebui să scrii orice lucru care spune cel mai bine povestea ta. Sper ca asta să te ajute.

Mă uit la Marc. Nu, nu pare să-l fi ajutat deloc, însă doamna Quenell nu dă semne că ar observa asta. Apoi se ridică în picioare, iar eu văd cât de înaltă este. Ne domină cu capul ei alb și bluza elegantă de mătase.

— Toată lumea, continuă ea, privind în jur spre noi, are ceva de spus. Dar nu toată lumea poate suporta să o spună. Treaba voastră e să găsiți o modalitate.

Capitolul trei

— Deci cum a fost? mă întreabă DJ în seara aia, în timpul orelor de studiu.

Asta e o perioadă de două ore în care trebuie să stăm în camerele noastre sau în sala comună de la parter din cămine și să ne facem temele. Chiar m-am hotărât să mă folosesc, cu ocazia asta, de tovarășa mea de studiu urâtă și portocalie și, spre surpriza mea, e oarecum confortabil să stau rezemată de suprafața ei catifelată și să-mi sprijin brațele mele umane pe brațele ei groase de obiect neînsuflețit.

— Cum a fost ce?

— Teme Speciale în Engleză, *evident*.

— Bănuiesc că a fost bine, spun eu.

Adevărul este că Teme Speciale în Engleză a fost un curs puțin cam straniu. Oscila între a fi inconfortabil și ciudat de interesant.

— Nu ai învățat vreo limbă obscură, cum ar fi urdu? întreabă DJ. Sau să treci printr-un ritual de inițiere pe bază de uleiuri esențiale?

— Nu.

— Poate copiii ăia din clasa de anul trecut făceau mișto de toată lumea, spune DJ. La sfârșitul semestrului se purtau de parcă era cea mai tare chestie din lume.

— Nu, nu prea a fost mare lucru. Ne-a dat câte un exemplar din *Clopotul de sticlă*.

— Sylvia Plath? Asta o să citești tot semestrul? spune DJ cu un aer ușor de superioritate.

— Da.

— Frumoasă alegere pentru o clasă plină de depresivi.

— Exact, spun eu. Probabil are impresia că putem să învățăm din asta sau ceva de genul.

— Am citit *Clopotul de sticlă* acum o mie de ani, spune DJ.

Apoi adaugă, pe un ton încântat:

— Probabil e mai bine că nu sunt și eu în clasa aia, pentru că ar fi fost plictisitor să o citesc iar.

— A, și trebuie să ținem un jurnal, adaug eu. Avem voie să scriem ce vrem. Dar trebuie să le predăm la sfârșit. Ea jură că nu o să le citească.

— Jurnale, pufnește DJ. Ce clișeu.

DJ se așază mai confortabil pe patul ei, evident fericită că Teme Speciale în Engleză nu pare să fie un curs așa de extraordinar. Prima mea zi la The Wooden Barn nu a fost oribilă, dar nu a fost cu nimic mai bună decât vreuna din zilele pe care le trăiesc de aproape un an încoace. Orele au trecut fără rost, singura diferență fiind că părinții mei nu se mai învârt în fața ușii mele, făcându-și griji pentru mine și întrebându-se când „o să ies odată din starea asta“.

Mă sprijin de tovarășa mea de studiu și citesc rapid primul capitol din *Clopotul de sticlă*, apoi capitolul al doilea, chiar dacă nu ar trebui să avansez până acolo. Cartea e despre o studentă deșteaptă și hiper-ambicioasă pe nume Esther Greenwood, care câștigă concursul unei reviste și e invitată să petreacă o vară în New York, ca să lucreze la o revistă de modă împreună cu un grup de alte fete câștigătoare ale premiului. Formează toate un fel de bisericuță și, în timp ce locuiesc într-un hotel vechi în care băraților nu li se permite să urce deasupra parterului, Esther începe să se simtă foarte straniu și nefericită.

Acțiunea cărții are loc în anii '50, când lumea era diferită. Oamenii purtau pălării și mergeau la întâlniri romantice. Povestea din *Clopotul de sticlă* e autobiografică, potrivit unui rezumat de pe o foaie capsată pe care ne-a dat-o doamna Quenell. Sylvia Plath câștigase un concurs și lucrase pentru o revistă într-o vară din timpul colegiului. Și, în timp ce era acolo, a început să se simtă detașată și izolată. Exact ca Esther, când s-a întors acasă după vara aceea, a înghițit o grămadă de somnifere și s-a târât în spațiul îngust de sub veranda familiei, așteptând să moară.

Dar n-a murit. În schimb, Sylvia Plath a intrat în comă, după care, câteva zile mai târziu, și-a redobândit cunoștința; familia ei a auzit-o gemând, a chemat o ambulanță și i-a salvat viața. Apoi, după ce a fost dusă la un spital psihiatric, unde a suportat o groază de tratamente, chiar și terapie de șoc — adică îi puneau electrozi și dădeau drumul la curent —, Sylvia Plath și-a revenit. La fel și personajul ei, Esther. În viața reală, autoarea a devenit ulterior poetă și s-a căsătorit cu un alt poet, un englez pe nume Ted Hughes, cu care a avut doi copii, un băiat și o fată.

Apoi, pe la treizeci de ani, în timp ce locuia împreună cu familia la Londra, căsnicia ei a început să aibă probleme. Soțul ei se întâlnea cu altă femeie și s-a mutat de acasă, iar Sylviei i-a revenit depresia. A încercat din nou să se sinucidă, băgându-și capul în cuptor și dând drumul la gaz, așa cum spusese Marc la oră. De data asta a reușit.

DJ închide cu un pocnet manualul de istorie și se ridică în picioare.

— Sunt complet terminată, zice ea. Mă duc la parter să văd dacă pot să cerșesc un biscuit cu ciocolată și mentă de la Hayley Bregman. Vii și tu?

E prima invitație vag socială pe care o primesc la The Wooden Barn, dar nu reușesc să-mi adun nicio urmă de interes. În plus, DJ și cu mine petrecem deja suficient de mult timp împreună.

— Nu, îi spun. Probabil că ar trebui să scriu în jurnal. Nu că aș avea ceva de zis.

— Dă-o pe abureală, zice DJ. Eu așa fac de fiecare dată când îmi cere cineva să scriu

ceva despre mine.

După ce pleacă, iau jurnalul de la locul lui de pe birou. Deocamdată în seara asta nu am petrecut niciun pic de timp stând la birou. În schimb, mi-am făcut toate temele în pat, la minima rezistență. Nu voi avea note prea bune, nu sunt în stare să „mă străduiesc“, cum m-au implorat părinții înainte să mă trimită aici.

„Doar străduiește-te, Jam“, mi-a spus taică-meu. „Încearcă un semestru, bine? Vedem cum merge.“

Departe de casă acum, așezată în vârful patului, cu vântul izbind în geamurile vechi ale camerei mele de cămin, în timp ce de la fetele de pe partea cealaltă a holului se aude bubuitul îndepărtat al unui *dubstep*, mă las pe spate, sprijinindu-mă de tovarășa mea de studiu, și deschid jurnalul.

O să scriu doar câteva rânduri, nimic mai mult. *Dă-o pe abureală*, îmi spusese DJ. O să scriu ceva insipid și plictisitor, așa încât la sfârșitul semestrului, când doamna Quenell va spune „Toate jurnalele, la mine“, o să vadă că, aparent, am făcut un efort — chiar dacă nu va citi ce am scris. Îmi dau seama că, din cine știe ce motiv, nu vreau deloc să o supăr sau să o dezamăgesc.

Dar chiar nu am nimic de spus. Singurul la care mă gândesc mereu e Reeve.

E ciudat cum, o bună bucată din viață, nu ai nevoie de nimeni, apoi se întâmplă să cunoști niște oameni și dintr-odată ai nevoie de ei tot timpul. Reeve și cu mine ne cunoscuserăm prima dată la ora de sport pe care o făceam împreună. Cu câțiva ani în urmă, școala mea introdusese o oră mixtă de sport pentru copiii care „nu aveau înclinații sportive“. O oră cu multă yoga și badminton. Așa că în prima zi din clasa a zecea, în timpul jocului de badminton, a apărut un băiat extraordinar de drăguț, cu ochi negri, care purta un șort ceva mai lung, foarte șifonat și un tricou roșu pe care scria Manchester United. Cineva a șoptit că era unul din elevii noi aflați în vizită.

Băiatul englez nici măcar nu se străduia să joace, pur și simplu lăsa fluturașul să șuiere pe lângă el. Am renunțat și eu să mai joc, preferând să observ această persoană care murmură „*Bloody hell*“, în timp ce obiecte mici de plastic se apropiau la câțiva centimetri de fața lui.

Ora de sport s-a terminat și, în timp ce fetele și băieții se îndreptau spre vestiarele lor separate, am făcut ceva ce nu mă caracteriza deloc. Nu trebuie să uitați că eram una din fetele tăcute, timide și drăguțe. Nu cineva care să se dea peste cap ca să facă impresie asupra cuiva.

Dar, din cine știe ce motiv, i-am spus acestui băiat:

— Bună strategie.

Am avut nevoie de tot aplombul meu ca să-i spun chiar și ceva atât de anost.

El m-a privit mijindu-și ochii.

— Ce strategie, mai exact?

— Evitarea.

El a dat din cap.

— Da, în mare cam așa m-am descurcat în viață până acum.

Ne-am zâmbit ușor unul altuia și asta a fost tot. Săptămâna aia l-am văzut prin școală și am găsit pretexte ca să vorbesc cu el, iar el a găsit pretexte ca să vorbească cu mine.

— Familiei Kesman, la care stau, mi-a spus într-o zi în sala de mese, îi place să cânte în canon. Știi cum e asta?

— În canon? am spus eu. A, cum ar fi „Vâslește, vâslește, vâslește în barca ta“⁶.

— E înfiorător. După cină trebuie să rămânem toți la masă și cântăm în canon *ore în șir*. Sau poate doar par ore. E cea mai exemplară familie pe care am cunoscut-o vreodată. Toate familiile americane sunt așa?

— Nu, am spus eu. A mea nu e.

— Norocoaso, a spus Reeve.

Mă interesa atât de mult băiatul ăsta, dar mi-am zis singură să încetez, să nu mai fiu interesată, e doar un prieten. Totuși, speram să devină mai mult decât atât. Dar serios, de ce ar fi fost și el interesat de *mine*, când avea la dispoziție atâtea alte alegeri mai evidente? Totuși așa fi putut să jur că era interesat. Nu i-am povestit despre el niciuneia dintre prietenele mele, m-am mulțumit doar să simt în tăcere ce simțeam.

Într-o după-amiază, clasa noastră de arte a fost trimisă să deseneze peisaje, iar eu stăteam cu cărbunele și blocul meu de desen pe un deal care dădea într-o parcare, cu niște copaci în depărtare, când Reeve a apărut lângă mine.

Am stat amândoi în tăcere, umăr lângă umăr, fără să ne atingem. Umerii noștri erau atât de aproape unul de celălalt, acoperiți de pulovere, dar nu s-au ciocnit nici măcar accidental. În acel moment nu îl cunoșteam pe băiatul ăsta decât de vreo câteva săptămâni și abia dacă știam ceva despre el. Întreaga noastră relație consta din zâmbete, strâmbături și chestii amuzante pe care ni le spuneam unul altuia.

Dar eu *voiam* ca umerii noștri să se atingă. Era ca și cum așa fi crezut că umerii noștri aproape pot să comunice. Umărul meu, ascuns de lâna bleumarin a unui pulover pe care mi-l împletise bunica Rose înainte să moară, putea să aibă o scurtă conversație cu umărul lui, îmbrăcat în lâna maro-ciocolatie a unui pulover care probabil că fusese cumpărat dintr-un magazin de undeva din Londra. Iar dacă umerii noștri ar fi reușit să se atingă, știam că așa fi simțit un fior mai puternic decât orice simțisem vreodată. Ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu mă mai simțisem niciodată *înfiorată*.

În clasa a noua, mă sărutasem cu Seth Mandelbaum exact de patru ori. Fusese bine, dar n-aș putea spune că îmi trezise vreun fior. A doua oară când se întâmplase, stăteam în spatele perdelelor, la aniversarea de paisprezece ani a Jennei Hogarth („Jenna a făcut frumoasa vârstă de paisprezece ani!“, spunea întruna maică-sa, foarte enervant), iar Seth și-a băgat mâna sub cămașa mea, a așezat-o pe cupa sutienului și mi-a șoptit cu o voce serioasă „Ești foarte femeie“. Ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs. Seth, jignit, m-a întrebat: „Ce-i așa de amuzant?“ Iar eu a trebuit să spun: „Nimic“.

Relația dintre noi nu s-a terminat pur și simplu, ci mai degrabă s-a stins treptat. Nu după mult timp, era ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Dar Reeve și cu mine eram diferiți. Aveam sentimente atât de puternice când eram

cu el, încât trebuia să mă stăpânesc. La început nu ne-am atins deloc — abia dacă ne priveam în ochi. În fiecare dimineață, scanam rapid holul, iar privirea mea ca laserul îl selecta dintre zecile de oameni, în marea îmbulzeală de guri urât mirositoare din dreptul șirului de dulapuri.

Iar în ziua de după ora de desen, la care sfârșisem prin a-i face un portret impresionant de asemănător lui Reeve și toată lumea observase că între noi doi chiar se întâmplă ceva, Dana Sapol m-a invitat la petrecerea ei. Nu-mi venea să cred și eram atât de încântată, chiar dacă m-am forțat să fiu super-reținută. Reeve și cu mine aveam să ne vedem în afara școlii pentru prima oară și cine știe ce urma să se întâmple?

Abia dacă îl cunoșteam pe băiatul ăsta venit în vizită pentru câteva luni din Londra, însă doar să stau lângă el — sau chiar să mă gândesc că sunt în aceeași cameră cu el la o petrecere — mă făcea să mă simt de parcă eram pe punctul să leșin și să cad grămadă pe jos.

Sâmbătă seara, părinții mei m-au dus cu mașina acasă la familia Sapol. Leo venise și el, pentru că se ducea cu mama și cu tata la mall, să mănânce pizza și să vadă un film. În timp ce treceam prin oraș, am privit pe geam la magazinele din centrul comercial și am văzut căluții mecanici la care mă ducea taică-meu când eram mică. Băga fise una după alta în aparat, iar eu călăream și călăream, de parcă ar fi fost cel mai captivant lucru de pe lume.

Însă adevărul e că nu făcusem niciodată nimic captivant. Abia dacă ieșisem din Crampton, cu excepția unei dăți în care fusesem la Disney World sau ca să-mi vizitez bunicii, în fiecare vară, în Ohio. Lumea mea era atât de mică. Reeve era dintr-un cu totul alt loc, unde vorbeau altfel și aveau cuvinte diferite pentru lucruri. Avusese experiențe pe care eu nici nu puteam să mi le imaginez, deși mi-aș fi dorit. Lumea era imensă, mă gândeam eu, în timp ce eram condusă cu mașina la petrecerea din seara aia. Inimaginabil de mare — și uneori îți dădea fiori, pentru că Reeve făcea parte din ea.

„Distracție plăcută, scumpo“, mi-a zis maică-mea în timp ce mă dădeam jos în fața căsoiului Danei, în cartierul înstărit din orașul nostru, unde casele sunt la mare distanță una de alta. Fațada avea coloane albe și o fereastră panoramică imensă, însă perdelele erau trase.

Părinții mei habar n-aveau de importanța acestei seri. Nu știau că era vorba de o altfel de petrecere în comparație cu cele la care mai fusesem. Își imaginau că toții copiii din casa Danei Sapol stăteau pe covor și jucau Scrabble. Și, bineînțeles, nu știau nimic despre Reeve, pentru că eu nu le pomenisem niciodată de el.

Sufrageria familiei Sapol era întunecată când am intrat și mirosea a țigări, pizza, bere și iarbă. Bubuia muzica. Nu l-am văzut pe Reeve. Am spus salut câtorva oameni, dar nu m-am oprit să stau de vorbă. El era singurul cu care voiam să vorbesc, așa că mi-am croit drum prin mulțime, până când s-a auzit în jur un accent britanic, iar eu am reacționat ca un câine care tresare și devine atent la auzul vocii stăpânului. Am urmat vocea aceea și iată-l pe Reeve Maxfield, într-o cămașă șifonată, de modă veche.

Uneori dădea senzația că încă nu despachetase de când sosise în Statele Unite. Avea

mânecele suflecate. Într-o mână ținea o pungă de cumpărături, iar în cealaltă, o bere. Vorbea cu un grup de indivizi și, când m-a văzut, s-a oprit brusc, fix în mijlocul unei propoziții.

— Termină ce spunei, frate, a zis Alex Mowphry.

Alex ținea între degete gâtul sticlei de bere și încerca să pară mai mare decât era în realitate. În clasa a șasea, vomitase peste tot în autobuz, în timpul călătoriei noastre de două zile în Williamsburgul colonial.

— Nea, a spus Reeve, punându-și berea jos și îndreptându-se direct spre mine. Va trebui să vă imaginați ce urma să spun.

— De ce, ai treabă la fabrica de lustruit tampoane? a murmurat Alex.

— Tampoane? a spus Reeve, ducându-și mâna la ureche. Ah, ce insultă, scuze, nu știam expresia asta. Pare să aibă legătură cu un obiect de igienă feminină. Iar mie îmi place igiena. Mă face să mă gândesc la ceva... *plăcut*. Noi nu folosim de obicei expresia asta în Marea Britanie.

Alex i-a arătat degetul, dar Reeve doar a râs. Apoi a venit la mine și m-a salutat. Îmi simțeam toată fața arzând, deși în încăpere era doar puțin cald. Ceilalți au început să glumească cu noi despre faptul că eu îi făcusem portretul lui Reeve la ora de arte. Le-am răspuns și noi în glumă imediat. Apoi el mi-a zis: „Vrei să mergem undeva să vorbim?”

— Sigur, am spus eu.

Am luat-o pe hol, spre dormitoare. Prima ușă pe care am deschis-o a dat la iveală doi oameni încolăciți peste un morman de haine. Au ridicat privirea spre noi, fără prea mare interes. Am recunoscut-o pe fată, era Lia Feder, care cu un an în urmă fusese cu mine la Matematică pentru Proști. A dat din cap și a spus „Salut”, apoi a început să se sărute din nou cu un băiat pe care nu îl mai văzusem niciodată și pe care poate că nici Lia nu îl mai văzuse.

Am închis ușa și am mers mai departe. În camera următoare era un grup de copii care stăteau pe podea și jucau ceea ce părea a fi un stadiu incipient de poker pe dezbrăcate. Au ridicat privirea spre noi chicotind.

În cele din urmă, Reeve și cu mine am ajuns în camera surorii mai mici a Danei. Courtney Sapol avea cinci ani și părinții o luaseră cu ei în weekend, lăsând-o pe Dana aici, cu cei mai apropiați șaiszeci de prieteni ai ei, plus eu. Camera lui Courtney era roz cu alb, iar patul avea deasupra un baldachin. Ni se părea cumva aiurea să ne așezăm pe patul ăla — era ca un clișeu, ca și cum am fi spus: noi suntem niște adolescenți care se plac. Și fiindcă perimetrul acestei petreceri de adolescenți din suburbie nu e patrulat de niciun părinte, ar fi momentul să ne cuplăm într-un pat de copil.

Iar eu nu voiam să fac asta. Eram prea copleșită de ceea ce simțeam pentru Reeve și, în plus, dacă lui i se părea că sunt „simpatcă” și „drăguță” și îi plăcea părul meu lung, însă doar se juca cu mine?

Am privit în jur, în camera întunecată. Mocheta era poroasă, sintetică, iar în întuneric nici măcar nu-mi dădeam seama ce culoare are. Ce chestie ciudată mai sunt și

culorile, felul în care întunericul le alungă complet. Reeve a pus jos punga pe care o avea la el.

— Cumpărături? am întrebat eu.

— Da, cumpărături englezești, a spus el.

M-am uitat în pungă și am văzut un borcan mic, pe care l-am scos afară.

— Tiptree Little Scarlet, căpșuni, am citit pe etichetă. E un fel de *gem*?

Reeve a dat din cap că da.

Și apoi mi-am dat seama: O, Doamne. A adus borcanul cu *gem din cauza numelui meu*. Bineînțeles. Era un cadou pentru mine, o mică glumă doar între noi doi, iar eu am fost atât de mișcată de asta, încât căldura mi-a învăluit iar fața.

— Deci mi-l dai mie? am întrebat eu încet.

— Sigur. E bun.

Dar eu știam că nu aș fi deschis niciodată borcanul. În schimb, avea să fie un memento al acestei petreceri, al acestei seri. Mi-am înfășurat mâna în jurul lui și l-am lăsat să cadă în fundul genții mele, în siguranță.

Pe podea, la picioarele noastre, era o căsuță de păpuși mare și elaborată, una din alea nebunesc de scumpe, pe care cei doi Sapol o comandaseră special pentru fiica lor. Semăna cu casa lor reală — un căsoi în miniatură în interiorul unui căsoi în mărime naturală. Camerele erau pline cu mobilă pentru păpuși fantezistă, pe care probabil că trebuia să o comanzi dintr-un catalog special. Existau și tablouri înrămate, care chiar aveau deasupra lor lumini minuscule, aprinzându-se dacă trăgeai de o sfornicică. Măsuța de toaletă a păpușii mame avea un set de piepteni și perii de argint asortate. Firele periilor erau micuțe ca niște gene de bebeluș.

În sufragerie erau adunați toți membrii familiei de păpuși. Reeve s-a lăsat pe vine, iar eu m-am așezat lângă el.

— Poftim, mi-a spus el, întinzându-mi solemn o păpușă mamă blondă, din lemn, cu rochie și șorț retro. Asta ești tu.

A luat păpușa tată, care purta costum și cravată, proaspăt întors de la lucru, și a adăugat:

— Și ăsta sunt eu.

Împreună, am făcut păpușile bărbat și femeie să meargă prin casă, să gătească cina în bucătăria de granit și să stea în sufragerie, uitându-se la televizor.

— „Britanicii au talent“, a anunțat Reeve. La asta se uită.

— Nu, „Americanii au talent“, am insistat eu.

— Britanicii.

— Americanii.

— Prima noastră ceartă, a spus Reeve. Sper să o putem depăși.

Dublurile noastre păpuși stăteau alături pe canapea, cu umerii atingându-se, așa cum îmi dorisem s-o facă și umerii noștri. Reeve a lăsat să-i cadă păpușa bărbat, iar eu, păpușa femeie. Cele două păpuși zăceau alături, iar în lumina moale și incoloră, Reeve și cu mine ne-am întors unul spre celălalt. Îmi simțeam bătăile inimii foarte puternice,

dar am încercat să le ignor.

Fețele noastre s-au apropiat una de alta, în acel mod stângaci pe care mi-l aminteam de la Seth Mandelbaum, am închis ochii și am simțit gura lui Reeve pe gura mea. Umerii noștri se atingeau la rândul lor și am simțit foșnetul cămășii lui șifonate de bumbac și brațele lui lungi cuprinzându-mă.

Nicio asemănare cu Seth Mandelbaum.

Buzele moi ale lui Reeve s-au lipit de ale mele pentru o secundă umedă, apoi s-au dezlipit cu un mic plescăit. Simțeam cum se acumulează în mine, rapid, sentimentele. S-a tras înapoi și a scos un sunet ca și cum i-ar fi plăcut foarte mult, de genul *aaaaah*, iar eu am făcut la fel; niciunul dintre noi nu se simțea inhibat. Doar extaziați. Ne-am sărutat la nesfârșit în spațiul de deasupra căsuței pentru păpuși.

Asta s-a dovedit a fi seara în care ne-am îndrăgostit. Ne cunoșteam de 16 zile. Și mai aveam doar 25 de zile rămase.

Acum deschid jurnalul și iau un pix, dar nu sunt în stare să scriu niciun cuvânt.

---

⁶ „Row, row, row your boat“, în original, una din cele mai cântate melodii în canon, adică fiecare voce începând aceeași melodie în momente succesive. (*N.t.*)

Capitolul patru

Imediat după miezul nopții, sunt trezită de țipete și plânsete.

— DJ, ce se aude? spun eu, devenind brusc conștientă.

DJ mârâie ca o fată a peșterii din cealaltă parte a camerei. Îi ia o mie de ani să se dea jos din pat și să ajungă pe hol împleticindu-se. Eu ies imediat împreună cu o grămadă de alte fete, toate în bluze și cămăși de noapte, spunând „Ce se întâmplă? Ce e?“. Nimeni nu știe. Jane Ann Gelder, profesoara de istorie, care e și pedagoga noastră, apare în halatul ei scurt, roz aprins și parcurge holul. O ia pe scări în direcția zgomotului, cu noi toate în urma ei ca niște pui de găină.

Țipetele vin de la un etaj mai sus. Camera 43. Lângă ușă e o plăcuță cu numele: JENNY VAZ și SIERRA STOKES. Jane Ann bate tare la ușă și apare o fată pe care nu o cunosc; ea trebuie să fie Jenny. Țipetele și plânsul continuă, așa că Sierra e cea care are probleme.

Jane Ann se întoarce la noi și spune cu o voce gravă:

— Duceți-vă înapoi în pat. Nu e nimic de văzut.

Apoi intră înăuntru și închide ușa după ea. Noi rămânem acolo. În curând, plânsul se calmează și se așterne tăcerea.

A doua zi dimineață, toată lumea e oarecum mahmură pentru că a stat trează noaptea, iar eu aștept la coadă la budinca de ovăz pentru micul dejun, cu ochii pe jumătate închiși, aproape legănându-mă, când o văd pe Sierra cu doi oameni mai în față, vorbind cu o fată pe care nu o mai întâlnisem.

— Da, știu, bineînțeles că *părea* real, îi spune fata răbdător. N-o să-ți vină să *crezi* ce am visat eu vara asta. Dădeam un examen important, cum ar fi admitere la facultate sau ceva, și dintr-odată mi-am dat seama că am uitat să-mi aduc un creion...

— Nu era ceva de genul ăsta, o întrerupe Sierra.

— A, știu, toate par că se întâmplă cu adevărat, spune fata.

— Las-o baltă, spune Sierra, îndepărtându-se.

La masă, în timpul micului dejun, DJ îmi zice:

— Nici nu e de mirare că Sierra Stokes a avut un coșmar urât de tot, dat fiind prin ce a trecut.

— Prin ce a trecut?

DJ se uită la mine, fără să înțeleagă.

— Ah. Tu nu știi. Bineînțeles.

Are pe farfurie trei ciorchini de strugure și o felie de pâine prăjită aproape neagră — pâine prăjită Emo. Mușcă o dată din pâine, înghite și spune:

— De fapt n-ar trebui să vorbesc despre asta. E împotriva politicii de la The Wooden Barn. Se presupune că oamenii își dezvăluie poveștile altora de aici doar dacă vor. O cunoști pe Sierra?

— Da. E la Teme Speciale în Engleză, cu mine.

— Pe ea au primit-o și pe mine nu? Ah, în fine. Păi, nu vreau decât să zic că a ajuns aici anul trecut într-un *hal* de nedescris și poate coșmarul ăsta înseamnă că nu îi e mult mai bine.

— „Chestia“ asta prin care a trecut ea, zic eu. E ceva rău de tot?

— Da, spune DJ. Rău de tot. Cel mai rău.

Simt cum mi se strâng măruntaiele, chiar dacă, evident, nu știu ce înseamnă „cel mai rău“.

Ne ducem la primele ore și, în timpul Temelor Speciale în Engleză, arunc o privire peste masa de stejar la Sierra, care pare complet pierdută, cu ochii injectați, după noaptea trecută. Casey întârzie din nou și intră zgomotos în clasă cu scaunul ei cu roțile, în mijlocul unei discuții despre narațiunea la persoana întâi din *Clopotul de sticlă*.

Se așterne o pauză lungă și mie mi se pare că suntem toți agitați.

— Casey, spune doamna Quenell în cele din urmă. Lumea nu așteaptă după tine.

Asta e *lumea*? mă gândesc eu.

— Îmi pare rău, murmură Casey.

Doamna Quenell se întoarce din nou către clasă.

— După cum am spus, cartea a fost scrisă cu peste cincizeci de ani în urmă, spune ea. Dar poate cineva dintre voi să relaționeze cu ea astăzi?

— Sigur, răspunde Casey. Aș putea spune că sunt prinsă în propriul meu clopoțel de sticlă pe roți.

Și eu, îmi trece prin cap, aș avea versiunea mea. Îmi amintesc cum, după ce a murit Reeve, stăteam toată ziua în pat, ascultându-mi familia și prietenii cum vorbeau despre mine pe hol sau în sufragerie. Am început să mă simt ca și cum patul meu era o insulă de sine stătătoare, iar eu pluteam tot mai departe de toată lumea, neavând decât gândurile mele insuportabile despre Reeve care să mă însoțească.

— Izolarea e pur și simplu prea dură, spun eu.

Imediat mă simt stânjenită că am vorbit. Doamna Quenell mă privește.

— Da, spune ea. Și sunteți toți atât de tineri. Protagonista lui Plath e și ea tânără. Să fii pe buza vieții tale și să nu reușești să pătrunzi... Să fii aproape matur, dar incapabil să intri pe ușa aceea și să iei ce ai nevoie... Ei bine, lucrul acesta ar trebui împiedicat ori de câte ori e posibil.

Toată lumea e foarte atentă la ea. Vorbim despre roman, nu-i așa? Sau poate că nu.

Vorbim despre noi înșine. Presupun că se poate întâmpla și una ca asta, atunci când vorbești despre o carte bună.

Îmi amintesc că am citit *Pânza lui Charlotte* cu maică-mea, când eram mică. Stăteam lângă ea, pe canapeaua maro din sufragerie, când Charlotte a murit. Și a fost ca și cum păianjenul acela mic din hambar ar fi fost o persoană reală, ca și cum mi-ar fi fost prieten. Sau ca și cum aș fi fost *eu înșămi*. Bănuiesc că mi-am dat seama dintr-odată că într-o zi o să mor și eu. Mi-am dat seama cu adevărat de asta, pentru prima oară, și am fost șocată, am plâns.

Exact așa cum mă face în aceste momente să mă simt depresia lui Esther, personajul Sylviei Plath. *Da, înțeleg*. Iar izolarea ei îmi amintește de propriul sentiment pe care îl am în permanență de când l-am pierdut pe Reeve.

— Mda, spune Griffin, dând din cap. E ca și cum n-ai putea vorbi cu ceilalți. Ce știi ei despre lucrurile prin care treci tu? Nimic.

— Absolut nimic, sunt eu de acord.

— Deci ceilalți nu știi absolut nimic, spune doamna Quenell. Și Esther pare să simtă la fel, fiind singură în interiorul disperării ei. Pentru ea nu se schimbă nimic. Ceea ce presupun că e opusul vieții.

— Nu moartea e opusul vieții? întrebă Sierra.

E prima oară azi când a intervenit în conversație.

— Să nu existe *nicio schimbare* e mai degrabă ca și cum ai muri, cred eu, spune Griffin.

Îmi dau seama că nu se simte în largul lui să vorbească despre ceva măcar vag literar. Pun pariu că nu a mai făcut asta niciodată în viața sa.

— Dar poate că mă înșel, doamnă Q, adaugă el repede.

Doamna Q! Câțiva oameni râd nervos. Însă numele se potrivește pe loc și *prinde*, așa cum Leo a început să-mi spună Jam și iată că a prins.

— Știi mai multe decât crezi, *domnule F*, spune ea. Totul se schimbă încontinuu. Celulele voastre se schimbă chiar în clipa asta. Priveliștea de la fereastra aceea este ușor diferită de cum era cu câteva secunde în urmă.

Privesc automat spre fereastră și, aproape ca și cum doamna Quenell ar fi planificat asta, o frunză e smulsă din copac și se lovește de geam. Se agață de el pentru o clipă, apoi se îndepărtează învârtindu-se.

— Nu trebuie să ne fie frică de schimbare, ne spune ea. Altfel o să ratăm totul.

Ora aproape s-a terminat. Doamna Quenell se uită la ceasul ei, ca pentru a reveni în clipa de față. Ne îndepărtaserăm cu toții, gândindu-ne la Sylvia Plath, la alter ego-ul ei Esther Greenwood și, bineînțeles, la noi. Cursul ăsta e ca unul din magazinele alea non-stop, numai că singurul articol pe care îl vinde este depresia. Dacă ar fi pe bune un magazin, s-ar numi Depri-Mart.

Iar eu chiar mă simt deprimată. Discuția m-a terminat, îmi dau seama după ce ni se dă drumul, în timp ce traversez încet campusul. Poate că o să dorm pur și simplu în timpul orei de fizică de azi. Nu mai are niciun rost să stau trează. Fără Reeve, abia dacă

mai sunt o persoană.

Dau colțul și rămân singură pe aleea plină de frunze, mergând în tăcere printre copaci. Știu că aici culorile sunt o minune, dar pur și simplu nu-mi pasă. De fapt culorile par să mă tachineze, spunând: Iată-ne, Jam, toate culorile spectrului. R.O.G.V.A.I.V., îți mai amintești? Dar tu nu ești în stare să ne apreciezi deloc. *Ha ha ha ha ha*.

Îmi afund mâinile adânc în buzunare și găsesc printre scame o monedă de 10 cenți. În timp ce o răsucesc iar și iar între degete, dau cu ochii de Sierra care aruncă cu pietre într-un copac. Scoate un geamăt puternic, se rotește și apoi trimite piatra ca o torpilă spre suprafața copacului, cu toată forța. Plină de elan, concentrată, lovește copacul o dată și încă o dată, ca și cum ar simți un soi de eliberare aruncând cu pietre.

— Hei, o strig eu, întrerupându-i ritmul.

Tresare și se întoarce, aruncându-mi o privire intimidată.

— Hei, strigă și ea. Nu te-am văzut.

— Arunci bine.

— Mersi.

Mă apropiu. Stăm stânjenite una lângă alta, iar eu spun:

— Probabil ești supărată rău pe copacul ăla. Ți-a dat vreo boală transmisibilă sau ceva? Boala ulmului olandez? Putrezirea rădăcinilor?

Dar ea nici măcar nu zâmbeste la gluma mea penibilă. În schimb, îmi spune:

— Am avut o noapte grea. Bănuiesc că știi.

— Da. Îmi pare rău.

Sierra mă studiază, ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă e în regulă să vorbească cu mine sau nu. Apoi spune:

— Ai avut vreodată o experiență care nu are niciun sens?

— Nu sunt sigură.

— Vreau să spun o experiență atât de suprarrealistă încât, dacă te-apuci să povestești cuiva, ar zice: „Ce naiba are fata *asta*?“

Inima începe să-mi bată mai repede. Într-adevăr, am trecut prin niște momente intense după ce l-am pierdut pe Reeve. Și unii oameni chiar se uitau la mine ciudat, pentru că nu erau obișnuiți să vadă genul ăla de intensitate și de suferință la cineva de vârsta mea. Dar Sierra se referă la altceva. Nu am de gând să-i spun acum povestea lui Reeve. Răspund doar:

— Ai putea să-mi povestești mai mult?

— Lasă, spune ea. Nu contează.

Își ia de jos rucsacul, și-l aruncă peste umăr și se întoarce, lăsându-mă baltă. A vrut să vadă dacă am un spirit înrudit cu al ei — și se pare că nu am. Am dat un test și l-am picat.

Vineri seara e o petrecere. Asta e cam cea mai tristă idee din lume: o grămadă de inadaptați strânși stingheri la un loc, într-o sală de sport, noaptea, cu muzică *house*, ca și cum ar fi niște „adolescenți obișnuiți“ petrecându-și timpul împreună, în vreme ce câțiva profesori plictisiți ne supraveghează de pe margine. Ca orice altceva la The

Wooden Barn, se presupune, probabil, că această petrecere este „vindecătoare“ și noi ar trebui chiar să obținem ceva de pe urma ei. Cum ar fi, să învățăm să fim sociabili.

— O, Doamne, astea sunt cele mai nasoale chestii; ar fi trebuit să te previn, spune DJ, care stă lângă mine, cercetând încăperea.

— Cât timp trebuie să stăm aici? o întreb eu.

— Până în mileniul următor.

— Dar ce *rost* are?

— Asta e întrebarea de un milion de dolari.

Lui DJ îi atârnă părul peste față într-un strat atât de gros, că acum e mai mult un zid de păr decât o perdea. Poartă o fustă mini roz, ghete Doc Martens, o geacă de armată și stă cu brațele încrucișate pe piept. Eu sunt cu blugii, puloverul și tenișii mei Van obișnuiți.

Dintr-odată, îmi amintesc de puloverul maro al lui Reeve, lâna moale, ciocolatie și mirosul lui aparte, dulce-acrișor. Și cum sunt obligată să rămân la petrecerea asta, încep să fac o chestie pe care o fac uneori în minte, și anume să trec în revistă, în detaliu, cele 41 de zile ale relației noastre. Cele 41 de zile pe care le-am memorat la perfecție și pe care, în momente de stres sau de plictiseală, le reiau în capul meu ca într-o buclă, de parcă ar fi un film pus să se repete la nesfârșit. Încep să-mi amintesc absolut toate lucrurile pe care le-am făcut împreună:

Dimineața în care a apărut în sala de sport pentru prima oară.

După-amiaza de la ora de arte, când eu desenam pe deal și el a venit și s-a așezat lângă mine.

Seara în care ne-am sărutat stând deasupra căsuței pentru păpuși a lui Courtney Sapol.

Prima oară când mi-a arătat un DVD cu scheciul lui preferat de la Monty Python, unul mai vechi, cu papagalul cel mort.

Și am mai făcut și alte lucruri, dar pe măsură ce mi se aglomerează gândurile în minte, simt cum mi se pune un nod în gât. Dacă nu încetez să mă gândesc la cele 41 de zile, atunci o să încep să plâng chiar aici, în mijlocul acestei petreceri tâmpite.

Nu te mai gândi la el, îmi spun. *Hai, fii sociabilă.*

Dar e mult prea greu. Nu are niciun rost să stau aici; e o nebunie că ne obligă la asta. Casey Cramer a apărut iar cu întârziere și și-a parcat scaunul cu roțile lângă ieșire. Nu contează că nu poate să danseze. Nimeni altcineva nu dansează. Muzica urlă și există chiar și un glob de oglinzi învârtindu-se penibil deasupra capetelor noastre. Oare s-a dus cineva din personal să cumpere unul în mod special? De la vreun magazin care se cheamă Articole de Petrecere din Vermont? Cioburile de lumină rotitoare ale globului de oglinzi nu fac decât să atragă atenția asupra faptului că stăm cu toții în jurul lui, ca niște cocoloașe fragile emoțional.

— Cineva ar putea să facă o poză cu scena asta, spune Casey, și să o intituleze „Tragedie“.

Griffin Foley stă nu foarte departe. În lumina slabă de seară din sala de sport, cu

gluga dată jos, fața lui pare încă și mai ursuză ca de obicei, iar eu mă întreb de ce e el așa — dacă a fost așa dintotdeauna sau dacă are legătură cu motivul care l-a adus aici.

— La ce te uiți?

Vocea lui Griffin mă face să tresar.

— La nimic, spun eu.

Dar cred că mă uitam în continuare la el, fără măcar să-mi dau seama.

— Ba da, te uitați, spune el. Te uitați la mine.

— Nu e adevărat, insist eu.

Nici măcar nu știu de ce e atât de important pentru mine să neg asta. E ca atunci când copiii mici își spun unul altuia „Ba nu!”.

— Ce credeai, îi spun, că sunt disperată să descopăr sinele pasional din interiorul glugii tale?

— Mă rog, nu contează, spune el.

Cel mai lamentabil răspuns din lume, cuvinte care nu au absolut nicio semnificație. Se întoarce și iese grăbit pe ușa sălii de sport.

— Ce-a fost asta? Întreabă Casey în timp ce îl privim plecând.

— Habar n-am.

În jurul nostru, câțiva copii au început să se miște pe ringul de dans și, ca să uit de momentul neplăcut cu Griffin, încerc să mă concentrez asupra scenei. Chiar dacă oamenii de aici sunt, în mod evident, cam varză, unii dintre ei își doresc totuși să ia parte la aceste activități umane elementare. Habar n-am de ce.

Muzica devine puțin mai tare și umple încăperea. Copiii formează cupluri sau grupuri mici și încep să danseze.

— Deci o să-l lași pur și simplu acolo, afară? Întreabă Casey.

— Pe cine?

— Pe Griffin! A plecat, s-a dus afară.

— Păi și? S-a dus afară. Foarte bine.

— Mă gândesc doar la ce ne-a spus doamna Quenell. Că ar trebui să avem grijă unii de alții. Și toți am spus că așa o să facem.

Nu prea vreau să am de-a face cu Griffin mai mult decât e necesar. Fiindcă nu vreau să-mi văd sentimentele desfăcute în bucăți și examinate. Uneori, în timpul verii, maică-mea sau taică-meu ne dădeau de lucru la bucătărie să depănușăm porumb. Trebuia să scoatem mătasea din mozaicul de boabe. Fir cu fir. De fiecare dată dura la nesfârșit. Asta ar fi ceva asemănător, dar cu sentimentele mele în locul mătăsii porumbului, și cine și-ar dori așa ceva?

Pe culoarul din spatele lui Casey, ușile exterioare ale sălii de sport stau deschise în noapte. Iar sub lumina fos-forescentă din afara ușii, cu gluga ridicată la loc, Griffin se îmbrățișează singur în aerul rece.

Casey are dreptate, ar trebui să mă duc până acolo și să-i zic ceva.

Însă îmi ia prea mult până mă hotărâsc ce să fac și, în momentul în care ajung afară, Griffin a dispărut. Nu avem voie să plecăm de la petrecere până nu se termină,

dar, spre deosebire de Marc Sonnenfeld, Griffin nu se dă în vânt după reguli. Dacă ar fi după mine, aş pleca şi eu de la petrecere. Şi de la şcoală. M-aş sui într-un autocar Greyhound în seara asta, oricât de târziu, lăsându-i în urma mea pe toţi aceşti oameni, cu trecutul lor trist, şi m-aş duce acasă, în New Jersey, ca să stau la mine în pat pentru tot restul vieţii.

În spatele meu, sub luminile galbene şi demente de afară, cineva îmi rosteşte numele, iar când mă întorc o văd pe Casey, părând foarte mică afară, noaptea, în scaunul ei cu rotile.

— Te gândeşti s-o întinzi? întreabă ea.

Sunt puţin tulburată de faptul că şi-a dat seama.

— Nu sună prea rău — e tot ce pot să recunosc eu.

— Ah, pentru cineva ca tine n-o să fie chiar așa de oribil aici, spune Casey.

— Cineva ca mine?

Casey Cramer nici măcar nu mă cunoaște.

— Cineva care poate să meargă, explică ea. Ştii cum vă spunem noi? TCC-uri.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— E prescurtarea de la Temporar Capabil Corporal. Nimeni nu ştie când i se poate întâmpla ceva, nu-i așa? Adică, uită-te la mine. Nu e ca şi cum m-am aşteptat la una ca asta. Așa că trăiește din plin cât poți. Du-te şi combină-te cu tânărul şi furiosul Griffin.

— Nu aveam de gând să mă combin cu el, răspund eu cu afectare. Doar să fiu drăguță cu el.

— Scuze, spune Casey. Uneori sunt puţin rea. Nu e ca şi cum o să mai fie vreun tip atras de *mine* vreodată.

— Nu e adevărat.

— Da, sigur, Jam, o să-i sucesc mințile fără să mă mișc nici măcar un centimetru. Şi o să-i *placă* la nebunie să mă ducă la baie şi să mă pună pe veceu. Foarte excitant, nu?

Dau să spun ceva, dar ar fi doar trăncăneală fără rost. Nu am ce să-i spun ca s-o fac să se simtă mai bine. Ştiu asta din experiență. Amândouă suntem pierdute şi fragmentate. Stăm în frig, tremurând puţin, fără să mai spunem absolut nimic.

Capitolul cinci

În cele din urmă, într-o seară târziu, ajung pentru prima oară în Belzhar. Nu îi spun de la început Belzhar; niciunul din noi nu face asta. După ce ajung acolo — după ce mi „se întâmplă“ asta — sunt în mod firesc îngrozită să mai spun și altcuiva. La început pare prea sălbatic, incoerent și absurd ca să poți povesti cuiva.

O dată, în clasa a noua, când Jenna Hogarth și cu mine ne-am drogat cu marijuana medicală a unchiului ei, mi-am imaginat că lampa în formă de pisică din sufrageria părinților ei a *mieunat*. Am simțit că înnebunesc timp de vreo treizeci de secunde, până când am reușit să mă calmez și să râd de toată povestea. (Nici până în ziua de azi nu mă dau prea tare în vânt după fumat iarbă sau pierderea controlului.)

Dar nu am cum să scap de Belzhar râzând. E mult prea imens. Belzhar apare de nicăieri și schimbă totul, pentru toți cei care suntem la Teme Speciale în Engleză. Înainte să mergem acolo prima oară, fiecare dintre noi se străduia să facă față semestrului la The Wooden Barn, urmând ritmul monoton al temelor, vieții de cămin și meselor. Însă mie mi-e dor de Reeve cu o durere adâncă, până la os, care nu vrea să plece indiferent cât de mult încerc să-mi distrag atenția de la ea.

Prima seară în care ajung în Belzhar nu pare cu nimic deosebită de oricare alta. Casey, DJ și cu mine ne facem temele în sala comună de la parterul căminului nostru, îmbrăcate în tricouri și pantaloni de trening. Noi trei am început să ne petrecem timpul împreună, chiar dacă nu discutăm niciodată nimic personal. Pur și simplu stăm seara împreună, învățând și discutând despre fleacuri. Sierra nu ni se alătură niciodată.

— Acum, că ești acolo de ceva vreme, care e marea chestie cu Temele Speciale? mă întreabă DJ.

Începusem să discut cu Casey despre prezentările următoare de la Plath pe care trebuia să le ținem. Indiferent de câte ori am asigurat-o pe DJ că e o oră foarte obișnuită, nu reușește să se lase păgubașă.

— Cine a spus că e mare chestie? zice Casey.

— Toată lumea, răspunde DJ. Dar Jam zice că nu e. Poate că îmi ascunde ceva.

— DJ, ești nebună de legat, îi zic eu.

— Jam are dreptate, spune Casey. Nu e mare lucru. Doamna Quenell e totuși destul

de interesantă. Spre deosebire de toți ceilalți profesori de aici, care se poartă cu noi cu mânuși. Și îmi plac lecturile la cursul ăsta.

Și mie îmi plac. Dar nu prea mă înnebunesc după restul colegilor pe care îi avem, în afară de Casey.

Griffin și cu mine ne-am evitat unul pe altul de la petrecere încoace, iar Sierra a fost tăcută și distantă cu toată lumea. De vreo două zile, Marc arată de parcă ar fi extenuat, oricât de surprinzător sună asta în ceea ce îl privește. L-am auzit fără să vreau la masă cum îi povestea altui băiat că are probleme cu somnul. Așa că, din punct de vedere social, clasa e un eșec, dar cel puțin Sylvia Plath e absolut captivantă.

— Bun, e timpul s-o iau la fugă, spune în cele din urmă Casey, când începe să se facă târziu. Mă rog, mai mult să mă rostogolesc.

O ia cu scaunul cu roțile spre ușa, pe care noi i-o deschidem și o ajutăm să iasă din sală și să meargă în camera ei dublă de la parter. Puțin mai târziu, DJ și cu mine urcăm din nou la etaj și, cum nu mai ieșim din cameră în seara asta, ea se întinde și, fără să mă întrebe dacă sunt de acord, stinge brusc lumina, lăsându-ne în beznă totală.

— Mersi mult, DJ.

— Cu plăcere.

— Nu ți-a trecut prin cap că poate aș vrea să mai rămână lumina aprinsă puțin? Ca să-mi pot termina tema asta inutilă fără să trebuiască s-o fac în Braille?

— Atunci întoarce-te la parter, Jam, spune DJ de sub pătură.

— Nu vreau să mă întorc la parter. Vreau să stau aici.

— Atunci stai. Eu mă culc.

Mă gândesc să mă ridic din pat și să aprind lumina, dar bineînțeles că DJ nu ar face decât s-o stingă iar. Și, în plus, nici nu îmi pasă suficient de mult. Într-un fel, întunericul îmi convine; e pe placul dispoziției mele din seara asta și din fiecare seară. Nu mi-ar păsa dacă mi-aș petrece tot restul vieții într-o cameră întunecată.

Și de aici începe totul. Stau în întuneric, holbându-mă cu ochi furioși la silueta grosolanei mele colege care e băgată sub pătură, în cealaltă parte a camerei, și mă gândesc cum sunt prinsă în capcană în locul ăsta și cât de trist e că totul s-a sfârșit astfel. Ar fi trebuit să fiu în New Jersey, să mă plimb pe terenurile de sport din spatele liceului cu prietenul meu Reeve Maxfield, ținându-ne în brațe unul pe altul. Asta ar fi trebuit să fie viața mea, dar ea mi-a fost luată.

Stau la mine în pat, cu tovarășa de studiu la spate. Îmi amintesc că la sfârșitul orei din prima zi, când vorbeam despre jurnalele noastre, doamna Quenell ne zisese că toată lumea are ceva de spus. Dar nu toată lumea poate suporta să o spună. Iar treaba noastră e să găsim o modalitate.

Pe întuneric, mă duc la birou și bâjbâi după jurnal și după mica veioză pe care maică-mea s-a asigurat că o s-o iau cu mine la școală. „Nu știi niciodată când ai putea să vrei să citești în mijlocul nopții“, mi-a spus ea. Ca și cum cititul ar fi fost încă o mare prioritate pentru mine.

Mă așez din nou pe pat, mă sprijin de tovarășa de studiu și deschid jurnalul. Poate

că e timpul să scriu despre Reeve cu adevărat. Poate că asta o să mă ajute, măcar puțin. Îmi deschid pixul și primele cuvinte pe care le scriu sunt acestea:

Reeve Maxfield a fost persoana pe care am așteptat s-o întâlnesc de când m-am născut, dar bineînțeles că eu nu știam asta.

Și apoi, după ce am scris aceste cuvinte, am o senzație cât se poate de ciudată: brațele tovarășei mele de studiu se înmoaie și se arcuiesc.

Materialul de catifea pare să își schimbe textura, devenind asemenea lânii.

Brațele încep să semene cu niște brațe umane.

Probabil că am adormit, iar acum visez cu băiatul pe care l-am iubit și care a murit.

Și totuși sunt trează, nu încape nicio îndoială, și se întâmplă ceva cu gândurile mele.

Întoarce-te, îmi spun singură.

Dar nu mă pot hotărî să o fac, pentru că brațele care mă cuprind au devenit încrezătoare și familiare, iar lucrul pe care mi-l doresc mai mult decât orice — lucrul care e imposibil — pare să se întâmple. Dacă mă înșel, o să fiu distrusă.

Întoarce-te.

Mă întorc, iar el e acolo. Inspir adânc, în timp ce îi privesc ochii somnoroși și părul castaniu ciufulit. Asta nu este o secvență de vis și nici n-am căzut într-o reverie cu ochii deschiși, cum se spune. În schimb, prietenul meu Reeve, pe care l-am pierdut acum aproape un an, pur și simplu este acolo, *aici*, împreună cu mine.

Nu ne aflăm în camera mea de la The Wooden Barn, suntem undeva afară, într-o zi de un cenușiu neutru. Unde anume? Timp de câteva secunde nu pot să-mi dau seama. E frig unde suntem, iar eu privesc în jur și realizez că nu există copaci înalți ca în Vermont, cu frunze roșii, portocalii și aurii pe crengi sau strânse în troiene în jurul lor. În schimb, stăm pe terenurile vaste de sport din spatele vechiului meu liceu din Crampton, în New Jersey.

„Te-ai întors“, îi spun eu, cu voce spartă, apoi încep să plâng. Nu că n-aș fi plâns începând cu ultima zi în care l-am văzut — am plâns întruna, cu ochii înroșiți și fața umflată, ținându-mi familia trează noaptea și îngrijorându-i pe toți de moarte.

Dar plânsul acesta e diferit. E un plâns de *ușurare*. Ultima oară când am plâns așa cred că aveam cinci ani și mă rătăcisem în magazinul Price Cruncher. Dintr-odată am văzut-o pe maică-mea apărând cu căruciorul de după colțul unui culoar și am început să plâng în hohote, la nesfârșit, de parcă s-ar fi întors din război.

— Ah, șșș, Jam, șșș, spune Reeve.

Mă trage lângă el și mă lasă să plâng, în timp ce îmi mângâie părul.

— Mulțumesc, e tot ce îmi vine în cap să îi spun. Mulțumesc.

Înțeleg că probabil îmi pierd mințile, dacă nu mi le-am pierdut deja. Sufăr o cădere nervoasă în toată puterea cuvântului. Asta e ceea ce simt. Din cine știe ce motiv, accept acest fapt referitor la mine. Nici măcar nu mă sperie prea mult. „Efectele de durată ale unei traume“, expresia pe care părinții mei au scris-o pe cererea de admitere la școală, au escaladat într-o stare psihotică. Sunt ca bătrâna dementă din Crampton, care stă uneori pe banca din stația de autobuz, trăncănind cu lumea care trece pe acolo și

spunându-le „Angela, când te întorci acasă? Angela, o să las lumina aprinsă pentru tine“.

Spre deosebire de bătrâna aceea, însă, eu mă simt fericită. Angela, oricine ar fi ea, probabil că nu se va mai întoarce niciodată la biata bătrână, dar iată că Reeve s-a întors cumva la mine. Și, din cauza asta, psihoza nu e un lucru chiar atât de rău.

— Jam, spune el în cele din urmă. Te simți bine?

Vocea lui este aceeași ca întotdeauna: accentul englezesc, *hârșăitul*.

— Tu mă întrebi pe *mine*? Cum te simți tu? spun eu. Ești în regulă?

El dă din cap.

— Acum da.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, spun eu și încep să plâng din nou.

— Unde altundeva aș fi putut să mă duc, îmi răspunde cu un zâmbet trist. Înapoi la familia Kesman, să cântăm în canon?

Nu pot să trec peste modul în care mi-a fost returnat, pur și simplu, ca un obiect pierdut pe care l-am rătăcit cu mult timp în urmă. Poate șmecheria e că trebuie să suferi suficient de mult — trebuie să te îmbolnăvești de atâta plâns — și atunci mintea ta pur și simplu *explodează*, în sfârșit, și capătă proprietăți magice, chiar poți să faci pe cineva să se întoarcă la tine.

— A fost atât de oribil, îi spun.

— Știu, spune el. Dar, te rog, nu mai plânge, Jam. Pentru că o să plâng și eu. Și nu avem foarte mult timp. Chiar vrei să îl petreci pe tot plângând, ca una din adolescentele alea din filmele americane cu restricții de vârstă?

— Eu nu sunt ca fetele alea, răspund eu, ștergându-mă la ochi. Și ce vrei să spui că nu avem prea mult timp? Nu te-ai întors?

— Nu complet.

Reeve scutură din cap cu părere de rău și în clipa aceea îmi dau seama că, chiar dacă e în mod cert el, până la fața agreabilă, gura minunată și locul alungit dintre buze și nas despre care știu că se numește *filtrum*, pentru că așa mi-a spus el odată — „Apare în OED, *Oxford English Dictionary*, poți să-l cauți“ —, arată ceva mai delicat, ca și cum ar fi fost spălat în acvarele.

— Vreau să spun că m-am întors, da, dar numai pentru o vreme, zice el. Mă gândesc că probabil deja știi asta.

Are dreptate, s-ar părea că într-adevăr știu asta.

— Ce *este* acest loc? întreb eu. Mi se pare că sunt terenurile din spatele școlii, dar parcă nu se mai termină. Arată diferit.

— Mă gândesc că deja știi și asta, spune el.

Îmi ia mâna în mâna lui — îi simt degetele lungi, nodurile, căușul uscat și curb al palmei — și ne plimbăm pe pământul tare, maroniu, de-a lungul terenurilor de sport, care acum par a fi locul unde te poți duce dacă ai pierdut pe cineva și ai nevoie disperată să se întoarcă. Dacă faptul că *nu* s-a întors ți-a provocat prea multă durere.

Și e adevărat că n-am mai știut de mine atunci când l-am pierdut pe Reeve, am

ajuns într-o stare de inerție și de agonie, de parcă aș fi murit pe dinăuntru, ca în *Clopotul de sticlă*.

Acest loc larg deschis, numai cer cenușiu și iarbă uscată, culcată la pământ, e la fel de mohorât ca oriunde altundeva, însă în același timp este un loc minunat, pentru că aici se află Reeve. Mă întreb ce ar trebui să facem în acest timp limitat pe care îl avem împreună. Să ne sărutăm? Să ne atingem? Să vorbim? Să ne facem să râdem? Să stăm pe spate perfect nemișcați, fiecare cu una din căștile iPod-ului în ureche, ascultând primele acorduri dintr-un cântec al celor de la Wunderkind, trupa britanică de *indie* pe care Reeve o adora?

— Vino încoace, Căpșunică, îmi spune el.

Plâng cu sughițuri, lipită de umărul lui, iar lacrimile mele cad pe puloverul lui maro.

— Îmi pare rău, o să miroși ca un câine ud, spun eu când pot să vorbesc din nou.

— Eu cred că mirosul de câine ud e subestimat, răspunde el. Sper că oamenii nu o să înceapă, mă rog... să vină după mine ca să mă miroasă în dos.

— *În dos!* spun eu. Ești neschimbat.

Dar amândoi știm că nu e, nu pe de-a-ntregul. Iar când a spus că nu avem prea mult timp, mă avertiza să nu încep să mă simt prea confortabil. Ți se îngăduie *vreodată* să te simți confortabil atunci când ești îndrăgostit? Maică-mea și taică-meu au părut întotdeauna foarte confortabili, cum stăteau pe canapeaua veche, maro din sufragerie, după cină. Își masau unul altuia picioarele după o zi lungă la birou, unde erau contabili amândoi. Fără să stăruie asupra faptului că într-o zi unul din ei va muri, iar celălalt va suferi groaznic.

Reeve și cu mine nu avem prea mult timp nici măcar acum; poate că nimeni nu are *vreodată*. Stăm întinși pe pământ împreună și, chiar dacă e puțin prea frig, ne sărutăm, iar el îmi spune povești pe care mi le-a spus deja, de exemplu cum a vrut dintotdeauna, de când era mic, să facă parte dintr-o trupă de comedie ca Monty Python. Mă bucur să aud totul din nou.

Aș vrea să-l întreb: te-ai gândit la mine în tot timpul ăsta, așa cum m-am gândit eu la tine? Dar nu-l întreb. Dacă stăm pur și simplu întinși aici, atât de tandri, atât de ușori, poate că, cine știe, nu va mai trebui să ne ridicăm niciodată, nu va trebui să se termine niciodată.

Dar dintr-odată se termină. Cerul se întunecă adânc, iar Reeve spune cu o voce tensionată „Ar fi bine să te întorci“. Se ridică în picioare, iar eu mă uit la el de jos în sus: blugii strâmți, trupul subțire de băiat, părul castaniu neastâmpărat, fața netedă și bună, supraexpusă în lumina rămasă.

Îmi sărută mâinile și apoi gura, iar eu nici măcar n-am ocazia să întreb cum aș putea să-l văd din nou. Nici nu știu cum am ajuns aici, de altfel. Tot ce știu e că mi-am părăsit pentru scurtă vreme viața interioară insuportabilă și încep să intru în panică la ideea că o să rămân iar fără el.

Închid ochii pentru o foarte scurtă secundă, cât ține un clipit, și când îi deschid sunt

din nou în pat, pe întuneric, în camera mea de cămin de la The Wooden Barn. Jurnalul vechi și roșu stă deschis la mine în poală. Dar, chiar dacă îmi amintesc că am scris doar un rând, pagini la rând sunt acum pline cu scrisul meu, spunând povestea lui Reeve și a mea și cum ne-am cunoscut prima oară. Și, de asemenea, povestea noastră acum, când ne-am regăsit.

În mai multe locuri, cerneala e întinsă și mânjită, ca și cum s-ar fi aplecat cineva peste pagină, plângând încontinuu.

Capitolul șase

— *DJ*, șuier eu în camera întunecată.

Niciun răspuns.

— *DJ*, încerc din nou, insistent. Cred că îmi pierd mințile.

După câteva secunde o aud cum se întoarce în pat și geme.

— Ce e, Jam? spune ea cu vocea îngroșată.

Sunt pe punctul de a-i povesti ce mi s-a întâmplat, dar mă opresc brusc. Nu, o să creadă doar că sunt tulburată grav. O să ceară să schimbe camera. Chiar dacă nu mi-am format încă o părere despre DJ Kawabata, mă simt în siguranță cu ea pe post de colegă de cameră, pentru că știe pe toată lumea și tot ce se întâmplă în școala asta. A fost un ghid excelent de când am ajuns aici.

— Nimic, spun eu în cele din urmă. Nu puteam să dorm.

— Nu puteai să *dormi*? Asta înseamnă „Cred că îmi pierd mințile“? Chiar m-ai trezit ca să-mi spui că nu poți să dormi?

— Da, e tot ce reușesc să-i spun.

— Atunci încearcă să numeri imagini cu mine în miniatură sărind peste un gard ca să vin să te plesnesc, spune ea.

Apoi murmură ceva ce nu mai pot distinge și se așază la loc în pat. După câteva secunde, respirația i s-a modificat și doarme iar.

Stau în pat fără să mă mișc, în camera întunecoasă. Probabil ar trebui să mă duc să îi mărturisesc totul lui Jane Ann, pedagoga noastră. Ea ar putea să cheme asistenta, iar eu va trebui să stau tremurând într-o cameră cu lumină puternică, în mijlocul nopții, și să le explic totul acestor femei amabile și preocupate.

„L-am văzut pe prietenul meu“, aș spune eu, în timp ce asistenta s-ar uita în ochii mei cu un mic instrument luminos.

„Îhâm“, ar spune ea ca să-mi facă pe plac, înfășurând manșonul unui tensiometru în jurul brațului meu.

„Nu, am fost din nou *împreună* cu el, nu înțelegeți? Am fost împreună. S-a întâmplat cu adevărat. Nu inventez.“

Cum școala nu crede în medicamente, nu ar încerca nimeni să mă sedeze, decât

dacă ar fi o urgență absolută. Dar ar putea să decidă că sunt prea dezechilibrată ca să rămân aici și așa aș ajunge într-un spital psihiatric, ca Sylvia Plath, cu niște electrozi care îmi trimit impulsuri tremurătoare prin creier.

Așa că nu o să spun nimănui nimic. Nu am încredere nici în ceilalți elevi de aici să păstreze secretul. În curând s-ar răspândi vestea că Jam Gallahue, fata cea nouă cu păr lung, apatică, dar drăguță, din Crampton, New Jersey, a înnebunit de tot.

Reușesc cumva să adorm, dar dimineața, când mă trezesc, îmi amintesc pe loc ce s-a întâmplat în noaptea de dinainte și mă întind spre birou să iau jurnalul roșu de piele ca să mă asigur că într-adevăr s-a întâmplat. Sunt cinci pagini întregi pline cu scrisul meu. E o descriere lungă a lui Reeve din ziua în care ne-am întâlnit prima oară la ora de sport și încă o descriere a momentului în care l-am văzut din nou, în acea versiune stranie și palidă de pe terenurile de sport din spatele vechiului meu liceu.

S-a întâmplat.

— Pari ciudată azi, îmi spune DJ în timp ce ne îmbrăcăm.

Își dă jos tricoul mare cu My Chemical Romance în care a dormit și își pune sutienul și boxerii de băieți cu pătrățele.

— Vreau să spun mai ciudată ca de obicei, adaugă ea.

— Tu vorbești.

— Sunt foarte conștientă de cât de ciudată sunt, spune ea.

În dimineața asta mă simt întoarsă pe dos, așa cum părea să se simtă Sierra după coșmarul ei. La micul dejun stau într-un colț de una singură, cu fața la perete, și mănânc o brioadă cu banane, care e tare ca talpa, nedorind să vorbesc cu nimeni. Toată lumea pare să își dea seama suficient ce se întâmplă ca să mă lase în pace. Pe oameni îi apucă crizele aici și toată lumea respectă asta.

Mănânc în tăcere, îngăduindu-mi să reiau fiecare clipă din cele întâmplate noaptea trecută, îmi amintesc modul în care brațele tovarășei mele de studiu s-au transformat în brațele lui Reeve și apoi am fost din nou împreună. Aș fi putut să rămân pierdută așa pe tot parcursul micului dejun, dar dintr-odată se aude o izbitură.

— La dracu'! aud.

Casey a dat cu scaunul cu roțile înapoi, vrând să se depărteze de masă și a intrat direct în Marc, a cărui tavă zboară pe podea. Bolul lui cu cereale pendulează ca un capac, apoi în sfârșit se oprește.

— Fir-ar a dracu', Marc, spune Casey. Uită-te pe unde mergi.

Prins între scaunul cu roțile și masa următoare, Marc spune:

— A fost un accident. Nu sări.

— Mă vezi tu că sar.

Fără măcar să mă gândesc, mă apropii în grabă și apuc mânerul scaunului cu roțile, ca s-o ajut pe Casey să se miște.

— Lasă, Jam, spune ea, ca și cum ar vorbi cu un câine neascultător.

Apoi se extrage cu mare dificultate și tot ce pot să fac este să o privesc cum se depărtează. După ce a plecat, Marc se lasă pe vine ca să curețe mâncarea și tacâmurile

împrăștiate peste tot. Îl ajut.

— Nu știi de ce s-a supărat așa de tare, spune el. E foarte tensionată.

— Nu e singura.

Marc ia un fâraș și o mătură, terminăm de curățat, apoi plecăm împreună spre ora de engleză în tăcere. Prezic faptul că ora nu o să meargă prea bine azi, iar când ajung acolo se dovedește că am avut dreptate. Casey e într-o dispoziție mizerabilă, la fel Marc și Sierra, la fel și eu. Griffin e întotdeauna într-o dispoziție proastă, iar astăzi nu face excepție.

Doamna Quenell se uită la noi de la locul ei din spatele catedrei și în cele din urmă întreabă:

— Ce se întâmplă?

Nimeni nu are nimic să-i răspundă.

— Înțeleg, spune ea — deși bineînțeles că nu are cum să înțeleagă.

Simt că explodez. Dacă există un profesor pe lumea asta căruia aș vrea să-i povestesc ce mi s-a întâmplat noaptea trecută, doamna Quenell e aceea. La urma urmei, am scris în jurnal când s-a întâmplat. Poate că ar înțelege cumva. Dar cum aș putea să-i explic cât de cât ceva ce nu pot pricepe nici măcar eu.

— Continuăm de unde am rămas data trecută? întreabă doamna Quenell. Cred că Sierra vorbea despre...

— Nu vă supărați, doamnă Q, spune Sierra. Dar pur și simplu nu mă pot concentra la asta.

— Nici eu, spune Marc. Îmi pare rău.

— E ca și cum cuvintele de pe pagină nu înseamnă nimic, spune Griffin.

Doamna Quenell ne privește pe rând. Oare o să se enerveze și o să spună „Nu contează dacă poți să te concentrezi sau nu. Ești aici ca să înveți“. Sau o să înțeleagă?

Apoi ne șochează cu adevărat pe toți, spunând:

— Știți ce? O să vă dau drumul mai repede azi.

— Serios, sunteți sigură? spune Marc.

Pare panicat, de parcă s-ar întreba: *Oare nu e împotriva regulilor?*

— Ai auzit ce a spus doamna Q, zice Griffin.

— Duceți-vă și luați puțin aer de munte, toți, spune ea. Doamna Q insistă. Nu are rost să încerci să predai când mințile voastre minunate sunt toate altundeva, foarte departe. Duceți-vă să vedeți dacă vă puteți concentra asupra naturii.

Apoi ne gonește afară.

Dar aerul de munte nu mă poate ajuta să rezolv problema asta. Ceea ce aș vrea cu adevărat e să îi sun pe maică-mea și pe taică-meu și să le mărturisesc ce mi s-a întâmplat noaptea trecută. Înainte să îl întâlnesc pe Reeve, obișnuiam să le spun atât de multe. Când eram mică, dacă se întâmpla ceva la școală — de exemplu: Dana Sapol să se ciocnească „din întâmplare“ de mine în timp ce treceam una pe lângă alta sau să mă împingă afară din rând când stăteam la coadă la masă —, veneam acasă și mă descărcam în fața părinților mei, la cină. Ei îmi spuneau întotdeauna ceva încurajator.

„Mi-ar plăcea ca data viitoare să o împing *eu* pe Dana Sapol afară din rând“, zicea taică-meu și râdeam cu toții, iar eu mă simțeam mai bine.

La parterul căminului e un telefon cu plată, iar eu am o cartelă. Aproape că nu mai vezi deloc telefoane cu plată în lume, ceea ce probabil că e un lucru bun. Am citit că cineva a făcut un studiu și a descoperit că receptoarele sunt pline de milioane de bacterii dezgustătoare. Bacterii *fecale*, dacă vreți să știți. Dar aici, la The Wooden Barn, unde e ca și cum ai trăi în ținutul Amish, telefoanele cu plată sunt singurul mod de comunicare cu lumea exterioară. Nimeni nu are voie să aibă telefon fix în cameră, iar telefoanele mobile sunt și ele interzise.

E dimineața unei zile de școală, zi de muncă pentru maică-mea, așa că sun la numărul ei de la birou. Ea răspunde și zice „Karen Gallahue“, cu tonul ei oficial.

Simplul fapt că o aud îmi pune un nod în gât și îmi inundă ochii în lacrimi.

— Ah, mamă, spun eu.

— Jam? spune ea. Tu ești?

— Da, eu sunt. Pot să vin acasă? Există o cursă. Iar tu și cu tata ați putea chiar să primiți înapoi taxa de școlarizare.

— Dar, scumpo, spune ea, am vorbit despre asta. Îți amintești întâlnirea de familie cu doctorul Margolis? Cu toții am fost de acord că trebuie să încerci să stai acolo măcar un semestru. Să ieși din casă, să ieși din patul tău. Să fii undeva unde se poartă frumos cu adolescenții...

— Dar, *mamă*, spun eu. Nu înțelegi.

— Ba cred că înțeleg, Jam. Ți-e dor de casă...

— Dor de casă? zic eu. Asta crezi?

— Păi, da. Pentru că ai ieșit din zona ta de confort. Ești aruncată într-o situație nouă, după ce ai fost cocoloșită atât de mult timp.

— Ascultă, mamă, nu e deloc vorba de asta.

Trag aer în piept și apoi spun, pe un ton liniștit:

— Noaptea trecută am fost cu *Reeve*, bine? Am fost *împreună*, era lângă mine și ne țineam în brațe...

— *Jam*, mă întrerupe maică-mea sever. Știi că nu e adevărat. Dacă îți aduci aminte, doctorul Margolis a spus că e probabil să apară anumite comportamente, dar că nu ar trebui să le încurajăm.

— Anumite comportamente?

Țip în receptor și imediat îmi pare rău pentru că vorbesc atât de tăios cu maică-mea. Dar pur și simplu nu pot suporta.

— Nici măcar nu știi despre ce vorbești! Trebuie să mă lași să mă întorc acasă. Aici încep să-mi pierd mințile...

— *Jam*, mă întrerupe ea din nou. Trebuie să îți acorzi un timp. Cel puțin un semestru.

Vorbește serios. Chiar nu mi se permite să mă întorc acasă.

Închid telefonul, tremurând din tot corpul. Am fost trimisă aici să mă fac bine, dar

mi-e tot mai rău. Oare să merg la infirmerie, să dorm și să uit de toată povestea? Sau să mă duc la etaj, în camera mea, și să încerc să mă întorc la Reeve?

Ies orbește din cămin și dau peste Sierra, care tocmai intră. Ne-am simțit destul de ciudat una față de alta după interacțiunea noastră de sub copaci. Când am văzut-o în ziua aia, era într-o stare proastă și încercase să afle dacă nu avusesem și eu cumva o experiență asemănătoare cu a ei. Dacă nu trăisem ceva „suprarealist“. Nu înțelesesem despre ce vorbește atunci. Dar poate că acum înțeleg.

Mă pun în calea ei, în dreptul ușii de la intrare, și spun:

— Vreau să te întreb ceva.

Sierra mă privește fără prea mult interes. Am avut o șansă și am ratat-o. Se poartă ca și cum nu-și imaginează ce-aș putea s-o întreb acum care să-i stârnească atenția. Crede că e complet singură. Dar poate că eu aș fi în stare s-o scot din izolarea ei. Sau poate că doar o să par dezechilibrată.

— Ce încerci să mă întrebi în ziua aia când aruncai cu pietre, zic eu. Era ceva despre o halucinație pe care ai avut-o? Despre asta e vorba?

Sierra continuă să mă privească.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

Privesc în jur să mă asigur că suntem singure.

— Noaptea trecută am *văzut* unele chestii, spun eu, știind că merg foarte departe. Nu au nicio explicație. Doar dacă nu cumva mi-a amestecat cineva puțin PCP² în supa de linte.

Expresia Sierrei se schimbă. Mă împinge repede în holul de la intrare, apoi într-o nișă.

— Uite care e treaba, îmi șoptește ea. Am crezut că-mi pierd *mințile*, înțelegi? Și poate chiar așa e. Însă dacă și ție ți s-a întâmplat ceva asemănător, atunci... Nu știu. Dar, da, exact asta încercam să te întreb acolo, lângă copaci. Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc.

— Poți să vorbești cu mine.

— Unde mergeai acum? întrebă ea.

— Să mă plimb ca să îmi limpezesc gândurile. Am avut o conversație telefonică deprimantă cu maică-mea.

— Aș putea veni cu tine.

Așa că ne plimbăm, fără să ne mai spunem nimic. E ca și cum amândouă am simți că ne-am încălca intimitatea întrebând: „Deci ce anume ai *văzut* tu?“ Bineînțeles că eu mor de curiozitate să aflu detaliile halucinației pe care a avut-o Sierra. Poate că are legătură cu ce spunea DJ că i se întâmplase — chestia „rea de tot“. Și poate că și ea moare de curiozitate să afle ce am văzut *eu* și, de asemenea, cine sunt *eu*. Tragedia care m-a adus la The Wooden Barn.

Sunt atâtea de povestit, dar în loc să facem asta nu zicem aproape nimic, în afară de a ne spune cât de ușurate ne simțim că avem pe cineva care a trecut printr-o experiență șocantă similară. Sierra și cu mine continuăm să ne plimbăm, cea mai mare

parte a timpului în tăcere. Eu încă freamăt pe dinăuntru, dar mă simt ceva mai ușurată totuși. În cele din urmă, ajungem pe treptele bibliotecii, de unde ea trebuie să ia o carte. Intru printre rafturi împreună cu ea, arunc o privire în sala de lectură principală și văd o mare de capete aplecate, concentrate, visând cu ochii deschiși sau dormitând.

Un băiat stă singur la o masă de studiu, cu capul în mâini. E Marc și, chiar și din cealaltă parte a încăperii, îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Ridică ochii și ne vede pe mine și pe Sierra. Schimbăm o privire, comunicăm pe tăcute.

Și lui Marc i s-a întâmplat ceva, nu doar mie și Sierrei.

Poate că tuturor de la Teme Speciale în Engleză ni s-a întâmplat ceva.

Marc se ridică, își bagă hârtiile în rucsac — în ordine, bineînțeles — și se îndreaptă spre noi.

— *Salut*, șoptește el.

— Afară, spune Sierra.

Pe treptele late ale bibliotecii, îl abordăm pe Marc Sonnenfeld într-o manieră cât se poate de vagă și directă în același timp.

— Pari distrus, spune Sierra.

— N-am dormit, răspunde Marc.

— Prea multă muncă?

— Nu. Avem destul de puține teme.

— Vezi anumite lucruri? întreb eu încet.

Marc se uită la mine și la Sierra pe rând, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

— E în regulă, spune Sierra. Poți vorbi, Marc. Noi tocmai am recunoscut una față de cealaltă.

— Dacă am fost drogați? întreabă el încordat. V-ați gândit la asta? Există toate halucinogenele alea — nu că eu aș fi încercat vreunul — dar există ketamină...

— Nu am fost drogați, știi foarte bine, spune Sierra. E cu totul altceva.

— Dacă ni s-au tocit mințile? spun eu. Ca un cablu electric vechi. Iar acum suntem nebuni.

— Știm deja că suntem nebuni, zice Sierra.

— Vorbește pentru tine, spune Marc.

— Atunci tu ce crezi că se întâmplă? îl întreabă ea.

El o privește neajutorat și spune:

— Chiar nu știi. Iar eu de obicei am răspuns la orice.

Apoi ne întreabă:

— Vouă când vi s-a întâmplat? Ce anume făceați atunci? Eu stăteam la birou și scriam în jurnal.

Îi spun că și eu scriam în jurnal, iar Sierra dă la rândul ei din cap. Prin urmare: jurnalele.

— Credeți că e vorba de toată clasa? Casey părea supărată la micul dejun, spun eu. Griffin e mai greu de descifrat.

— I-am putea aduna pe toți și să-i întrebăm, propune Sierra.

— Și dacă ăștia doi nu au idee despre ce vorbim noi? spune Marc. Ar putea să povestească cuiva din conducerea școlii ce am zis.

— Ei, haide, n-o să facă așa ceva, spune Sierra. Oricum, eu sunt dispusă să-mi asum riscul. Chiar nu știu ce altceva să fac.

Deci cădem de acord să ținem o reuniune de urgență în sala noastră de clasă, în seara asta la ora zece, în scurtul interval de timp dintre orele de studiu și stingere.

— Știu sigur că clădirile cu săli de curs rămân descuiate, spune Sierra. Așa că n-ar trebui să fie o problemă.

— Dar s-ar putea totuși să avem probleme, spune Marc. Tehnic vorbind, e intrare prin efracție.

— Chiar ții să fii pământău în situația asta, Marc? spune Sierra.

Sala de clasă e un loc bun, explică ea, copacii din fața ferestrelor ne vor feri să nu ne vadă agenții de pază când își fac rondurile de noapte.

Hotărâm că Marc va avea sarcina de a-l aduce pe Griffin acolo, iar eu și cu Sierra ne vom ocupa de Casey. Ne-am făcut planul, apoi așteptăm.

În restul orelor stau în clasă și mă uit la copaci, munți și cer, amintindu-mi cum m-am simțit când am fost cu Reeve noaptea trecută. Gândindu-mă că poate atunci când o să scriu data viitoare în jurnal, o să cad pentru a doua oară în genul ăsta de reverie.

În seara aceea toată lumea apare la zece. Marc îl aduce pe Griffin, care pare să fie enervat, însă tăcut și controlat, cu gluga trasă peste ochi ca de obicei. Dar Griffin ar fi probabil în starea asta și dacă l-ai trezi și i-ai spune că a câștigat la loto. Casey pare ușurată să se afle aici. Nu putem aprinde luminile de sus, de teamă să nu fie văzute printre copaci. În schimb, Sierra aprinde o lumânare mare, cu aromă de alune, pe care a adus-o, Marc întinde o cuvertură cu un model geometric, în stilul lui, și ne așezăm toți pe podeaua de lemn a clasei, în timp ce lumânarea aruncă o lumină palidă în jurul nostru.

Mirosul de alune e puternic și artificial, dar mie îmi place. Îmi amintesc cum m-am dus la Yankee Candle Company cu Hannah și Jenna, când aveam treișpe ani. Ne-am plimbat prin magazin, luând fiecare lumânare și mirosind-o. „Miroase-o pe asta!“, ne spuneam una alteia. „Acum pe asta!“

În clasă e frig, iar eu rotesc robinetul șubred al caloriferului vechi.

— Poate găsim ceva de mâncare prin cancelarie, sugerez eu.

Așa că Sierra iese și se întoarce cu ce a putut găsi: o cutie pe jumătate plină de biscuiți și o sticlă de un litru aproape plină de suc fără zahăr. Probabil că nu li se va simți lipsa.

Caloriferul începe să funcționeze și încăperea se încălzește. Stăm pe cuvertură, trecând de la unul la altul sticla de suc, din care luăm, fără grija igienei, câte o gură. Suntem așezați toți pe podea, în afară de Casey, care ne privește de sus, din scaunul ei cu roțile.

— Deci ce *este* asta? întrebă ea în cele din urmă. De ce am venit aici?

— N-ai nici cea mai vagă idee? întrebă Marc.

— Poate că am, răspunde Casey, dar vreau s-o spuneți voi, nu eu.

— Ei bine, despre ce naiba e vorba? întrebă și Griffin. Sper să existe un motiv întemeiat.

— Doar ascultă puțin, Griffin, bine? zice Sierra.

Apoi îl întreabă:

— Ai viziuni? Știu că e foarte direct, dar despre asta vrem să discutăm. Toți am început să vedem chestii.

— Ce vrei să spui prin „chestii“? spune Griffin suspicios.

— Halucinații, răspunde ea.

Griffin stă nemișcat, cu brațele strânse la piept. Casey e cea care dă până la urmă din cap.

— În fine, da, spune ea. Am avut într-adevăr o experiență care bănuiesc că intră la „văzut chestii“. Și îmi făceam griji că ar putea să se întâmple iar. Și că o să afle careva și o să spună că am probleme serioase, așa că trebuie să plec de la The Wooden Barn. Dar eu nu vreau să plec. N-aș suporta dacă m-ar trimite acasă.

Eu am implorat-o pe maică-mea să mă lase să vin acasă. Și totuși, înțeleg ce vrea să spună Casey.

— Deci chiar vreți să spuneți că chestia asta, ca un trip, vi s-a întâmplat și vouă? întreabă ea.

Dăm toți din cap imediat.

— Dar nu poate fi la fel cu ce mi s-a întâmplat mie, spune ea. N-ar avea niciun sens. Ce am văzut eu — are de-a face cu viața *mea*. Bănuiesc că ați văzut fiecare ceva ce are de-a face cu viața voastră.

Ne privește pe rând, cu ochi strălucitori, în lumina tremurătoare a lumânării.

— Bun, să zică cineva ce i s-a întâmplat, spune Casey. Haideți. Spuneți pur și simplu ce ați văzut. Eu nu pot să încep. Nu mă pricep să vorbesc. Să începă altcineva.

Stăm toți țepeni și nimeni nu vrea să vorbească. Observ că Griffin ascultă la fel de atent ca restul. Tăcerea se lungește la nesfârșit.

— Bine, spune Sierra în cele din urmă. O să încep eu.

---

² Drog folosit inițial ca anestezic în anii 1950, dar retras de pe piață din cauza efectelor halucinogene foarte puternice. (N.t.)

Capitolul șapte

— Aveți nevoie de puțin context, începe ea. Primul lucru pe care trebuie să îl știți e că André avea unșpe ani când a dispărut.

Nu știu cine e sau a fost André, dar pot să ghicesc și simt cum mă apucă un pic panica.

— Eu aveam paispe ani, continuă ea. Povestea asta s-a întâmplat acum trei ani, așa că acum ar fi adolescent. Însă pe atunci era un copil.

Studiez cu atenție un punct aflat imediat în stânga capului Sierrei. Povestea asta nu are cum să se sfârșească bine.

Sierra și fratele ei erau foarte apropiați, spune ea. Relația lor era în mod evident diferită de cea dintre mine și Leo. Îl iubesc pe Leo, dar nu am avut niciodată nimic în comun. Însă Sierra și André erau amândoi elevi la Academia de Dans din Washington, unde făceau cursuri de multă vreme.

Talentul Sierrei era baletul, al lui André, jazzul și hip-hop-ul. Trei zile pe săptămână, după școală, mergeau împreună cu autobuzul în oraș, la cursurile lor de dans, apoi se întorceau cu autobuzul acasă.

Cu aproape trei ani înainte ca noi să stăm în sala de clasă întunecoasă de la The Wooden Barn, Sierra și André Stokes se aflau în respectivul autobuz, întorcându-se acasă de la cursul de dans.

— Era momentul acela al zilei, la sfârșit de toamnă, ne explică Sierra, exact dinaintea cinei, când totul e cenușiu, rece și foarte deprimant. Eu aveam o tonă de teme și voiam să mă apuc de ele. Așa că atunci când André m-a întrebat dacă puteam să facem biscuiți cu ciocolată în seara aia, i-am spus că da, numai că nu avem aluat de prăjituri în casă, iar eu nu puteam să mă duc la magazin pentru că aveam de scris o lucrare la istorie. El a început să se smiorcăie, așa că i-am spus că nu are decât să se ducă el să cumpere un rulou de aluat.

În cartierul nostru exista un magazin care se chema Lonny's. Era la patru blocuri distanță de apartamentul nostru și, în ultimele câteva săptămâni, părinții noștri l-au lăsat pe André să meargă singur până acolo. Așa că s-a dat jos din autobuz la stația de lângă magazin, iar eu am mers mai departe încă două stații.

Când am ajuns, maică-mea era acasă, dar taică-meu era încă la muncă. Am pus masa, apoi m-am așezat la birou să-mi fac lucrarea. Am auzit o cheie în ușă și am presupus că e André, însă nu era decât taică-meu. „Unde e fratele tău?“, a întrebat el. „La Lonny’s“, am spus eu.

A mai trecut ceva timp și cina era gata, iar André încă nu venise acasă. În cele din urmă, taică-meu și cu mine ne-am luat gecile și am ieșit afară. Am luat-o în fugă spre Lonny’s, uitându-ne în vitrina fiecărui magazin din drum, pentru că asta era traseul pe care ar fi mers André, iar o parte din el nu e prea grozav, chiar dacă el știa, bineînțeles, să nu vorbească cu străinii și așa mai departe. Vânzătorul de la Lonny’s îl cunoștea și a spus că André fusese acolo și că, da, cumpăraseră un rulou de aluat pentru prăjituri. Așa că taică-meu și cu mine ne-am întors în grabă la bloc, gândindu-ne că fratele meu avea să fie acolo deja. Dar nu era. Apoi a trebuit să-i dăm lui maică-mea vestea că nu îl găsisem. Ea a făcut o criză. I-am sunat pe toți prietenii lui André, care au spus că nu îl văzuseră. Taică-meu a sunat la poliție și doi polițiști au apărut acasă la noi, apoi au trimis o mașină să-l caute.

După o vreme, am auzit soneria, iar când maică-mea a deschis, un alt polițist a spus ceva de genul „Am găsit asta pe trotuarul de lângă magazin“. Și a întins o pungă de plastic transparentă cu un rulou de aluat de prăjituri înăuntru. Maică-mea a icnit și a întins mâna după pungă, însă polițistul a spus „Nu, îmi pare rău, trebuie să o luăm pentru amprente. E probă“. Iar maică-mea s-a prăbușit pe jos, s-a tăiat la cap și i-a curs puțin sânge. Sânge, lacrimi și un rulou de aluat de prăjituri. Asta e tot ce-mi amintesc din seara aia.

În timp ce o ascult, nu mă pot gândi decât că trebuie să știu finalul chiar acum și am nevoie să fie unul bun. Poate că nu e atât de rău pe cât mă tem eu că va fi. Poate că André a fost găsit câteva ore mai târziu, după ce a fost bătut de niște golani mai mari, nu foarte grav. Și chiar dacă Sierra e încă fragilă emoțional din cauza acelei experiențe, poate că fratele ei mai mic e bine, se află în Washington și dansează în continuare.

Dar bineînțeles că Sierra a început povestea spunând: „Acum ar fi adolescent“. Dacă ar fi fost găsit, voia să spună. Sau dacă ar fi în viață.

— Ce s-a întâmplat cu el? Își face Casey curaj să întrebe. L-ați mai găsit?

— Nu, spune Sierra. A devenit unul din copiii ăia pierduți. S-a constituit o echipă care să se ocupe de caz. Detectivul, Sorrentino, ne-a dat cartea lui de vizită și ne-a spus să îl sunăm dacă se întâmplă ceva, orice, chiar și la miezul nopții. Așa că eu am încercat să mă gândesc la ce văzusem în ziua aia, după ore, la orice mi-aș fi putut aminti sau orice mi s-ar fi întâmplat în legătură cu oamenii din cartier. De fiecare dată când îl sunam cu un detaliu despre un curier pe bicicletă care părase suspect sau despre bătrânul care țipase cândva la André și la prietenul lui pentru că făceau mizerie, el îmi răspundea întotdeauna, indiferent ce oră din zi sau din noapte era. Odată l-am trezit la două noaptea, iar el a fost foarte drăguț. După o vreme, totuși, mi-a spus să nu mai sun așa de des. Credea că eu sunt fata care strigă lupul, deși nu eram. Și nici nu *sunt*. A început să treacă tot mai mult timp până mă suna înapoi. Mi-a spus că are și alte cazuri

și, să nu mă supăr, dar aproape că devenisem o bătaie de cap. Eu făceam doar ce-mi spusese el și o să continui să fac asta cât timp va fi necesar. Uneori îl sun chiar și de la telefonul cu plată din cămin și îi las câte un mesaj lung în căsuța vocală, întrebându-l dacă poliția a cercetat una sau alta. Știu că sunt disperată, la fel sunt și părinții mei. Nu suportăm să trăim fără André și să nu știm ce s-a întâmplat cu el.

— Ah, Sierra, îmi pare atât de rău, spun eu cu vocea sugrumată.

Zgomote similare se aud de peste tot din jurul meu. Sierra își duce mâna la ochi, de parcă ar vrea să-și ferească privirea. Marc o înconjoară cu brațul, iar Casey se întinde să o bată pe umăr. Griffin pare șocat, nefăcând altceva decât să stea încruntat. Nu ne știm aproape deloc între noi, dar iată-ne aici, foarte apropiați dintr-odată, în toiul unei discuții secrete, în spațiul acesta ușor improvizat.

— Cum treci peste așa ceva? o întreb pe Sierra.

Vreau să știu cum se trezește în fiecare zi, cum se dă jos din pat, face duș, mănâncă un baton cu cereale, se duce la ore și se comportă ca o ființă umană. Îi pasă cu adevărat de ceva din ceea ce face? Apa de la duș care îi lovește pielea capului îi dă o senzație plăcută? Batonul acela chiar are gust? Lumea, în general, mai prezintă vreun interes?

— Abia dacă am trecut, răspunde Sierra. La fel și părinții mei. Bănuiesc că există o parte din mine care pur și simplu continuă să funcționeze. Singurul motiv pentru care sunt la The Wooden Barn este o bursă a unei fundații care achită tot. Fundația susține elevi la școli cu internat cu adevărat performante. Eu sunt singura de la o școală pentru copii cu probleme.

Apoi adaugă:

— Iar dacă ar afla despre viziunile mele, probabil că mi-ar retrage bursa și m-ar trimite acasă.

— Până la urmă ce ai văzut? întreabă Casey.

Dar știm cu toții răspunsul. Ochii Sierrei sunt îngroziți și, în același timp, cuprinși de însuflețire.

— L-ai văzut pe André, spun eu.

— Da, răspunde ea. Și după ce l-am văzut, după ce am avut „viziunea“, toată lumea din cămin insista că e doar un vis. Jane Ann mi-a făcut niște ceai de mușețel și mi-a povestit despre un vis foarte realist pe care îl avusese ea cândva, despre cum își pierdea dinții. Dar eu știam că îl văzusem pe fratele meu, chiar dacă nu puteam să explic asta.

— Îți amintești ce făceai când a început? întreabă Casey.

— Scriam în jurnal.

Expresia de pe fața lui Casey se schimbă ușor, iar eu știu sigur că jurnalul a fost și pentru ea calea de acces. Pentru noi toți. Chiar și pentru Griffin, pun pariu.

— Stăteam la birou, în mijlocul nopții, doar cu mica mea veioză aprinsă, spune Sierra. Eram trează de ore întregi. Colega mea de cameră, Jenny, dormea, iar eu am deschis jurnalul și am scris un rând. Și a fost ca și când tot biroul ar fi început dintr-odată să vibreze. Apoi nici nu mai mă aflam la birou. Eram din nou în autobuzul de la Washington, cu care mă întorceam acasă de la cursul de dans. Știu asta pentru că

aveam la mine geanta de mers la dans, mi se izbea de picior. Transpiram, deși era frig, cum fac adesea după antrenament. Era sfârșitul după-amiezii și, alături de mine, în autobuzul aglomerat, stătea fratele meu mai mic. Avea în continuare unșpe ani, aceeași vârstă ca în ultima zi în care l-am văzut.

La început pur și simplu l-am privit fix. Îmi bătea inima foarte tare. Stătea cu capul sprijinit de mine, pe jumătate adormit. Eram undeva între școala de dans și casă. Și eu continuam să-l privesc fix. Practic simțeam cum îmi curge sângele prin vene. M-am gândit că poate am un aneurism. În cele din urmă, l-am scuturat frenetic, l-am trezit și am spus „André!”. El a deschis ochii și a zis: „Ce e, Sierra? *Moțaiam* puțin“. Iar eu am spus: „Ești *aici*“. Și el a răspuns: „Cum ți-ai dat seama, Sherlock?“. Iar eu am zis: „Dar asta e uluitor, îți dai seama, nu?“. El a murmurat ceva despre faptul că există alte lucruri și mai uimitoare. Cum ar fi *animé*-urile japoneze. Și găurile negre. Mi-am dat seama că nu trebuie să mă cert cu el. Era acolo și știa că e acolo, dar era în continuare André, doar un băiat de unșpe ani ca oricare altul, nici gând să devină sentimental cu mine. Apoi l-am întrebat, cu toată nonșalanța „Cât timp crezi că o să dureze figura asta? Eu să fiu aici cu tine. Sau tu să fii aici cu mine. Oricum ai vrea să privești lucrurile“. El a spus „Nu știu, probabil nu prea mult“, și îmi amintesc că a deschis gura și a căscat, iar eu i-am văzut cele două plombe. „Poți să-mi spui ce ți s-a întâmplat?“, l-am întrebat eu. El a ridicat privirea și a spus un lucru pe care n-am să reușesc niciodată să mi-l scot din minte. „Nu vreau să vorbesc despre asta. Te rog, nu mă forța“, a spus. „Ești sigur, André?“, am întrebat eu. „Uneori să vorbești despre lucruri e mai bine.“ Credeți-mă, aud chestia asta de ceva vreme. Voiam doar să aflu dacă în viața reală — și nu doar în această altă lume ciudată — era *viu* pe undeva.

Apoi vocea Sierrei a devenit intensă:

— Sau, știți, dacă nu mai era. Trebuia să știu, dar el nu voia să vorbească despre asta. Era prea greu pentru el. „Hai doar să stăm aici în autobuz restul călătoriei, bine?“, a spus el. Iar eu i-am spus bine. Așa că am stat așa, fiecare cu rucsacul și cu geanta lui pentru dans, fratele meu mai mic și cu mine. Noi doi aveam o întregă poveste fantezistă, în care ne făceam mari și formam o trupă de dans celebră pe nume Stokes & Stokes. Cu semnul „și“ între cele două nume. Aveam să dansăm în săli imense și să încasăm o avere cu biletele de lux, care includeau o recepție cu șampanie, la care ne prezentam și noi după spectacol. Clipurile noastre de pe YouTube aveau să aibă milioane de vizualizări. Era o fantezie atât de prostească. Iar ce voiam acum era infinit mai simplu. Voiam să stau lângă fratele meu, să merg cu autobuzul și să stau acolo împreună cu el, în această realitate diferită. Acolo eram *relaxată*. Toate sentimentele înfiorătoare pe care le avusesem începând cu ziua dispariției lui nu mai existau.

În sala de clasă întunecată, Sierra își schimbă poziția și își rotește umerii, cum fac dansatorii, uneori fără să-și dea seama, după care continuă:

— Așa că am mers împreună mult timp, nefăcând altceva decât să simțim vibrațiile autobuzului. După o vreme, am privit pe geam și nu mai vedeam o stradă din Washington. Vedeam priveliștea de la fereastra mea de cămin de aici, de la The

Wooden Barn. Eram din nou la birou, iar André dispăruse, și atunci am început să țip. Să îl regăsesc și să îl *pierd* din nou — era îngrozitor. Apoi s-a trezit tot căminul și a venit lumea să vadă ce se întâmplase. Am povestit câtorva fete că îl văzusem pe fratele meu, că îl *văzusem* cu adevărat, că petrecusem timp împreună cu el, dar toată lumea a spus că fusese un vis. Și mi-au povestit despre vise cu dinți, cu examene și cu apărut pe scenă în pielea goală. Nu se mai opreau odată cu visele lor tâmpite.

Marc dă din cap, lângă ea.

— Același lucru mi s-a întâmplat și mie, spune el, în varianta mea. Când s-a terminat, i-am spus colegului de cameră despre asta, iar el a insistat de asemenea că fusese un vis.

— În cazul *meu*, am spus eu, am încercat să-i povestesc maică-mii, dar n-a vrut să asculte.

— Noi o să te ascultăm, spune Casey.

— Bine, răspund eu. Mulțumesc.

Dar nu-mi place să vorbesc despre Reeve. E mult mai ușor să îmi repet povestea în cap, în loc să trebuiască să o spun cu voce tare. Nu voi intra în detalii, ca Sierra, totuși trebuie să le menționez măcar o parte din ea, ca să înțeleagă esența lucrurilor prin care am trecut.

— Am avut un prieten, spun eu cu o voce liniștită și atentă. Îl chema Reeve Maxfield. Era un elev venit în vizită din Londra... și ne-am îndrăgostit.

Îmi vine greu să spun mai mult, chiar dacă toată lumea ascultă cu atenție și așteaptă.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Sierra.

E uimitor că e preocupată de mine și de povestea mea, imediat după ce ne-a spus povestea groaznică a lui André. Dar așteaptă răbdătoare. Toți fac la fel. Un cerc de ochi sclipesc în încăperea întunecată.

— O, Doamne, a murit, nu-i așa? spune Casey, când eu nu răspund la întrebarea Sierrei. Jam, îmi pare atât de rău.

Nu reușesc să vorbesc. Simt cum mi se lasă colțurile gurii, formând expresia de dinaintea plânsului.

„Ce îmi spui tu e o poveste despre o pierdere“, mi-a zis doctorul Margolis în biroul lui, prima oară când părinții mei m-au făcut să merg la el. Pe pervazul din spatele capului său era un cactus muribund. Nu știam că și cactușii pot să moară. Credeam că nu e nevoie de aproape nimic ca să-i ții în viață. Dacă un psihiatru nu poate să-și țină în viață cactusul, cum ar putea să-și ajute pacienții?

Dar nu era un tip rău. A încercat să mă ajute, însă nu avea cum. După ce i-au spus prima oară „povestea despre o pierdere“, cum a numit-o el, am încetat să mai încerc să-i explic ceva. Stăteam acolo de două ori pe săptămână și spuneam foarte puține, în schimb mă gândeam la o groază de chestii. Practic îmi fierbea mintea de gânduri despre Reeve. Iar aici, acum, în sala de clasă de la miezul nopții, chiar și după ce a trecut atât de mult timp, încă am aceleași gânduri.

— Să te îndrăgostești de cineva care moare, spune Marc cu voce blândă. Trebuie să fi fost devastator, Jam.

— Așa a fost, spun eu. Devastator.

Prefer acest cuvânt „traumei“. Ce i s-a întâmplat lui Reeve a fost devastator. Și din cauza asta eu am fost *devastată*. Probabil că încă mai sunt.

— S-a întâmplat brusc? întrebă Casey. Dacă nu te superi că te întreb asta.

— Da, foarte brusc, spun eu încet.

Stăm, fiecare reflectând la ce i s-a întâmplat și la ce s-a spus în seara asta. Marc se uită la ceas — unul din acele ceasuri argintii groase, cu aspect performant, pe care poți să citești nu doar ora, ci probabil și la câte mile marine te afli de cine știe ce loc.

— Pedagogii o să înceapă curând verificarea paturilor, spune el, înainte de stingerea luminilor. Trebuie să ne întoarcem în... patru minute și jumătate.

— Nu uitați, nimeni nu spune nimic din toate astea, ne amintește Sierra neliniștită. Nici măcar colegilor de cameră. Să promită toată lumea.

Toată lumea promite. Apoi Marc spune:

— Și toată lumea să promită de asemenea că nu o să mai scrie în jurnal până când nu examinăm tot ce s-a întâmplat cu grijă, bine?

— De ce? întrebă Griffin. Ce poate să se întâmple?

— Nu știu, răspunde Marc. Tocmai de aia am spus. Încă nu știm suficiente detalii.

Îmi dau seama că suntem toți speriați de locul acela, însă în același timp vrem să ne întoarcem acolo. Dar cine poate ști măcar dacă va fi la fel și data viitoare? Din câte știm noi, când vom scrie în jurnal din nou e posibil să se întâmple ceva complet diferit.

Sau să nu se întâmple absolut nimic.

Trebuia să scriem în jurnal de două ori pe săptămână, știm asta cu toții. Dar, în ciuda a ceea ce ne ceruse doamna Quenell, hotărâm cu toții să nu mai scriem în ele „până la noi dispoziții“, după cum spune Marc. Apoi aranjăm să ne întâlnim aici în seara următoare, la aceeași oră. Griffin se apleacă și stinge lumânarea, suflând cu putere în ea și lăsându-ne pe întuneric.

Capitolul opt

Când ajung înapoi în camera mea de cămin, după mica noastră întâlnire nocturnă, DJ mă ia la întrebări:

— Unde ai fost?

Nu-i spun decât că am fost la o plimbare.

— Cu care te-ai plimbat? întrebă ea.

— Cu cine m-am plimbat, o corectez eu, ceea ce e un lucru stupid.

— *Ah*, domnișoara Teme Speciale în Engleză, spune ea pe un ton sarcastic. Asta învățați la ora aia? Când folosești „care“?

— Ceva de genul ăsta.

Jane Ann bagă capul pe ușă.

— Hei, voi două, v-ați făcut temele și așa mai departe? Sunteți în regulă?

— Da, da, spun eu, deși nu, eu nu sunt deloc în regulă.

DJ stinge lumina și rămânem așa. După o tăcere lungă și inconfortabilă, ea spune:

— Jam?

— Da.

— Pot să vorbesc cu tine despre ceva?

O, Doamne. Acum colega mea de cameră o să mă ia la bani mărunți. O să spună: „Cu tine se întâmplă ceva, ceva complet aiurea și vreau să știu ce anume“.

— Sigur, spun eu.

Apoi aștept. Urmează încă o pauză lungă și stresantă. Continuăm amândouă să stăm așa, iar în cele din urmă DJ spune:

— Ai observat cumva, din întâmplare, ceva neobișnuit legat de mine la petrecere?

— Ce? întreb eu, surprinsă.

Petrecerea? Încerc să-mi aduc aminte.

— Păi, ai *dansat*. Bănuiesc că asta a fost ceva la care nu mă prea așteptam.

— A, tu crezi că eu nu dansez, că doar stau îmbufnată? spune DJ, chicotind încet.

Apoi continuă:

— Nu, voiam să spun *cu cine* dansam. Ai observat cumva asta?

Nu vrea să mă întrebe nimic despre mine și mă simt foarte ușurată. Îmi amintesc

vag că a dansat cu o fată în seara aia, așa cum dansează fetele, ca să se distreze sau ca să se dea în spectacol.

— O fată blondă, nu-i așa? spun eu. O cheamă Rebecca?

— Mda, Rebecca Fairchild. Mi se pare foarte drăguță. Sexy, cred că asta vreau să spun.

— Ah! răspund eu.

Vocea mea pare surprinsă. Nu mi-a trecut deloc prin cap că lui DJ ar putea să-i placă fetele. Sau că dansul cu Rebecca Fairchild ar putea să însemne ceva.

— E în regulă, bineînțeles, o asigur eu imediat.

— *E în regulă?* Grozav, Jam, *mersi* că ești de acord. Acum nu mai trebuie să mă simt ca o ciudată sau să-mi fac griji că ai putea să mă *eviți*.

— Ah, taci din gură, DJ. Am spus asta doar pentru că mi-am dat seama că am părut surprinsă. Și, într-adevăr, chiar am fost.

— Și eu m-am surprins pe mine însămi, recunoaște DJ. Să spun despre altă fată că e sexy. Să mor eu, n-am mai spus în viața mea ceva de genul ăsta. Cumva, nici nu-mi vine să cred că am spus-o cu voce tare.

E prima oară când DJ se arată vulnerabilă în fața mea. De obicei ascunde totul cu multă grijă. Adevărata, autentică DJ Kawabata rămâne îngropată undeva, ca mâncarea nesănătoasă pe care o camuflează peste tot prin camera noastră.

Rămânem tăcute o vreme, dar acum tăcerea pare mai puțin tensionată.

— Ți-a mai plăcut vreo fată înainte? întreb eu.

— A, sigur, răspunde ea.

— Dar băieți?

— Nu în modul ăsta.

— Ai știut asta dintotdeauna?

DJ se foiește câteva secunde, apoi spune:

— Primul lucru pe care mi-l amintesc e că am iubit-o pe învățătoarea mea din clasa a treia, domnișoara Clavell. Serios, așa o chema, ca în *Madeline*⁸. Dar ea nu era călugăriță. Era un fel de hipiotă întârziată, care își punea flori de câmp în păr. Și-a dat demisia la sfârșitul aceluiași an ca să se mute în California cu prietenul ei. Când am aflat, am plâns o groază.

Stau în pat, închipuindu-mi-o pe DJ ca pe o fetiță cu pistrui, chinuită de dor după învățătoarea ei tânără și drăguță. Nici nu e greu să ți-o imaginezi așa.

— Asta e trist, spun eu.

— Și știi ceva? Problemele mele de alimentație au început în primăvara aia.

— *Serios?*

— Nu! Dumnezeule, glumeam.

— Ah!

Râdem puțin împreună. Apoi ea spune:

— Și tu?

— Ce?

— Care a fost, cum ar veni, prima ta mare iubire?

Dintr-odată mă simt foarte inconfortabil.

— Ah, spun eu, încercând să fiu vagă, e complicat. Dar oricum, vorbeam despre tine, nu despre mine.

— De fapt, recunoaște DJ, cu Rebecca e prima oară când, înțelegi, mi-a *plăcut* cineva și am simțit că ar putea să mă placă și ea.

— Ei, asta e mare lucru.

— Sincer, habar n-am dacă și ea simte la fel ca mine. În seara aia, la petrecere, m-am gândit că e ceva între noi. Ne căutam privirea încontinuu. Iar acum se tot uită la mine, ca și cum am ști amândouă ceva. Dar dacă mă înșel, suntem prinse în această comunitate mică și incestuoasă, în care toată lumea va afla până la urmă care e treaba cu ceilalți, și atunci ce o să fac?

Ochii mei s-au obișnuit deja cu întunericul și văd că DJ stă întoarsă în direcția mea, în patul ei, întinzându-se spre mine în timp ce îmi spune lucruri care sunt importante pentru ea.

— Eu cred că ar trebui să vorbești cu ea, spun eu.

— Chiar dacă s-ar putea să o fac de oaie rău de tot?

— Da.

— Serios?

— Serios. Crede-mă, viața e scurtă. Pierzi pe cineva și apoi nu mai poți să-i spui niciodată nimic.

— Uau, spune DJ. Așa e. Va trebui să mă gândesc la asta. Între timp, când o văd data viitoare o să zic ceva de genul „Hei, Rebecca, ce mai faci?“. O să mă port normal.

— Normal pentru tine, spun eu râzând încet.

— Da, normal pentru mine.

Căscăm, una după alta — căscatul este extrem de contagios. În curând ne întoarcem pe partea cealaltă, cu spatele una la alta, și adormim amândouă, inevitabil, ca niște bolovani care cad de pe stâncă în apă. Nu sunt sigură care din noi se scufundă prima.

A doua zi dimineța e greu de crezut că sala de clasă luminată de soare e același loc în care, cu o seară înainte, toți cei cinci membri ai Temelor Speciale în Engleză au stat la lumina lumânării, povestindu-și traumele și halucinațiile. Doamna Quenell ne salută de parcă astăzi e o dimineată obișnuită, fără să pară a observa cele câteva picături de ceară de lumânare de pe podea.

— Sper că toată lumea se simte odihnită și plină de viață astăzi, spune ea. Cine vrea să dea startul prezentărilor, în cadrul clasei, despre Plath?

Privește în jurul ei.

— Jam, spune ea. Nu vrei să începi tu?

Așa de puțin chef am să fac asta astăzi.

Toată lumea mă privește. Poate că mă înșel, dar Griffin pare să fie ușor amuzat, ca și cum s-ar gândi: *Ghinion*. Mă străduiesc să nu-l las să mă perturbe. În ultimele câteva zile, am fost la bibliotecă și am citit despre viața lui Plath; de asemenea am citit câteva

dintre poeziile ei. Nu e ca și cum aș fi dedicat foarte mult timp acestei sarcini, însă cred că am înțeles ideile principale. Cel puțin așa sper. Acum, din cine știe ce motiv, sunt agitată. Dacă tot ce am să spun va fi complet greșit?

Lumea continuă să mă privească, așteptând, în timp ce eu îmi răsfoiesc paginile cu notițe și evit să îmi ridic ochii.

— Tatăl Sylviei Plath creștea albine de plăcere, încep în cele din urmă. A fost un personaj extrem de important în viața ei și a murit când ea avea opt ani. Moartea lui a avut un efect devastator asupra lui Plath, care a rămas cu mama și cu fratele ei și, bănuiesc, cu un sentiment de *tristețe*, știți și voi, care n-a mai părăsit-o. Să luăm de pildă poemul intitulat „Daddy“, unde își blestemă tatăl și puterea pe care o are asupra ei, chiar dacă a murit cu mult timp în urmă. Adică e *furioasă* pe el în acest poem. De fapt, nu-mi dau seama dacă e vorba de *el*, continui eu, sau de ea însăși. E mult mai mult de atât, și folosește imagini cu naziști și trimiterile astea istorice la cel de-al Doilea Război Mondial. Sună foarte amenințător și complicat. Însă cred că, deși există această incredibilă furie, poezia are, cum ar veni, ceva sfâșietor.

Caut printre foile pe care le țin în brațe și găsesc poemul:

— „Tati, a trebuit să te omor / Ai murit înainte să am timp“, citesc cu voce tare. Apoi recit alte două versuri, mai spre sfârșitul poeziei: „La douăzeci de ani am încercat să mor / Și să mă întorc înapoi, înapoi, înapoi la tine“.

Las foile jos.

— Cred că asta și-a dorit, spun. Să se întoarcă la el.

Doamna Quenell mă întrebă:

— Crezi că depresia lui Plath este un fel de suferință necurmată?

— Păi, răspund eu neliniștită, eu nu sunt profesoară de engleză. Nici psihiatru.

— Dar ești o persoană care gândește, Jam, spune doamna Quenell. În plus, ai avut experiențe care te califică să cântărești aceste chestiuni. Toți ați avut. Nu vă fie frică să le folosiți. Folosiți orice aveți de pus pe masă. *La propriu*, în acest caz.

Doamna Quenell bate în suprafața de stejar a mesei ovale la care stăm.

— Mi se pare că suferința e o parte extrem de importantă din tot, spun eu, dar trebuie să te porți ca și cum nu ar fi. De exemplu, dacă pierzi pe cineva, cum ar putea să continue să te preocupe lucrurile stupide de zi cu zi? Dacă un examen o să fie dificil sau nu, dacă părul tău are sau nu vârfuri despicate sau dacă te cerți cu prietena ta. Cum ar putea Sylvia Plath sau Esther Greenwood din Clopotul de sticlă, al cărei tată moare și el, să-și continue viața *pur și simplu*? întreb eu.

Ceea ce vreau de fapt să știu e asta: cum ar putea oricare dintre noi, cei din această încăpere, să se preocupe de orice, când suntem trași în permanență înapoi de sentimente și gânduri insuportabile, care nu vor să dispară?

— Sunt niște întrebări bune, spune doamna Quenell. Vrea cineva să răspundă?

La început nu vrea nimeni. Apoi Griffin spune:

— Asta nu e un răspuns. Dar uneori nu e neapărat o persoană ceea ce-ți lipsește, înțelegeți? Ar putea fi orice care a însemnat ceva pentru tine.

Mă întreb ce i s-a întâmplat lui, ce l-a rănit și l-a făcut să se închidă.

Când ora ia sfârșit, Griffin iese înaintea tuturor celorlalți, cu ghetetele lui bocănitore de motociclist supărat; de data asta nici măcar nu se preface că încearcă s-o ajute pe Casey, așa cum facem noi, ceilalți. În timp ce ieșim din clădire, el e deja mult înaintea noastră pe alee, cu gluga trasă din nou pe ochi și mâinile înfundate în buzunarele hainei.

În seara aceea la zece, când ne întâlnim cu toții din nou în clasa întunecoasă, sunt puțin surprinsă că apare și Griffin. Credeam că o să se îndepărteze de noi. Dar e acolo, așezat pe cuvertura lui Marc. Ne instalăm cu toții, iar Sierra aprinde lumânarea. Aroma artificială de alune umple încăperea și o face să miroasă ca o cafea fandosită și scumpă.

— Dacă cineva are chef să mă ajute să ies din capcana asta, spune Casey, cred că aș putea să stau și eu, de fapt, pe jos cu voi.

Ne holbăm toți la ea prosteste, ca și cum nu ne-ar fi trecut prin cap că ar putea *exista* în afara scaunului ei cu roțile. Marc se așază în fața scaunului și o ridică pe Casey, spunând:

— E bine așa? Nu te strâng prea tare?

— Nu o să mă *zdrobești*, Marc, spune ea. Sunt deja varză, nu vezi?

— Bun, verificam doar. N-am mai făcut așa ceva până acum.

Sierra a făcut puțin loc pentru Casey, ca să poată sta sprijinită, și în sfârșit e și ea împreună cu noi în cerc, chiar dacă picioarele ei stau întinse în față, cu labele mici și delicate în niște ghete elegante până la gleznă, căzute într-o parte și-n alta.

Lumânarea își aruncă strălucirea de tabără în jurul cercului nostru. De data asta am venit pregătiți cu mâncare pe care am scos-o pe furiș, la cină, din sala de mese, așa că nu trebuie să furăm nimic de la profesori.

— Cine începe? spune Marc.

Casey, care stă sprijinită de perete, grațios și rigid deopotrivă, ridică mâna, ca și cum ar fi dimineată și ea s-ar afla în sala de clasă.

— Ridicarea mâinii nu e necesară aici, spune Marc imitând vocea doamnei Quenell.

Se aud câteva râsete.

— Încep eu, spune Casey. Vrea cineva să afle cum am ajuns așa?

---

⁸ Serie de cărți pentru copii, adaptate și pentru televiziune, în care unul din personajele principale este domnișoara Clavell. (N.t.)

Capitolul nouă

— Am crescut în New York, ne povestește Casey. Nu vreau să par enervantă, dar apartamentul familiei mele a apărut în *Architectural Digest*. Da, e unul din *alea*. Un duplex la intersecția dintre Park și Strada 71. Avem o menajeră care ține totul în ordine și gătește o mâncare extraordinară. Dacă ni se face vreodată foame în mijlocul nopții, apăsăm doar pe butonul interfonului marcat cu „Daphne“ și ea ne face un sendviș de pui Buffalo, cu chiflă Kaiser. A doua zi probabil s-ar plânge din cauza asta, dar tot ar face-o. În fiecare dimineață eram duși la școală cu limuzina și...

— O limuzină, murmură Griffin. Câtă eleganță.

— Ține-ți gura, Griffin, spune Sierra încet.

— Nu e mare lucru, continuă Casey, pentru că multe fete de la școala privată din oraș sunt aduse la școală așa. Și tații noștri merg mai departe la birou după ce ne lasă. Sunt cu toții stăpâni ai universului. Ei conduc Wall Street-ul. Lui taică-meu îi place să *câștige*. Pentru el, asta înseamnă să preia corporații și să facă achiziții de risc. Întotdeauna i-a făcut mai multă plăcere decât orice altceva să facă asta. Și întotdeauna i-au plăcut foarte mult banii pe care i-a câștigat și i-a plăcut foarte mult să-i cheltuie pentru noi. Eram cu toții cât se poate de fericiți. Asta e chestia pe care oamenii reușesc foarte greu să o priceapă. Nimeni de la Sedgefield — spitalul de recuperare unde am fost — nu înțelegea deloc asta. Am încercat să le explic, dar nu pricepeau. Nici măcar mica problemă a maică-mii nu ne făcea *nefericiți*.

Casey se oprește, iar noi așteptăm.

— Maică-mea bea, explică ea. Nu dimineața — niciodată dimineața — dar în alte momente ale zilei. Eu observasem; cu toții observaserăm. Și era un lucru care mă alarma, îmi crea o stare de tensiune. Îmi ziceam „Bun, iar s-a apucat maică-mea să bea“. Se ducea să ia prânzul cu prietenele ei și se întorcea acasă varză. Surorile mele și cu mine eram întotdeauna îngrijorate când se întâmpla asta. Foloseam un cod. Spuneam „Mama a dus gunoiul“. O spuneam chiar și în *fața* ei, iar ea zicea „Ce vreți să spuneți, fetelor? Nu am dus gunoiul, l-a dus Daphne“.

Casey continuă:

— Nu era neapărat rea la băutura. De fapt, o făcea chiar mai drăguță ca de obicei, și

ea este deja foarte drăguță. Dar în același timp o făcea să fie puțin *indispusă* — e greu de descris. Mama e foarte atrăgătoare. E roșcată ca mine și pistruiată. Când a cunoscut-o taică-meu, a botezat-o „Spiridușa“. Dar chiar dacă în principiu ea a rămas atrăgătoare și era în stare să-și țină firea, eu îmi făceam griji că atunci când bea prea mult, ar fi putut să ajungă într-o situație oarecum... stânjenitoare.

Totuși foarte rar ne făcea să ne simțim prost. Eu mă gândeam: *Doamne, ce bine ar fi să iasă totul în regulă*, atunci când apărea la piesa de teatru de la școală sau când veneau prietenele pe la mine. Și, de cele mai multe ori, mama *era în regulă*. Era bine. Se purta cum se cuvine. Îmi spuneam mie însămi că puteam să mă relaxez, că nu trebuia să mă port cu mânuși.

Doar când venea vara eu și cu surorile mele aveam motive să ne îngrijorăm. Pentru că vara ne mutam în casa noastră din Southampton. Știți voi, acolo, în Hamptons.

— Ah, mă lași? spune Griffin.

— Casa noastră e chiar lângă ocean, continuă Casey, ignorându-l, și chiar are un nume: Treasure Tide. În fiecare vară înotam toată ziua, iar noaptea făceam foc de tabără pe plajă. Taică-meu trebuia să lucreze în timpul săptămânii, așa că nu putea veni decât în weekenduri. Nici măcar nu-l deranja asta. Eu știam că prefera să fie la birou, țipând în telefon la careva din Hong Kong, decât să stea întins pe nisip, sub umbrelă. Așa că vara era doar maică-mea cu mine și cu surorile mele, Emma și Rachel. Și atunci începeau să apară problemele.

Sună aproape ca și cum ăsta e sfârșitul poveștii lui Casey și nu o să ne spună nimic mai mult decât atât.

— Explică-ne, o roagă Griffin în cele din urmă.

— Întotdeauna maică-mea conducea.

Acum înțeleg încotro merg lucrurile.

— S-a întâmplat acum două veri, după o noapte întreagă pe care o petrecusem pe plajă, spune ea. Una din nopțile acelea de august atât de sufocante, încât singurul loc în care suporti să stai e lângă apă. Ne-am dus la prietenii noștri, familia Brennigan, care stă la mai puțin de un kilometru de noi. Am făcut un foc și am prăjit crenvurști, iar cei mici alergau în jur rostind la nesfârșit cuvântul „crenvurști“, ca și cum ar fi fost foarte amuzant. După aceea, toți părinții s-au dus pe veranda familiei Brennigan, în timp ce adolescenții au rămas pe plajă. Jacob Brennigan, fiul lor mai mare, flirta cu mine practic de când eram copii. Iar eu flirtam cu el, dar nu eram niciodată foarte siguri cum o să continue relația noastră. O dată, cam cu un an în urmă, ne cuplaserăm la o petrecere. Săruta foarte bine și a fost un moment cu adevărat frumos. În noaptea aia, pe plajă, mă alerga pe lângă apă, iar eu fugeam.

E greu să ți-o imaginezi pe Casey alergând, dar bineînțeles că în povestea asta nu e niciun scaun cu roțile. În povestea asta încă nu e nimic în neregulă cu ea. Noaptea de august despre care ne vorbește a fost momentul dinainte ca totul să se schimbe în viața ei. Picioarele ei pistruiate au purtat-o în salturi peste nisip, în timp ce fugea de Jacob Brennigan. Casey ne spune mai departe povestea ei, cum a continuat să alerge, iar când

a privit peste umăr, a văzut că el se dăduse bătut și încetase s-o mai fugărească. Era mult prea rapidă pentru Jacob. S-a oprit la malul apei, cu mâinile în șolduri, îngăduind inimii ei să încetinească.

— Îmi amintesc cum m-am gândit că eram în stare să-l întrec la fugă pe băiatul ăsta pe care îl știam dintotdeauna, spune Casey. Îmi plăcea de el, dar nu voiam să mă prindă. Mă simțeam ca un alergător la olimpiadă. Iar apoi surorile mele au strigat că era timpul să plecăm. Așa că am alergat din nou acasă la familia Brennigan, sub un cer cu stele uimitoare. Le-am spus noapte bună tuturor, inclusiv lui Jacob, care mi-a aruncat o privire plină de înțeles, gen *Rămâne pe data viitoare, Casey*. Apoi, surorile mele, maică-mea și cu mine ne-am îngrămădit în mașină.

Era un drum de mai puțin de un kilometru. O nimica toată! Simțeam nisipul cu picioarele desculțe și eram udă pe fundul blugilor. Maică-mea a spus „V-ați distrat bine în seara asta, fetelor? *Eu da*“. Emma era nesuferită. A spus „Mamă, eu cred că nu ar trebui să conduci. Ai băut mult, îmi dau seama după vocea ta. Ar trebui să îl rogi pe domnul Brennigan să ne ducă acasă cu SUV-ul lor și putem veni mâine să luăm mașina“. Iar maică-mea a spus: „Dumnezeule mare, Emma, mă simt *bine*“. Soră-mea a continuat să susțină că nu era o idee bună. Și eu credeam că Emma e ridicolă. „Bine, o să supunem la vot“, a zis: maică-mea. Rachel a spus că ea nu crede că e mare scofală dacă mama conduce. Era balotaj. Așa că decizia depindea de mine. „Tu ai votul decisiv, Casey“, a spus maică-mea. Și pentru că aveam picioarele pline de nisip și începea să-mi fie frig, am decis: „Mama poate să conducă“. Iar ea a murmurat: „Mersi, Casey, fetițo“. Așa îmi zicea adesea. Eu eram pe locul din față, lângă ea. Eram puțin neliniștită, pentru că maică-mea se purta într-un anumit *mod*. Totul era puțin excesiv, înțelegeți? A pornit motorul, a dat drumul la radio și era un cântec de Beatles. A exclamat imediat: „Aaa, îmi place enorm melodia asta! Să ascultați pe la mijloc, are un solo minunat de corn francez“. Era prea entuziasmată de melodie, știam asta. Dar știam de asemenea cât de mult îi place Beatles, iar la radio tocmai era cântecul ăsta, așa că de ce să nu se bucure de el? De ce să nu mă bucur și eu de el? Astea sunt cântecele care îi plac cel mai mult maică-mii, pentru că îi amintesc de vremea când era tânără. Întotdeauna ne spunea cât de mult îi plăcuse să fie tânără. Să stea în oraș până târziu, să fie cumva nebunatică. Când s-a făcut mai mare, s-a căsătorit și s-a stabilit la casa ei, și a început să-i fie dor de toate astea.

Prin urmare, maică-mea cânta și ea. Și era fericită, noi eram de asemenea fericite — mai puțin Emma, presupun — și dintr-odată s-a auzit un *bubuit* puternic, apoi a urmat senzația de zbor, senzația de zbor *rău*. Am simțit cum mă pocnește ceva în cap și am auzit zgomot de sticlă spartă și pe cineva țipând. Cineva care s-a dovedit a fi eu însămi. După care am leșinat.

Casey se oprește aici. Niciunul dintre noi nu vorbește și nu respiră.

— Bun, pe loc repaus, spune ea. Asta e toată povestea. Așa am devenit eu schiloadă.

Sierra, Marc, Griffin și cu mine păstrăm o tăcere de moarte. Nu mai e nimic de spus. Eu nu am avut niciodată prieteni cu probleme dintr-astea. Cea mai rea problemă a

prietenilor mei, cu care să am eu de-a face, a fost o ceartă între Hannah și Ryan, despre prezervativul pe care îl purta Ryan în buzunar, „pentru orice eventualitate, în caz că într-o zi te răzgândești“. Hannah s-a simțit jignită, iar Jenna și cu mine a trebuit să stăm toată noaptea cu ea, în timp ce plângea isteric și îi trimitea lui Ryan mesaje din zece în zece secunde. Dar într-o asemenea situație m-am descurcat.

Asta mă depășește cu mult.

— Maică-mea ne băgase într-un zid de piatră, continuă Casey. Toți ceilalți din mașină erau bine. Dar eu nu purtam centura de siguranță — adică, era un drum de doar cinci minute — și m-am izbit de parbriz. Mi-am rupt o vertebră și am suferit traume cerebrale.

Iată din nou acel cuvânt, *traumă*. Îi bântuie pe toți cei de la The Wooden Barn.

— Airbagul era defect, nu s-a deschis, spune Casey. Am fost dusă cu elicopterul în oraș și am stat în comă timp de trei zile. În cele din urmă, m-am trezit și iată-i pe părinții mei deasupra patului, plângând amândoi. Am auzit-o pe una din asistente spunând: „Ei, măcar n-o să fie ucidere din culpă“, dar nu am înțeles despre ce vorbește.

În timpul stadiului de recuperare, am învățat două lucruri: unu, probabil că nu aveam să mai merg niciodată, și doi, nivelul de alcool din sângele maică-mii era cu mult peste limita legală. Nu fusese doar un pic amețită când ne-a dus cu mașina acasă, cum crezusem eu și cu Rachel — dar nu și Emma. Ci complet terminată. Apoi mi-am amintit că eu avusesem votul decisiv. Maică-mea s-a dus la o clinică de reabilitare pentru alcool și droguri timp de câteva luni, la hotărârea tribunalului, iar eu m-am dus la o clinică de reabilitare foarte diferită. Sedgfield. Nu că doctorii și asistentele ar fi crezut că o să mai merg vreodată. Voiau doar să mă învețe să-mi dezvolt mușchii din partea de sus a corpului și să folosesc cum trebuie scaunul cu roțile. Era cel mai crunt loc din lume. Cam toată lumea din secția unde eram eu avusese un accident sau suferea de o boală. O doamnă era acolo pentru că încercase să își scoată grăsimea de pe burtă, ca să arate bine în bikini când mergea în Bermude, și se trezise paralizată. Toți eram demni de milă, cum stăteam în fund sau întinși toată ziua, în halatele noastre, bând suc cald de mere din cutie, făcând castele din cărți de joc și uitându-ne la *Lege și ordine*. După ce am scăpat de Sedgfield nu am păstrat legătura cu niciunul din oamenii aceia. Era prea deprimant. Ei își trimiteau o groază de e-mailuri în grup, dar eu nu m-am alăturat niciodată lor.

Iar acasă, maică-mea îmi spunea întruna: „Casey, fetițo, o să mă ierți vreodată?“. Acum nu mai bea deloc și era îngrozită de ce făcuse. La reabilitare o forțaseră să se confrunte cu toate astea. La modul brutal. Și știți care e chestia: am iertat-o imediat. Se obișnuise atât de mult să bea tot timpul, iar lumea să creadă că e o spiridușă mică și cherchelită. Nu puteam să fiu supărată pe ea.

M-am întors la școală, dar îmi era greu să mă concentrez. Într-o seară, a fost o petrecere la care au venit și câțiva tipi de la școala de băieți. Asta era prima oară când îl vedeam pe Jacob Brennigan după accident. Iată-l acolo, stând împreună cu prietenii lui. A părut să se simtă foarte, foarte inconfortabil când m-a văzut în scaunul cu roțile. Unul

din prietenii lui i-a șoptit ceva și l-a împins spre mine. A fost atât de stânjenitor. S-a apropiat de mine și mi-a spus „Salut“, dar abia dacă putea să mă privească. „Salut, Jacob“, am spus eu. „Ce mai faci?“ „Nu cine știe ce“, a spus el. „Mă bucur că ai ieșit din spital. Ei, ar cam trebui să plec.“ Și asta a fost tot. Ultima oară când a vorbit Jacob cu mine. Eu fusesem fata drăguță cu care flirtase de când eram copii, iar acum eram fata schiloadă cu care nu știa cum să se descurce.

Tuturor le părea rău pentru mine, nu era nimeni în stare să mă trateze normal. Prietenele mele trebuiau să mă aștepte să iau liftul special pentru scaune cu rotile, ca să poată pleca de la școală la sfârșitul zilei, iar uneori dura enorm până o găseam pe doamna de la recepție care avea cheia. Am început să fac lucruri nesăbuite — de exemplu o dată mi-am poziționat scaunul cu rotile în vârful dealului de pe Strada 89, care era închisă pentru mașini pe timpul orelor de școală, și l-am lăsat să alunece la vale. Atunci s-au hotărât părinții mei să mă trimită la The Wooden Barn. Și bănuiesc că până acum a fost cumva de ajutor. Dar apoi, seara trecută, am avut una din acele halucinații nebunești pe care le-a descris Sierra. Numai că ceea ce am văzut *eu* este, evident, diferit de ce a văzut ea.

— Povestește-ne, spune Sierra.

— Bine, începe Casey. Uitați ce mi s-a întâmplat mie. Stau la birou și scriu în jurnal. În timp ce scriu am senzația că mă mișc din *inertie*, asta fiind — ce amuzant — chestia care mi se întâmplă de fiecare dată când încerc să scriu sau să citesc în mașină. Ridic privirea și văd că nu mai sunt la birou, ci de fapt sunt *într-o mașină*.

Casey se oprește, apoi spune:

— E noapte, iar eu sunt pe locul pasagerului. Îmi dau seama că se întâmplă ceva în creierul meu. Știu că am mai trăit o dată exact aceeași scenă, exact același moment. Merg din nou cu mașina. Încerc să-mi pun picioarele unul peste altul și mi le simt reci, tălpile pline de nisip, iar blugii umezi pe fund. Picioarele mele sunt *în regulă*, se mișcă normal. Maică-mea, surorile mele și cu mine cântăm împreună ascultând Beatles la radio, iar eu mă gândesc cât de norocoasă sunt să fiu cine sunt. Familia mea e superbă. Jacob și cu mine ne placem unul pe celălalt. Și momentul se prelungește. Nu se termină după mai puțin de un kilometru, cu maică-mea beată intrând într-un zid.

Îmi ating picioarele și mi le *simt*, până la cea mai mică senzație. Nu sunt paralizate, nu s-a întâmplat nimic rău, pur și simplu mergem pe stradă. Iar eu îi spun maică-mii: „Lucrurile o să fie în regulă, nu? O să fie la fel ca înainte?“ Ea se întoarce spre mine și nu are pe față expresia aceea prostească și cherchelită, ci pare calmă și serioasă. „Să nu ne facem griji în privința viitorului, Casey, fetițo. Să ne bucurăm doar de acest moment.“ Așa că asta fac. Nu mai spun nimic, doar mergem mai departe. Îmi flutură părul în vânt, iar drumul pare să continue la nesfârșit, la fel și melodia Beatles. La un moment dat, maică-mea oprește mașina, eu mă dau jos și încep să alerg pe marginea drumului. Ea pornește din nou motorul, iar eu țin pasul cu ea. Sunt atât de rapidă, picioarele mele sunt atât de puternice. Apoi mă sui înapoi în mașină și îmi simt încă picioarele pulsând de viață, cred că s-ar putea spune.

Și asta e tot. E o experiență pură, perfectă. Următorul lucru de care îmi dau seama este că mă aflu din nou la birou și din nou în scaunul meu cu roțile. Iar când îmi cobor privirea, observ că paginile jurnalului meu au fost date mai în față. Hârtiile de pe birou au zburat peste tot, ca și cum ar fi bătut o rafală de vânt în cameră, chiar dacă fereastra e închisă. Colega mea de cameră, Nina, intră înăuntru și spune: „Ce s-a întâmplat aici?“. Iar eu răspund ceva de genul: „Bănuiesc că m-am ambalat puțin cu temele mele“. „Așa s-ar zice“, spune ea, mulțumindu-se să râdă. Nina le-a văzut pe toate — a început să fure Oxycontinul lui taică-său în clasa a șasea. Dar apoi, când îmi pun în ordine hârtiile și lucrurile, observ ceva foarte ciudat: paginile de jurnal care au fost date mai în față sunt pline de text. Cu *scrisul meu*. Nici măcar nu-mi amintesc să fi scris *ceva*, dar sunt cam cinci pagini. Probabil le-am scris când eram în „transă“ sau cum s-o numi chestia asta.

Deci nu doar că jurnalele noastre sunt poarta către acea lume, dar cinci este numărul automat de pagini pe care se pare că le-am scris fiecare când am fost acolo. Detalii precum acesta încep treptat să devină clare. Totuși nu e deloc clar *de ce*.

— Pot să întreb, spun eu, dacă cineva de aici s-a gândit la motivul pentru care ni se întâmplă toate astea?

— Ah, presupun că e din cauză că suntem atât de *speciali*, spune Casey.

— Poate e ceva ce nu poate fi explicat, spune Sierra.

— Doar pentru că deocamdată nu avem toate informațiile, spune Marc. Dar haideți să fim logici aici. Iar cea mai logică întrebare este: credem că doamna Quenell știe ce se întâmplă? A *plănuțit* asta?

— E posibil, spune Sierra. Și poate de asta am fost aleși să facem parte din clasa ei. Pentru că doamna Quenell consideră că fiecare dintre noi are nevoie de ea. Tratamentul jurnalului legat în piele roșie.

— Ah, eu nu sunt vindecată, spune Casey. Viața mea e în continuare varză. Deși bănuiesc că, pentru o scurtă vreme, cât am fost *acolo*, nu era chiar așa de rău.

Apoi spune dintr-odată:

— Vreau să mă întorc înapoi. Știu că ai zis să n-o facem, dar eu vreau să mă întorc înapoi chiar acum.

— Ei, ai răbdare, spune Marc. Cred că există trei posibilități în ce o privește pe doamna Quenell. Posibilitatea numărul unu: habar n-are ce fac jurnalele astea. Iar dacă noi ne apucăm să-i povestim, o să ne raporteze. O să ne ia jurnalele și nu o să mai avem niciodată aceste „viziuni“. Probabil că va trebui chiar să părăsim școala. Varianta a doua: ea *știe* ce fac jurnalele și poate chiar a făcut posibil să se întâmple una ca asta. Ne-a ales intenționat, pentru că, dintre toți cei de la The Wooden Barn, a crezut că noi am putea beneficia cel mai mult.

— Bun, spune Sierra. Dar chiar dacă e adevărat și noi am întreba-o, ea ar putea totuși să nege.

— Dar mai există și posibilitatea a treia, spune Marc. Anume ca ea să *știe* și să se aștepte să îi vorbim despre asta. Acum, varianta asta mie mi se pare foarte, foarte improbabilă. Sugestia mea ar fi să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut

nimic. E prea riscant să încercăm să vorbim cu ea despre transă.

— Eu nu o consider neapărat o transă, spun eu. Mi se pare că e mai mult un *loc*. Mi se pare că am mers într-un loc unde se duc oamenii atunci când nu mai suportă realitatea, pentru că pur și simplu e prea dificil.

— Oameni care se regăsesc în *Clopotul de sticlă*, spune Sierra.

— Ar trebui să avem un nume de cod pentru asta, spune Marc. Așa cum făceau Casey și surorile ei când mama lor era terminată, vă amintiți? *Mama a dus gunoiul*. În cazul în care sunt și alți oameni în jur și trebuie să menționăm asta.

— Sau chiar un nume cu care să o desemnăm când suntem doar noi, spune Casey.

— Am putea spune că am fost în „Clopotul de sticlă“ — sau în *Bell Jar*, ca să folosim numele englezesc al romanului, propune Sierra.

— E penibil, spune Griffin.

— Poate să găsim altceva în locul „Clopotului de sticlă“, intervin eu. Ceva mai exotic. Care să sune... a nume de țară străină. Ceea ce într-un fel și este.

Ne gândim cu toții timp de jumătate de minut.

— Cealaltă lume? spune Marc.

— Asta sună ca o emisiune de pe canalul SF, spune Griffin.

Mă simt de parcă am fi un grup de școlari prostuți care încearcă să găsească un nume pentru clubul lor de soluționat enigme sau de reciclat sticle. Și totuși, am senzația că un nume va face acest loc să devină ceva mai gestionabil și mai real.

— Belzhar, spun eu.

— Asta am spus eu mai înainte, zice Casey.

— Nu, *Belzhar*, repet eu. Cu un sunet moale *Z-H* la mijloc. Ca *j*-ul din *Jacques*. S-ar scrie B-E-L-Z-H-A-R.

— Belzhar, pronunță Sierra. „Am fost în *Belzhar*“ — într-adevăr, sună exotic.

— Cred că așa putea accepta asta, spune Griffin.

„Complimentul“ lui — un lucru rar — mă încântă.

— Bun, deci avem numele, spune Casey. Dar cum rămâne cu mersul acolo? Oare e bine să ne abandonăm iluziei? Pentru că eu mi-o doresc chiar foarte tare.

Bineînțeles, la fel și eu. Belzhar este singurul mod în care fiecare dintre noi poate avea ceea ce își dorește. Singurul mod în care putem obține din nou lucrul pe care l-am pierdut.

— Trebuie să avem niște reguli, spune Marc.

— Cine te-a pus pe tine șef? spune Griffin, iritat.

— Bine, fii *tu* șef, spune Marc. Dă-i drumul.

Griffin nu răspunde.

— Așa mă gândeam și eu, spune Marc. Uitați ce e, cineva trebuie să țină în frâu povestea, e tot ce încerc să fac. Am avut aceeași poziție și în consiliul elevilor. Vreau doar să mă asigur că nu ne va acapara viețile sau nu îi va face pe ceilalți suspicioși. Nu uitați, carnetele ne-ar putea fi luate. Am putea *pierde* acest lucru pentru totdeauna.

Sierra scoate un pix și câteva foi de hârtie și ne apucăm împreună să alcătuim un

set de reguli după care să ne ghidăm.

Capitolul zece

Așadar, luăm cu toții hotărârea să urmăm aceleași reguli care să ne ghideze, și anume: să vizităm Belzhar de două ori pe săptămână și, ca să fim consecvenți, doar în zilele pe care ni le alegem fiecare; să ne strângem în fiecare duminică seară la ora zece în clasa noastră, pe întuneric, în jurul lumânării, ca să discutăm despre ce s-a mai întâmplat de-a lungul săptămânii; și, în ultimul rând, dar de o importanță crucială, să nu suflăm un cuvânt despre toate astea nimănui din afara cercului nostru.

Eu mi-am ales zilele de marți și vineri ca să mă duc în Belzhar. Vinerea care vine este următoarea zi în care voi scrie în jurnal. Abia aștept, chiar dacă sunt și neliniștită, până în punctul în care aproape că mi se face rău de la stomac când mă gândesc la asta.

Jurnalul meu se află în sertarul de la birou, practic pulsând ca o inimă fără trup. De fiecare dată când dau în campus peste unul din ceilalți oameni de la Teme Speciale, ne purtăm în mod intenționat reținut, fără să facem mare caz de ce ni se întâmplă. „Salut“, ne spunem unul altuia. Dar de fapt în interiorul nostru fremătăm, murim de nerăbdare și așteptare.

DJ e foarte deșteaptă, pare să se fi prins că se întâmplă ceva. Uneori, când suntem amândouă în cameră, se uită la mine ciudat.

— Ce e? îi spun într-o după-amiază, observând cum mă fixează cu ochi de bufniță.

— Te porți de parcă ai avea un secret, spune DJ.

— Tu ești aia cu secretul.

— Așa e, aprobă DJ.

Ea și Rebecca Fairchild au început, destul de rapid, o relație și singurii doi oameni din lume care știu despre asta sunt eu și colega de cameră a Rebeccai. Școala descurajează relațiile „intime“ dintre elevi, iar manifestările publice ale afecțiunii sunt interzise. Conform regulamentului, băieții și fetele pot sta împreună doar în sălile comune ale căminelor, nu și în camere de dormit, însă fetele pot sta cu fetele oriunde, din fericire pentru DJ și Rebecca.

Așa că și-au petrecut timpul împreună în ambele lor camere, întinse pe pat, vopsindu-și una alteia unghiile, desenându-și modele *mehndi* cu pensule fine de tatuaj și cu vopsea *henna* pe dosul palmelor și, când nimeni altcineva nu era în preajmă,

probabil sărutându-se sau mergând chiar mai departe.

Mi-ar fi plăcut să fi mers mai departe cu Reeve, dacă am fi avut mai mult de 41 de zile. Mi-ar fi plăcut să îmi îngădui să simt orice senzații, să le urmez oriunde ar fi dus. Dar nu am avut niciodată ocazia.

Vineri seara la ora opt, în sala de sport, se proiectează un film, o comedie stupidă despre niște gemeni identici care jefuiesc o bancă. M-am hotărât să nu mă duc. În schimb, o să aștept să rămân singură în tot căminul, iar apoi, dacă totul merge ca ultima dată — și trebuie să meargă —, voi putea să fiu din nou cu Reeve. *Plecați*, spun în tăcere, în timp ce lumea se îndreaptă cu mare încetineală spre film. *Plecați. Plecați odată.*

Jane Ann pare preocupată că am decis să rămân în camera mea.

— Nu-ți plac filmele, Jam? mă întreabă ea.

— Ba da, dar acum nu am dispoziția necesară.

— Păi, dacă te răzgândești, să vii, îmi spune. În seara asta împărțim pungi cu *alune de soia prăjite!* adaugă ea, ca și cum ar fi fost un detaliu uluitor care cu siguranță mă va face să mă răzgândesc.

— Super, răspund eu.

— O să trimit pe cineva să vadă ce faci, după o vreme, spune ea și, după o scurtă ezitare, pleacă.

În sfârșit, căminul e tăcut. Singurii oameni care au mai rămas sunt DJ și Rebecca, care se află la etaj, în camera Rebeccăi, și o fată pe nume Jocelyn Strange, care, deloc surprinzător, e extrem de stranie. Casey și Sierra s-au dus la film — amândouă au de gând să se întoarcă în Belzhar mult mai târziu în noaptea aceasta, după stingere.

În tăcerea din camera goală, mă duc la birou și scot ușurel jurnalul din sertar. Îl întorc în mâini, pipăind suprafața răcoroasă a copertelor de piele. Iau un pix și mă așez pe pat, sprijinită de tovarășa mea de studiu. Când deschid jurnalul, scoate pârâitul acela familiar și liniștitor.

Dar dacă mersul în Belzhar a fost un eveniment unic? Dacă scriu în jurnal și nu se întâmplă nimic? Ar fi o imensă dezamăgire. Toate regulile noastre s-ar dovedi inutile. Toată așteptarea, în zadar. Reeve nu ar mai apărea niciodată, lucru care ar putea, de fapt, să-mi provoace o nouă traumă.

Plină de nerăbdare, găsesc rapid prima pagină liberă și încep să scriu:

În momentul în care am plecat de la petrecerea Danei Sapol, știam deja că îl iubesc pe acest băiat. Și am început să mă gândesc că poate și el mă iubește pe mine.

Nu trebuie să aștept decât o fracțiune de secundă. Apoi, exact ca data trecută, îi simt brațele în jurul meu. Se întâmplă iute, aproape firesc, și resimt din nou șocul, dar nu chiar atât de tare. Reeve mă ține în brațe din față, nu pe la spate, iar eu spun cu gura apropiată de gâtul lui:

— Sunt aici.

— Știu, te așteptam, spune el. A durat atât de mult.

Mă dau în spate și îl privesc. Poartă același pulover maro și îmi zâmbeste de parcă eu aș fi cea a cărei prezență aici e un miracol. Ne privim îndelung, apoi îmi sprijin capul de pieptul lui și, iată, apare din nou marea revărsare de fericire și ușurare.

— Cum te mai simți? întreb eu când, în sfârșit, pot să îmi ridic capul.

— Mai bine acum. Poate că ar fi bine să știu când plănuiești să vii data viitoare. Numi place deloc să nu știu. Devin foarte neliniștit.

— Marțea și vinerea. Întotdeauna de două ori pe săptămână, probabil noaptea, deși ora se poate schimba în funcție de celelalte lucruri pe care trebuie să le fac.

Reeve clipește spre mine cu ochi căprui și adormiți.

— Doar de două ori pe săptămână, spune el. De ce acest program?

Pronunță „*programme*“, ca în engleza britanică.

— Ah, spun eu, așa am hotărât noi.

Mă privește fără să înțeleagă despre ce e vorba, iar eu îi explic modul în care e implicată clasa mea. Îi spun povestea din spatele numelui „Belzhar“ pe care l-am dat acestui loc. De asemenea, îi povestesc despre ceilalți elevi, dar văd că ascultă doar pe jumătate. Singura persoană care pare să-l intereseze cât de cât e Griffin.

— Cel arogant arată mai bine ca mine? întreabă el.

Își întoarce capul în profil, ca să-l pot admira. Glumește și nu prea. Nici nu ar putea fi mai diferiți, Griffin atât de grosolan, blond și rebel; Reeve e slab, inteligent, amabil și cu păr castaniu.

— Griffin Foley? spun eu. Glumești?

Stăm pe iarbă aplecați unul spre celălalt, ca două turturele pe o creangă, iar Reeve spune dintr-odată:

— Ah! E aici ceva pentru tine. Cel puțin ar trebui să fie. Hai să ne uităm.

Mă ia de mână și mă conduce în josul unui deal abrupt, înspre un obiect îndepărtat pe care nu îl pot distinge. E un lucru mare și pătrășos, dar stă în umbra unui copac și abia când ne apropiem văd că e uimitoarea căsuță pentru păpuși a lui Courtney Sapol, așezată în iarbă.

— Ah, ce ciudat, *căsuța pentru păpuși*, spun eu, nedumerită, însă cumva încântată. Ce caută aici?

Ne lăsăm în genunchi și ne luăm păpușile. În câteva secunde le plimbăm prin casă, ca și cum am fi copii mici, apoi le așezăm în pat, una lângă alta.

Reeve își întoarce păpușa ca să stea cu fața la mine și o mișcă în așa fel încât să pară că cei doi se sărută.

— Ah, prințeso, spune el cu o voce îngroșată, ai un corp incredibil de sexy.

La început râdem, dar apoi abandonăm păpușile în pătuțul lor și începem să ne sărutăm pe bune. Lucrurile iau rapid amploare și terminăm cu râsul. Pentru că suntem în spațiu deschis, îmi fac griji că s-ar putea să ne vadă cineva. Apoi îmi amintesc: aici nu e nimeni care să ne poată vedea.

Mă gândesc la noaptea aceea de la petrecerea Danei Sapol, cum săruturile deveneau tot mai fierbinți, iar mâna lui Reeve s-a strecurat sub bluza mea, mișcându-se

încet, ca pentru a se asigura că n-am nimic împotriva. Apoi s-a strecurat sub maioul meu, iar mie mi s-a accelerat respirația. Mi-am băgat și eu mâna pe sub bluza lui și i-am pipăit pieptul cald și tare, care tremura și vibra de emoție.

Nu am făcut mai mult decât să ne sărutăm și să ne atingem astfel la petrecere, însă pentru mine a fost ca o revelație. Din nou singuri, dar aici, în spațiul deschis din Belzhar, Reeve și cu mine ne sărutăm și ne atingem, iar eu stau în poală la el. Gurile noastre sunt împreună, în curând mâinile noastre pătrund pe sub bluza celuilalt și nu mă pot gândi decât că e cea mai splendidă senzație pe care ar putea-o cineva simți vreodată.

Acum vreau mai mult de la el. Îmi trece prin cap că aș vrea să mă vadă fără bluză și, chiar dacă nu e exact același lucru, vreau să îl văd și eu pe el fără bluză. Vreau să ne privim unul pe altul, în timp ce stăm ținându-ne în brațe în Belzhar.

Dar când întind mâna să îmi ridic bluza, degetele mele sunt *încremenite*, paralizate, incapabile să se miște. Îmi cobor privirea spre mâna mea, o deschid și o închid. Pare să funcționeze cum trebuie. Pocnesc din degete. Din nou, nicio problemă. Însă în clipa când încerc pentru a doua oară să îmi scot bluza, mâna nu mai funcționează.

Iar acum înțeleg. Reeve și cu mine putem să facem în Belzhar, practic, doar ceea ce am făcut deja în viața reală. Nu putem să mergem mai departe, într-un mod semnificativ. Când am încercat să vorbesc cu el despre lucrurile noi din viața mea — mai exact despre Teme Speciale și despre copiii din clasă — el și-a pierdut interesul, iar conversația s-a stins.

Totul devine din ce în ce mai clar. Belzhar te lasă să fii cu persoana pe care ai pierdut-o sau, în cazul lui Casey, cu *lucrul* pe care l-ai pierdut — uzul picioarelor ei —, însă nu-ți permite să avansezi dincolo de momentul *dinaintea* pierderii. Așa că, dacă îți dorești cu disperare ceea ce ai avut cândva, scrii în jurnalul roșu de piele, mergi în Belzhar și găsești acel ceva. Dar se pare că nu vei găsi nimic nou. Timpul se suspendă în Belzhar.

Reeve și cu mine putem să ne jucăm cu o căsuță pentru păpuși și să facem unele dintre lucrurile pe care le-am făcut în cele 41 de zile ale noastre împreună, dar nimic mai mult. E ciudat, însă, că pe Reeve nu par să-l deranjeze aceste limitări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, în timp eu mă gândesc la faptul că propria mână nu îmi permite să îmi scot bluza.

— Ai vreodată senzația că ai vrea să faci ceva mai mult cu mine? îl întreb eu.

— Ce anume?

— Știi tu, spun stânjenită. De exemplu să ne vedem unul pe altul — îmi trag răsufierea — dezbrăcați de la talie în sus?

Reeve își înclină capul și mă privește ușor confuz.

— Ce facem noi împreună e absolut minunat, spune el. Îmi place foarte mult.

— Bun, foarte bine, spun eu. Verificam doar.

Ce mi se întâmplă acum cu Reeve nu e o noutate. Sunt doar experiențe vechi, reluate. Dar le accept, bineînțeles. O să accept din partea lui orice se poate. Stăm

împreună întinși în iarba cafenie și vorbim în șoaptă unul cu altul; nu ne spunem nimic nou sau profund, dar totul e exact ceea ce ne trebuie.

Cerul își schimbă iar culoarea. E ca pauza din timpul unei piese de teatru, când luminile din sală încep să pâlpeie și se estompează, iar tu trebuie să te grăbești înapoi la locul tău.

— Ah, nu, spun eu. Lumina.

— La dracu'. E prea repede, Jam.

— Nu vreau decât să stau aici, spun eu.

În seara asta trebuie să învăț pentru lucrarea de control de la mate, chiar dacă puțin îmi pasă de mate, de școală sau de orice altceva din lumea reală.

Lumea *asta*, lume de dincolo, împreună cu Reeve, care constă în întregime din mici bucățele ale trecutului, este suficientă pentru mine. Și ce dacă nu vom face niciodată ceva nou împreună? Dacă mi s-ar da posibilitatea să aleg, aș rămâne aici, cu el, pentru totdeauna și nu m-aș mai întoarce niciodată la The Wooden Barn. De fapt, călătorie sprâncenată, Wooden Barn. Vezi cum îți tragi una cu ușa la plecare.

Dar lumina s-a micșorat, iar peste o clipă voi fi smulsă cu forța de lângă el.

— Întoarce-te curând, spune Reeve. Te rog, Jam. *Te rog*.

Vocea i s-a schimbat în mijlocul propoziției; deodată, pare a fi o voce de fată. Privesc brusc în sus și o văd pe Sierra deasupra patului din camera mea de cămin, spunând:

— Te rog, Jam. *Te rog*. Haide, trezește-te.

Clipesc de câteva ori.

— Ce faci aici? o întreb eu.

— Jane Ann m-a trimis în timpul filmului să văd ce faci. Am bătut la ușă și nu ai răspuns. Când am intrat, scriai în jurnalul tău, dar scoteai niște sunete, așa, încetișor. Trebuie să fii mai discretă, Jam. Dacă dădea peste tine Jane Ann? Sau altcineva din cămin?

Privesc în jos, răsfoiesc rapid jurnalul și văd că am umplut din nou cinci pagini întregi. Am reușit cumva să scriu despre ce se întâmpla în timp ce făceam asta. Dar nu am niciun fel de amintire că aș fi scris mai mult de primele două rânduri.

Sierra se așază lângă mine și tăcem amândouă. Apoi ea spune:

— Ești în regulă? Pare să fi fost un moment important, indiferent ce anume ți s-a întâmplat acolo.

— Nici măcar nu pot să-ți descriu, Sierra.

— Nici nu trebuie.

Nu vrea nimic de la mine. Doar are grijă de mine. Cu siguranță, nu am avut niciodată cu Hannah un moment la fel de puternic și personal cum am acum cu Sierra. Nici pe departe. Cele mai bune prietene: asta devenim eu și cu Sierra.

— Și ia uită-te aici, spune ea răsfoind ușor paginile jurnalului meu, în așa fel încât să se vadă că nu citește nimic din el. Dacă o să continui de două ori pe săptămână, se umple rapid.

Rămânem tăcute, iar eu bănuiesc că ne întrebăm amândouă același lucru care, în

mod stupid, nu mi-a trecut prin cap până acum. Ce se întâmplă în Belzhar când jurnalul e terminat?

Capitolul unsprezece

Dragă Jam,

Tata și cu mine ne gândim mereu la tine și sperăm că lucrurile și-au intrat cât de cât în normal de-acum. Sunt sigură că, în momentul în care vei citi aceste rânduri, vei fi complet prinsă cu temele de la școală sau cu o nouă prietenă. Păreai mult mai bine când am sunat seara trecută și m-am bucurat să aud asta. S-ar părea că acel episod de panică — când mi-ai dat telefon și voiai să vii acasă — este acum depășit. Bravo, scumpa mea.

Jam, e un lucru despre care vreau să-ți scriu. După cum ai auzit, Leo a început să-și petreacă timpul cu un băiat de la școală pe nume Connor Bunch. La început tata și cu mine am fost încântați, fiindcă nu mai stă singur și izolat de toată lumea. Știi că fratele tău nu are prea mulți prieteni și că îl chinuiau colegii la școală. Dar Connor e un pic cam „șmecher“, iar Leo pare să se fi molipsit. Nu îmi pot da seama exact despre ce e vorba, dar nu mai sunt încântată. Mi-aș dori să fii aici, Jam, și să ne spui: „Ah, liniștiți-vă, oameni buni. Băieții de doispe ani sunt niște tembeli, n-aveți de ce să vă faceți griji“.

Prin urmare, m-am gândit că ai putea să îi scrii tu lui Leo, să-i amintești că poate să vorbească oricând cu tine despre ce îl preocupă. Ar fi grozav dacă i-ai spune că ești alături de el, chiar dacă ești plecată în Vermont. Și cred că ar fi bine și pentru tine să existe cineva — cum e Leo — care să-ți mai distragă atenția de la propriile tale probleme.

Ei bine, asta e tot ce voiam să-ți spun. Rămas-bun deocamdată. Te iubim foarte mult.

Te îmbrățișăm,

Mama

Împăturesc scrisoarea și o bag înapoi în plic. Îmi simt familia atât de îndepărtată și abia dacă îmi pot imagina cum arată casa noastră. Ce culoare are covorul din sufragerie? Încerc să-l văd în minte, dar nu reușesc. Sper că Leo e bine. În mod cert o să-i scriu în seara asta.

Sunt foarte prinsă de viața mea, însă nu așa cum crede maică-mea. Până acum am

fost în Belzhar doar de două ori și deja sunt obsedată de noua mea teamă că voi termina, în cele din urmă, jurnalul și de ceea ce va însemna asta. Încerc să-mi reamintesc că mai sunt destule pagini libere și încă multe vizite, înainte să trebuiască să mă gândesc la ce se va întâmpla când ultimul rând va fi scris.

Am făcut deja calculul. Cum fiecare călătorie umple cinci pagini, vom parcurge întreg semestrul și, chiar la final, jurnalul va fi plin.

Și apoi? Cum voi mai fi împreună cu Reeve?

Nu face o obsesie din asta, îmi spun. Amintește-ți că pentru moment îl ai pe Reeve din nou. *Bucură-te* de el.

Și, de fiecare dată când mă duc în Belzhar într-o marți sau vineri, mă bucur într-adevăr de el. Dar după o vreme lumina slăbește, iar eu sunt aruncată înapoi în lumea școlii cu internat, a temelor și a vremii tot mai reci. Iar acum, începând cu săptămâna aceasta, în lumea muzicii *a cappella*. Împotriva voinței mele, am fost obligată să mă alătur unui grup de muzică *a cappella* de fete, Barntones.

— Fiecare elev are nevoie de un club, îmi spune Jane Ann într-o seară. Iar asta are un loc liber, așa că e clubul tău.

— Dar chestia asta nu e trecută în broșura de la The Wooden Barn, mă plâng eu.

— În mod sigur o s-o punem în ediția viitoare.

Trebuie să mărturisesc că nu sunt un fan al muzicii *a cappella*. Unii oameni nu se mai satură de voci care cântă fără niciun fel de instrumente care să le susțină, însă eu nu sunt unul dintre ei. Și nici Reeve nu era. Nu ne plăcea, fiindcă grupurile de *a cappella* cântă mereu aceleași cântece. „*Moondance*⁹?“, a strigat Reeve după un concert la liceul din Crampton. „*Good Vibrations*¹⁰? Ce, sunt pensionari?“

— Da, e ca și cum ai asculta la radio, în mașină, șlagăre de pe vremuri. Și *zâmbesc* atât de mult.

Dar, în ciuda sentimentelor mele față de muzica *a cappella*, nu mi se oferă nicio alternativă, trebuie să mă înscriu în corul Barntones. Prima repetiție e luni după-amiază, în clădirea cu sălile de muzică. Sunt în stare să cânt satisfăcător, nu foarte bine, și mă supără faptul că trebuie să fac parte din acest grup, așa că intru în camera de repetiții într-o dispoziție deosebit de neprietenoasă și ostilă — încă și mai mult ca de obicei. Liderul corului Barntones, o fată pe nume Adelaide, suflă într-un mic tub acustic și ne adună laolaltă, ca să începem primul nostru cântec.

Spre surpriza mea, nu e cine știe ce melodie celebră și penibilă de pe vremuri, ci un cântec gregorian din secolul al X-lea.

— Și o să-l cântăm într-un tempo mai alert, spune Adelaide.

Mie mi se pare foarte ciudat, iar când ne ocupăm locurile și începem să învățăm partitura și cuvintele, care sunt în latină, sună într-adevăr straniu și oarecum groaznic. Aș vrea să mă pot strecura pur și simplu pe ușă. Sunt sigură că nu ar observa nimeni că am dispărut.

Locul meu nu e în Barntones. Singurul loc căruia simt că-i aparțin în școala asta este clasa de Temele Speciale. Dar e un tip ciudat de apartenență, pentru că de fapt nu

înțeleg de ce mă aflu acolo. Ce a văzut doamna Quenell la mine. De ce m-a ales *pe mine*, dintre toți oamenii de la The Wooden Barn.

Toți cei din clasă au câte o teorie despre motivul pentru care am fost aleși, dar, dacă e să spunem adevărul, nimeni nu știe nimic sigur. Și habar n-avem ce știe sau nu știe doamna Quenell despre jurnale. Am făcut tot felul de aluzii, spunând lucruri de genul „Asta devine cea mai palpitantă oră din toate timpurile, doamnă Q“ sau chiar „Toți am avut experiențe însemnate scriind în jurnalele noastre“.

Când facem asemenea aluzii, doamna Quenell ne privește și ne întrebă dacă simțim că e „prea mult“ pentru noi.

— Găsește cineva de aici experiența de a scrie în jurnal copleșitoare? vrea ea să știe. Vă rog, spuneți-mi chiar acum.

Apoi ne cercetează fețele.

Întrebarea poate avea două sensuri diferite. Vorbește oare despre jurnale în modul în care vorbim *noi* despre ele? Sau crede că jurnalele capătă putere asupra noastră din cauza lucrurilor intense pe care le scriem noi în ele?

Încă nu știm. Și cu cât ne obișnuim mai mult să mergem în Belzhar, cu atât contează mai puțin.

Eram atât de distrusă după ce l-am pierdut pe Reeve. Iar acum, de două ori pe săptămână, el și cu mine suntem din nou împreună.

Nu mi se mai pare insuportabil să îmi iau toate mesele la cantină. Sau faptul că nu pot să le trimit mesaje prietenilor mei și să intru pe Internet, lucru cu care, cel puțin la început, ni s-a părut tuturor foarte greu să ne obișnuim. Și nu mi se mai pare insuportabil nici că nu pot să trăiesc în aceeași casă cu părinții mei și cu Leo.

Leo. Ah, fir-ar să fie, îmi dau seama că nu i-am mai scris deloc, așa cum mă îndemnase maică-mea. Din nou, promit să îi scriu în seara asta.

Nici măcar nu mi se pare groaznic să cânt în corul Barntones, îmi dau seama dintr-odată, în timp ce ia sfârșit repetiția. Până la urmă, când ne apropiem de final, cântecul nostru începe să sune decent. Îmi aud vocea înălțându-se puternică, clară și, surprinzător, în armonie cu restul.

Următoarea seară de duminică, grupul nostru se întâlnește iar la ora zece, în sala de clasă. Toată lumea ajunge la timp. Casey a adus o cutie cu bomboane miniaturale cu unt de arahide, din care ne înfruptăm cu toții. În curând, podeaua e plină de ambalaje cafenii aruncate peste tot, apoi Griffin scoate o cutie mare de băutură energizantă cu alcool de sub haină. La început nimeni nu spune nimic.

— De unde ai făcut rost de asta? întrebă în cele din urmă Marc.

— M-am dus în oraș. Am cartea de identitate a vărului meu.

La The Wooden Barn pedeapsa pentru băut este exmatricularea. Aici sunt copii care au avut probleme cu consumul de substanțe interzise, iar școala are toleranță zero în astfel de situații, chiar dacă e vorba de o băutură energizantă scârboasă, dulce și alcoolică.

— E o idee foarte proastă, Griffin, spune Marc. Și chestia asta e dezgustătoare,

oamenii o beau până se fac varză.

— Ei, calmează-te, spune Griffin. Dacă te faci puțin varză, nu o să-ți scadă notele.

— Nu e vorba de asta, spune Marc.

— Dar de ce?

Marc spune încet, stingherit:

— Casey.

— *La dracu'*, spune Griffin. Îmi pare rău, Casey.

— Nu vă faceți probleme, spune ea relaxată. Nu e ca și cum nu o să mai stau niciodată lângă oameni care beau ca să se îmbete. Cel puțin nu deocamdată.

Griffin ascunde cutia, iar eu sunt sigură că alcoolul nu își va mai face niciodată apariția la una din întâlnirile noastre târzii. Casey se uită spre Marc și îi face semn cu capul, iar el răspunde la fel. Au devenit apropiați în acest moment unic; e uimitor cum se poate întâmpla așa ceva. S-a întâmplat și cu mine și Sierra. Un unic moment împărtășit.

— Bine, spune Sierra. Timpul e limitat, așa că, nu vă supărați, dar eu chiar vreau să schimb subiectul.

Toată lumea o privește.

— Mă preocupă un lucru. Vorbeam într-una din zile cu Jam și ne întrebam ce se întâmplă atunci când umpli jurnalul. Ne-am îngrijorat puțin, fiindcă asta înseamnă că nu mai poți să mergi din nou în Belzhar.

— Da, mi-am făcut și eu griji din cauza asta, spune Casey. Pentru că noi nu putem *controla* cât de mult scriem. Sunt cinci pagini fiecare tură.

— Și tocmai de asta, spun eu, ar trebui în mod clar să respectăm regula de-a merge acolo doar de două ori pe săptămână. Jurnalul o să ne țină până la sfârșitul semestrului și asta e tot.

— Știu, spune Marc. Am făcut și eu calculul.

— Desigur că asta ai făcut, spune Griffin.

Paginile de jurnal care mai rămân și săptămânile până la sfârșitul semestrului se potrivesc perfect, în mod inexplicabil, așa cum se întâmplă uneori în viață.

Brusc, îmi amintesc unul din puținele lucruri cu care m-am ales de la Matematica pentru Proști: șirul lui Fibonacci. E așa: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144. Fiecare număr din acel grup este suma celor două numere anterioare. Prin urmare 0 plus 1 fac 1, 1 plus 1 fac 2, 1 plus 2 fac 3 și așa mai departe.

Profesorul nostru ne-a spus că, din motive pe care nimeni nu a reușit să le explice, șirul lui Fibonacci poate fi întâlnit peste tot în natură. Se poate descoperi în frunzele de pe o creangă, în inflorescența anghinarei, în modul în care este aranjat un con de pin. Un *con de pin!* Cât de puțin probabil e așa ceva? Nu are niciun sens să găsești urme ale șirului lui Fibonacci peste tot, dar așa e.

În timp ce mă gândesc la asta, mi se pare mai puțin improbabil să existe o grămadă de jurnale care îi duc pe oamenii care scriu în ele în locurile în care au ei nevoie să ajungă. Unele lucruri pur și simplu nu pot fi explicate, *niciodată*, iar dacă te gândești

prea mult la ele, o să-ți explodeze creierul.

Mulțumesc, domnule Mancardi, mă gândesc eu, amintindu-mi de simpaticul meu profesor de Matematică pentru Proști, pe care probabil că nu îl voi mai vedea niciodată, acum că trăiesc atât de departe, în Vermont. Ora de Matematică pentru Proști am senzația că a avut loc cu sute de ani în urmă. Iar Reeve — și el face parte din trecut, și totuși, pentru că există Belzhar, am posibilitatea miraculoasă de a-l păstra cu mine în prezent.

— Nu știu cum vi se pare vouă, spune Marc, dar eu nu suport gândul de-a nu mă mai putea întoarce în Belzhar după ce se termină semestrul.

— Tu ce găsești acolo, Marc? întrebă Casey. Încă nu ne-ai spus. Bineînțeles, nici nu trebuie dacă nu vrei.

— Chiar vreți să știți? Acum?

— Sigur, dacă te simți în stare să ne povestești, spune Casey.

— Bine, o să vă spun. Mai întâi trebuie să vă dau câteva detalii, altfel nu veți înțelege.

În timp ce vorbește, Marc pare să își spună povestea doar pentru Casey, iar noi ceilalți tragem cu urechea.

— De fiecare dată când trebuia să scriem la școala generală lucrările acelea pe tema „Cine este eroul tău?“, spune Marc, răspunsul meu era întotdeauna „Jonathan Sonnenfeld“. Tatăl meu era atât de inteligent. Știa totul! Era avocat și noaptea târziu stătea la el în birou, la calculator.

Marc trage adânc și lacom aer în piept, de parcă ar fi un înotător care tocmai a ieșit la suprafață. Apoi continuă:

— S-a întâmplat în aprilie, anul trecut. Era o seară din timpul săptămânii. Le-am spus noapte bună părinților mei — maică-mea era deja la etaj, iar taică-meu lucra până târziu în biroul lui. M-am dus în pat, dar nu puteam să dorm. Aveam o grămadă de planuri pentru următoarea ședință a consiliului elevilor și voiam să-i cer sfatul lui taică-meu. Și el fusese cândva președinte al consiliului elevilor. Așa că am coborât la biroul lui, a cărui ușă era pe jumătate deschisă. El nu era înăuntru. L-am auzit prin bucătărie cum își pregătește o gustare. Dar își lăsase calculatorul deschis și ecranul era îndreptat spre mine. Și asta e partea căreia nu pot să-i fac față.

Marc se oprește, cu buzele strânse.

— Pe calculatorul lui era un film *porno*, spune el în cele din urmă. O casetă cu sex. O femeie i-o trăgea unui tip. Iar eu mi-am zis, uau, taică-meu se uită la porno. Dar apoi m-am gândit, bun, mare lucru, am văzut și eu destule. Eu și cu prietenii mei obișnuiam să stăm pe Internet, acasă la Harrison Sklar, când mamele noastre credeau că facem fișe cu întrebări și răspunsuri. Așa că ce contează că taică-meu se uită la porno? Nu e treaba mea. Dar apoi mi-am dat seama... Nu-mi vine să cred că trebuie să spun asta cu voce tare... Tipul de pe caseta porno, căruia i se făceau chestii, era *taică-meu*. Iar femeia cu siguranță nu era maică-mea.

Toată lumea tace.

— La naiba, spune Griffin.

Marc dă din cap încruntat.

— Taică-meu s-a întors în birou, cu un platou cu biscuiți, brânză și o sticlă de bere și m-a văzut uitându-mă la ecran. S-a repezit și l-a închis. A fost cel mai groaznic moment. Apoi a spus fix porcăria pe care o spun întotdeauna oamenii în emisiunile TV. Vreți să ghiciți ce anume?

Privește în jur la fețele noastre. Eu nu vreau să ghicesc. Dar Casey spune:

— Taică-tău a spus: „Pot să-ți explic“.

Marc îi zâmbește foarte subtil și dă din cap.

— Exact. Iar eu i-am zis: „Mă îndoiesc foarte tare de asta, tată“. Apoi taică-meu — *eroul* meu — a spus: „Ei bine, maică-ta și cu mine avem niște probleme“. Și eu am răspuns: „Deci, stai puțin, ca să rezolvi problemele astea — despre care pun pariu că mama nu știe nimic — te-ai hotărât să te duci la o femeie, care probabil e o prostituată, și să te filmezi în timp ce faci sex cu ea?“ Iar el mi-a zis: Toată chestia asta trebuie să rămână între noi. Te rog. Te implor.“ „Nu mă *implora*, tată, fir-ar a dracu“, i-am spus eu. „Ești un ratat penibil de vârstă mijlocie. Nu mai ești *eroul* meu. Nu de azi înainte. Nu o să mai fii niciodată.“

Am început să țip, i-am luat berea și am aruncat-o în calculator. Ecranul s-a spart, iar maică-mea a coborât scările în grabă, în halat. A zis ceva de genul „Ce Dumnezeu se întâmplă aici?“ Eu și cu taică-meu nu ne certaserăm niciodată, nici măcar o dată în toată viața noastră. „Tata a făcut o casetă porno cu o femeie!“, am strigat eu. Și ea a spus „Nu.“ „Întreabă-l“, am zis eu. Așa că mama s-a uitat la el și l-a întrebat cu o voce tremurătoare: „Jonathan?“ Nici măcar nu-mi mai amintesc restul nopții. S-a țipat și s-a plâns foarte mult. La un moment dat s-a băgat și soră-mea. Și în cele din urmă maică-mea l-a dat pe taică-meu afară. El s-a mutat la Marriott și eu nu l-am mai văzut de atunci.

M-a sunat și m-a implorat să mă văd cu el, dar l-am refuzat. Prin urmare, de ce am ajuns eu la The Wooden Barn, când taică-meu e cel care are probleme? Pentru că am încetat să mai dorm și nu mă puteam concentra la școală sau la orice altceva. Maică-mea plângea încontinuu; taică-meu continua să mă sune. Iar psihiatrul la care m-au trimis a sugerat să ies din „mediul familial toxic“. A recomandat școala asta, despre care credea că îmi va oferi un climat mai „blând“. Ca să nu mai spunem că e foarte departe.

— Mă bucur că a făcut asta, spune Casey.

— Mi-am distrus familia într-o singură seară, spune Marc. Dacă n-aș fi coborât, părinții mei ar fi căsătoriți și acum. Și taică-meu ar fi *eroul* meu.

Tăcem, asimilând tot ce s-a întâmplat.

— Povestește-ne despre Belzhar, spun eu. Ce ți se întâmplă acolo?

— În Belzhar, răspunde Marc, le spun părinților mei noapte bună. Habar n-am că peste o jumătate de oră familia mea o să fie distrusă și că eu sunt cel care o va distruge. Prima oară când am mers acolo am rămas pe scări, pur și simplu stăteam, iar maică-mea era trează, în pat, și mi-a spus noapte bună, în timp ce taică-meu era la parter și mi-

a spus și el noapte bună. Știu că asta sună slab de tot pentru o fantezie, nu? E ca și cum ar fi... opusul pornografiei! Să stai pe niște scări și să îți auzi părinții spunându-ți noapte bună. Dar faptul că nimic rău nu s-a întâmplat și că nimic rău nu *avea* să se întâmple niciodată... era extraordinar.

Apoi Marc continuă:

— A doua oară când am fost acolo, mi-am dat seama că puteam să umblu mai mult. Am vorbit cu părinții mei și cu sora mea, am sunat câțiva prieteni și am jucat un joc video. Aveam întreaga casă în care să pot bântui. Fără nicio grijă. Lucru care nu va mai fi posibil niciodată în viața reală. Pentru că în viața reală maică-mea e deprimată — și la fel și taică-meu. Ea a scos casa la vânzare; nu mai vrea să locuiască acolo, pentru că amintirile sunt prea dureroase. A organizat chiar și o vânzare în curte; oamenii veneau și plecau, *cumpărând* lucruri care ne aparținuseră. O familie a cumpărat *masa noastră de ping-pong*, a plecat pur și simplu cu ea. Obişnuiam să jucăm la dublu, taică-meu și cu mine împotriva maică-mii și a soră-mii. Ceea ce nu se va mai întâmpla niciodată.

Partea cea mai rea e că, chiar dacă taică-meu nu spune asta, eu știu că e foarte supărat pe mine. Pentru că m-a implorat să nu-i spun mamei și eu am refuzat, apoi a explodat întreaga familie. Sora mea și-a lichidat conturile, emoțional vorbind. A fost atât de ușurată să plece la Princeton. Întotdeauna am crezut că o s-o urmez acolo, în cele din urmă, numai că după ce s-a întâmplat povestea asta, am început să iau numai 5 și 6 la școală, așa că Princeton s-a dus. Eu — nota 6! Cel mai mare tocilar pe care l-ați văzut vreodată. Dar acum s-a terminat. Iată-mă aici, la The Wooden Barn. Ca toată lumea de aici, sunt și eu afectat psihic. Și singurele momente în care mă simt în regulă acum sunt cele în care merg în Belzhar.

Marc se lasă pe spate, sprijinindu-se epuizat de peretele clasei. Așezată lângă el, Casey îi atinge mâna cu un gest rapid, apoi mâna ei se îndepărtează fulgerător, ca o mică pasăre. Toți îi spunem lui Marc lucruri pline de înțelegere; îi zicem că ne bucurăm că ne-a spus povestea lui și că îi admirăm onestitatea.

— Eu nu cred că ești afectat psihic, spune Casey.

— Mersi.

— Vorbesc serios, îi spune ea. N-ar trebui să fii atât de aspru cu tine însuși.

— Ce mi s-a întâmplat mie, spune Marc, nu intră în aceeași categorie cu lucrurile care vi s-au întâmplat vouă, știu asta. Nu e vorba de un accident de mașină sau de un frate răpit.

Apoi mi se adresează direct mie:

— Sau de o moarte.

Privesc în jos, spre mâinile mele; nu suport să privesc nicăieri altundeva.

— Poate că nu, spune Casey. Dar e cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat *ție* vreodată.

Singurii care nu ne-am spus încă povestea suntem eu și cu Griffin. Când Sierra întreabă dacă mai vrea cineva să vorbească acum, amândoi rămânem tăcuți.

---

⁹ Melodie a cântărețului irlandez Van Morrison. (*N.t.*)

¹⁰ Melodie a trupei americane Beach Boys, lansată în 1966. (*N.t.*)

Capitolul doisprezece

— Ah, voiam să-ți povestesc că Barntones a cântat la întrunirea de luni dimineața, îi spun lui Reeve într-o zi de noiembrie, în timp ce stăm întinși împreună pe iarba veșnic neschimbătoare din Belzhar. Și, în ciuda faptului că e un cor *a cappella*, nu cred că e o rușine totală pentru specia noastră. Știu că probabil ție îți va veni greu să crezi una ca asta, ținând cont că împărtășim aceleași viziuni despre muzica *a cappella*.

— Barntones, spune el fără să recunoască numele.

— Ți-am povestit despre ei. Cum am fost obligată să mă înscriu?

— Exact.

Dar nu pune nicio întrebare, iar eu mă întreb dacă era atent când i-am povestit prima oară despre grup. Nu că mi-ar plăcea să fac parte din corul Barntones, am continuat eu, dar m-am obișnuit, iar selecțiile muzicale pe care le alcătuiește Adelaide sunt de obicei destul de bune. E greu de ignorat cât de puțin interes pare să manifeste Reeve față de orice se întâmplă în viața mea actuală. Dacă pomenesc ceva legat de The Wooden Barn, el capătă privirea aceea sticloasă. Știu că nu e vina lui; așa stau lucrurile în Belzhar.

— Am o surpriză pentru tine, spune el, schimbând brusc subiectul.

Apoi îmi întinde mâna. Mergem împreună pe terenurile plate, tari, înspre un punct din depărtare unde au fost montate două porți de fotbal.

— Un meci rapid? întreabă el.

Chiar dacă nu am chef, sunt de acord să jucăm puțin. El își scoate puloverul, lăsând să se vadă tricoul roșu cu Manchester United de dedesubt. Apoi ia mingea de fotbal, din locul în care zăcea în iarbă, și ne jucăm cu ea, așa cum făcuserăm o dată la școală. Jocul mă prinde imediat și mingea trece rapid de la unul la altul. Chiar dacă e mult mai bun decât mine la asta — el îi spune „fotbal“, în stil european¹¹ — reușesc să înscriu un gol și execut un dans de bucurie de două secunde.

— Manchester o să te recruteze, spune el încântat.

— Nu sunt sigură, spun eu. Cred că Arsenal a pus ochii pe mine.

Stau împreună cu Reeve pe terenul de fotbal improvizat, amândoi bătuți de vânt, și mi-aș dori să mă pot duce repede până acasă, pe Goosebery Lane, în Crampton, să fac

un duș, să mă îmbrac frumos și apoi să ies cu el la cină, la Canterbury House, singurul restaurant cu adevărat bun din orașul nostru.

Am avut întotdeauna fantezia asta, să-l duc pe Reeve acolo, ca o surpriză. Oamenii zic că ți se aduce pâinica ta fierbinte, pe un fund de lemn și o ceașcă de argint cu unt bătut cu miere. Poate pentru aniversarea noastră de două luni, mă gândisem. Aveam de gând să încerc să fac rost de banii cu care să plătesc.

Dar cina de la Canterbury House nu a ajuns niciodată să se întâmple în viața reală, așa că, bineînțeles, nu are cum să se întâmple aici, în Belzhar.

Reeve nu își dă seama de aceste limitări. Aruncă mingea de fotbal înapoi în iarbă și mergem împreună prin după-amiaza umedă și răcoroasă, cu mâinile împletite. Îmi povestește despre prima oară când m-a văzut în sala de sport.

— Erai adorabilă, spune el.

— Ba nu, tu erai adorabil.

— Ba tu.

— „În cele din urmă, au trebuit să fie de acord că au opinii diferite despre cât de adorabili se credeau unul pe altul și viceversa“, spune el, ca și cum ar cita dintr-o carte celebră despre relația noastră.

Ne apropiem unul de celălalt și ne sărutăm. Devine ceva serios și profund, gurile noastre sunt împreună, apăsate pe fața și gâtul celuilalt, respirând greoi, neregulat. Din când în când ne despărțim ca să ne privim, apoi ne apropiem ca să o luăm de la capăt.

Dar imediat cerul se întunecă, iar Reeve spune „Fir-ar a dracu’“ și eu spun „Ah, ce aiurea“, apoi sunt smulsă din Belzhar, fără măcar să-mi iau rămas-bun.

Ajung din nou în camera mea, unde e noaptea târziu. DJ doarme adânc, respirând zgomotos. Ceva mă face să iau oglinda de mână de pe măsuta de toaletă. Mă duc cu ea la fereastră și, la lumina lunii, mă privesc atent. Pe gât am o urmă mică, vineție. Duc mâna spre ea, uimită, dar începe să se estompeze și, în câteva secunde, dispare complet.

Ce se întâmplă în Belzhar, orice ar fi, nu lasă nicio urmă în lumea reală. Nicio umbră, niciun fel de reziduu. Rămân cu mâna pe gât și nu mai vreau decât să plâng.

A doua zi dimineța, Sierra apare la mine în cameră ca să facem schimb de numere de telefon, să putem păstra legătura în vacanță. E săptămâna vacanței de Ziua Recunoștinței și toată lumea o să plece în următoarele câteva zile. Îmi va fi dor de ea, chiar dacă ne despărțim doar pentru scurtă vreme. „Hei“, îmi spune uneori când stăm împreună și își dă seama că ceva m-a făcut dintr-odată să mă închid în mine însămi. „Te gândești la Reeve, nu-i așa?“ Iar eu dau din cap, apoi doar stăm în tăcere o vreme, fiindcă niciuna dintre noi nu mai simte nevoia să spună altceva.

Alteori stau în atelierul de dans și o urmăresc în timp ce exersează, admirându-i grația și forța. Are niște picioare puternice, uluitoare, de dansatoare. Și ne-am luat obiceiul de a ne întoarce de la bibliotecă împreună în timpul zilei, când umbrele se alungesc și poți să cazi într-o dispoziție posomorâtă, dacă nu ai un prieten cu tine.

Îi spun că o să o sun cu siguranță când ajung acasă. Dar câțiva copii de la școală sunt

îngrijorați că nu vor mai pleca deloc acasă de Ziua Recunoștinței. Se anunță o furtună puternică de zăpadă dinspre Canada, care se pare că va ajunge exact la timp pentru a da peste cap planurile de călătorie. Unele fete cer de la administrație permisiunea să plece mai devreme. În ce mă privește, eu nu sunt îngrijorată și nu mă grăbesc să plec. Deși uneori mi-e dor de familia mea, încă nu am reușit să depășesc momentul în care maicămea nu mi-a permis să vin acasă de la școală, când am sunat-o și am implorat-o.

De asemenea, sunt puțin preocupată cum va fi acasă. O să fie straniu să stau la masa de Ziua Recunoștinței cu enormul meu secret — *Reeve și cu mine suntem în continuare împreună* — și să mă prefac că mă integrez în mijlocul familiei, când de fapt nu e așa.

Vreau doar să stau la The Wooden Barn — și în Belzhar, împreună cu Reeve —, dar părinții mei nu știu nimic despre asta. Ei cred că am avut un „episod“ în ziua în care am sunat acasă și că acesta a trecut, cumva.

Ei cred că mă recuperez după „trauma“ pierderii lui Reeve. Că am început să accept faptul că el nu mai este. Habar n-au de ce mi s-a întâmplat și unde mă duc eu de două ori pe săptămână, chiar dacă e doar în mintea mea.

Sunt, de asemenea, puțin îngrijorată că o să dau de vechii mei prieteni de acasă. O să fie atât de stânjenitor să mă văd cu Jenna, Hannah și Ryan la mall. „Bună, Jam...“ o să spună ei, înclinând capul într-o parte, cu expresii identice de „preocupare“. Genul de expresii împrumutate din orice broșură cu titlul „Cum să vorbești cu adolescenții tulburați emoțional“. Tuturor le pare rău pentru mine, însă eu sunt conștientă de faptul că ei au depășit acest moment. Când mă vor vedea, o amintire le va fulgera prin minte, dar apoi vor continua să se gândească doar la ei înșiși.

Îmi dau seama că nici eu nu m-am gândit prea mult la niciunul dintre *ei* de când sunt aici. Acum mă întreb dacă Hannah și Ryan au făcut sex sau dacă Ryan va purta cu sine străvechiul prezervativ „cu vârf rezervor“ („Îââh!“, am țipat noi când ne-a povestit Hannah) tot restul vieții. Iar dacă au făcut sex, mă întreb dacă a fost atât de fantastic pe cât își dorise Hannah să fie sau stângaci, ca un concert *a cappella* cântat cu prea mult zel. E trist că nu mai știu aproape nimic despre Hannah, deși o lungă perioadă de timp ea a fost cea mai bună prietenă a mea.

Singurul lucru care va face ca mersul acasă să fie în regulă este că am cu mine jurnalul. După ce o să trecem de marea cină de Ziua Recunoștinței, iar eu voi ajuta la încărcarea mașinii de spălat vase și la îndepărtarea crustei de pe câteva tăvi de copt, voi putea să mă duc în pat. Iar a doua zi dimineată, când vine ziua de vineri, o să mă alătur din nou lui Reeve în Belzhar.

— Ai pierdut Ziua Recunoștinței! o să-i spun când o să ajungem față în față.

— Eu sunt englez, Jam, ai uitat? Ziua Recunoștinței e la fel de lipsită de sens pentru mine ca... Ziua Pușculiței¹² pentru tine.

— Ziua Pușculiței? Asta nu e o sărbătoare reală. Ai inventat-o tu.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ah, a doua noastră ceartă.

Marti, la The Wooden Barn, ninge tare și mulți oameni au plecat deja. Părinții mei mă sună și mă imploră să mă sui în autocar — „Urgent“, spune taică-meu —, dar eu nu vreau să petrec o zi în plus acasă, dacă am cum să mă eschivez.

Autocarul pentru care am eu bilet pleacă abia miercuri după-amiaza. Însă miercuri dimineța, cu peste jumătate din școală plecată, inclusiv DJ, care cu o seară înainte a luat un avion spre casă, în Florida, încep să îmi fac bagajul, când cineva bate la ușă. Jane Ann îi strânge pe toți cei care au rămas pentru o întâlnire în sala comună.

— Vești proaste, copii, ne spune ea. Autostrada tocmai a fost închisă. S-a format o pârtie de gheață dintr-un capăt în altul.

— Ce? spune cineva prosteste.

Dar toți ceilalți au înțeles că nimeni din această încăpere nu o să meargă acasă de Ziua Recunoștinței.

— Rămâneți optimiști totuși, spune Jane Ann, o să ne distrăm foarte bine aici. Sărbătorim și noi Ziua Recunoștinței. Eu fac un sos de merișoare delicios. Și *linte*. O linte grozavă.

Dintr-odată, deși mă neliniștea ideea de a merge acasă, simt că îmi vine să plâng. Mă strecor afară din sufrageria comună, îmi iau haina și ies pe ușa din față. Cerul e cu adevărat încărcat de zăpadă și abia dacă văd ceva, dar mă reped înainte cu capul aplecat, pentru că vreau să fiu singură și să-mi plâng în voie de milă.

Sunt blocată aici, o prizonieră de vacanță. Nu o să merg acasă deloc. Nu o să-i văd pe maică-mea, pe taică-meu și pe Leo. Îmi târâi mai departe picioarele pe cărarea din zăpadă, când cineva de la depărtare îmi face semne cu mâna.

Nu disting cine. Se apropie mai mult; e Griffin. Stă cu mâinile înfundate în buzunare și ghetetele înfipite în zăpadă.

— Stai puțin, de ce nu te-ai dus acasă? întreb eu. Am auzit că toți ceilalți de la Teme Speciale au plecat.

— Eu locuiesc în apropiere, spune Griffin. Vine taică-meu să mă ia cu plugul de zăpadă. O să ajungă imediat. Dar *tu* de ce ești încă aici?

— Nu am luat suficient de devreme autocarul și acum sunt prinsă aici din cauza zăpezii, îi spun eu.

Apoi, complet prosteste, încep să plâng. Lacrimile îmi îngheață pe gene aproape instantaneu.

— Plângi, spune el derutat.

Ideea că are de-a face cu o fată care plânge în mijlocul furtunii de zăpadă pur și simplu nu are sens. Probabil că nu știe ce să spună sau să facă. Numai că, după câteva secunde, iată că știe.

— Vino acasă la mine, spune el.

— Cum?

— Încapi în cabina plugului, dacă ne înghesuim. Ești mică.

Mă uit la Griffin prin zăpadă. N-a fost niciodată prea amabil cu mine până acum. Dar bănuiesc că atunci când m-a văzut în ce hal sunt, plângând cu lacrimi de gheață în

furtuna de zăpadă, împotmolită în locul ăsta în timpul unei vacanțe însemnate, și-a amintit probabil că doamna Quenell ne-a îndemnat să avem grijă unii de alții.

Firește, părinții mei sunt devastați că eu nu pot veni acasă. Dar îmi spun la telefon că se bucură că pot merge de Ziua Recunoștinței la o familie, chiar dacă nu e vorba de ei. Sunt trimisă în camera mea să termin rapid de împachetat. Așa fac, apoi cobor în grabă. Plugul de zăpadă a sosit. E un monstru portocaliu, imens, tremurător, cu un motor extrem de zgomotos. Griffin e deja înăuntru; întinde mâna și mă trage sus.

Mă trezesc dintr-odată la înălțime, în cabina plugului, și îmi dau seama cu groază că stau în poala lui Griffin. Nu e loc nicăieri altundeva. Taică-său e la volan, o versiune a lui Griffin mai grasă, mai mare și cu păr mai scurt, dar totuși arătos. Strigă ceva ce nu aud, apoi ambalează motorul și plecăm, îndepărtând zăpada de pe drum cu lama argintie și curbată a plugului, cale de peste doi kilometri.

Nu îndrăznesc să mă mișc sau să vorbesc până când nu oprim, în dreptul unei porți. *Fermele Foley*, abia dacă se poate distinge pe un semn de lemn atârnat. *Brânzeturi de capră tradiționale produse manual*.

În sufrageria enormă cu grinzi de lemn încrucișate, focul sfârâie și pocnește în căminul de piatră, iar mama lui Griffin, o femeie drăguță și delicată, vine să ne întâmpine.

Mă conduce în camera mea. E mică și curată, puțin cam răcoroasă, dar la picioarele patului e împăturită o plapumă groasă în carouri. Despachetez rapid, scoțându-mi hainele, periuța de dinți și caietele.

Mă opresc.

Jurnalul nu e acolo.

Pipăi peste tot în geanta mea de weekend, disperată, dar nu mai e nimic în ea. În graba de a merge acasă la Griffin, mi-am lăsat jurnalul roșu de piele în sertarul biroului din camera mea de cămin și acum nu voi putea merge în Belzhar vinerea asta. E un dezastru, nu doar pentru mine, dar și pentru Reeve, care o să mă aștepte și o să-și iasă din minți când n-o să apar. De două ori pe săptămână nu e suficient pentru niciunul din noi, dar amândoi am ajuns să acceptăm acest program. Azi e abia miercuri, ceea ce înseamnă că nu voi avea jurnalul în mână decât duminică după-amiază. O eternitate.

Mă întorc și îl văd pe Griffin în ușă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

— Mi-am uitat jurnalul.

— Ah, spune el.

Apoi adaugă, nu foarte convingător:

— Ei, o să fie în regulă.

— Nu cred. Sunt sigură că tu o să scrii în jurnal cât o să stai aici, nu-i așa? îl întreb. Nu ai vrea să treacă prea multe zile fără să faci asta.

— Mda, recunoaște el. Eu scriu vinerea.

— Și eu ar fi trebuit să scriu tot atunci.

— Nu i-ar veni nimănui să creadă cât am scris acolo, spune el. În școala primară am

avut un profesor special care să mă ajute să învăț. Detestam să scriu. O propoziție îmi lua jumătate de oră.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, ezitant. Între noi se așterne tăcerea, iar în cele din urmă Griffin spune:

— Știi că ești dezamăgită. Nu știu ce să spun.

— Nu e nimic.

— Îmi pare rău.

Face o pauză.

— Vrei să-ți arăt locurile prin jur?

— Sigur.

Ninsoarea s-a mai potolit puțin și, în timp ce mergem prin curte, observ clădirile albe de lemn, bine întreținute, ieșind parțial la iveală de sub zăpadă. Hambarul pare mult mai nou decât toate celelalte clădiri de pe domeniu.

— Acolo sunt ținute caprele? întreb eu, iar Griffin dă din cap. Putem să intrăm?

— De ce?

— Nu știu, doar ca să le vedem.

Griffin dă din umeri, spune „Mă rog“ și intrăm înăuntru. Sunt capre peste tot, rumegând în grupuri sau singure. Mă copleșește un miros pătrunzător, puternic, care, după o secundă, îmi dau seama că-mi place.

— Uită-te la locul ăsta, spun eu. E ca o petrecere pentru capre. Pot să le mângâi?

— Dacă vrei.

Mângâi câteva capete și mă gândesc cât de ușor ar fi să trăiești ca o capră. Nu ai niciun fel de probleme. Nu te îndrăgostești, așa că nu te simți zdrobită când pierzi dragostea. Ai doar o viață simplă, de animal de fermă, pe care acum o invidiez.

Mă apropii de o capră micuță și îngenunchez, mângâind-o pe botul subțire. Capra mă privește cu ochi inexpresivi, dar nu se îndepărtează. În apropiere, o capră cu aspect oarecum bolovănos e ținută separat de celelalte, într-o boxă.

— Ce-i cu aia? întreb eu.

— A, Myrtle, spune Griffin. E în boxa pentru nașteri. Probabil că o să intre în travaliu săptămâna asta. Taică-meu se îngrijește de ea.

Privesc fața sârmanei capre izolate. Probabil că interpretez eu prea mult, dar pare să-i fie teamă și cred că pe bună dreptate.

— Se simte bine? întreb eu.

— Se simte perfect, spune Griffin. Hai să mergem.

Mă conduce din nou afară. Pentru el e timpul să mergem. Punct. Nicio emoție. E unul din băieții aceia care nu pătesc nimic pentru că sunt astfel. Capricioși. Tăcuți. Există băieți ca ăștia de la începutul timpurilor și nu ai ce să faci decât să încerci să nu-i lași să te afecteze.

După ce am adormit rapid, încălzindu-mă zdravăn sub plapumă în camera mică și rece, mă trezește, târziu în noapte, o discuție zgomotoasă.

— Te rog — sau mai bine zis *îți cer* — să te îmbraci și să vii să mă ajuți, spune o voce

de bărbat.

— Ți-am spus deja..., spune altă voce.

A lui Griffin.

Îmi iau rapid halatul și mă îndrept spre sufragerie. Domnul Foley stă complet îmbrăcat cu fața spre Griffin, care pare amețit de somn în pantaloni de pijama și cu bustul gol.

— Nu încerc să îți fac probleme, zice Griffin.

— Atunci fă ce îți spun.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spune domnul Foley. Capra noastră e în travaliu și are o problemă. Am nevoie de cineva care să vină să mă ajute. Soția mea are artrită la mâini și asta o exclude, iar Griffin refuză să mă ajute.

— Tată, ți-am spus, nu aș face decât să stric și mai rău lucrurile, în paștele mă-sii.

— Ai grijă cum vorbești, domnule. Și n-ai de unde să știi. N-ai mai făcut asta niciodată.

— Tocmai, spune Griffin. Nu *pot*. De ce nu vrei să pricepi asta, tată?

— Asta e tot ce ai de spus? întreabă domnul Foley. Ce-i în neregulă cu tine?

Arată amândoi de parcă o să se pocnească unul pe altul, așa că ies în față și spun:

— O să ajut eu.

Mă privesc amândoi de parcă ar fi uitat deja că sunt și eu acolo. Iar apoi, când își aduc aminte, par să creadă că intervenția mea în discuția lor e stupidă. Cum aș putea *eu* să ajut? Sunt mică, nu foarte puternică, și nu am niciun fel de abilități cât de cât folositoare. Mi-am petrecut mare parte a ultimului an stând acasă în pat, până când am fost expediată la o școală cu internat pentru inadaptați. Dar văd încontinuu în minte ochii înspăimântați ai caprei din boxa pentru nașteri.

— Mulțumesc, dar nu poți să ajuți, spune tatăl lui Griffin.

— Ba da, spun eu. O să mă îmbrac. Imediat, durează doar o secundă.

Ieșim amândoi în frig, cu hainele pe noi. Continuă să ningă, iar lanterna industrială a domnului Foley ne luminează calea. Griffin a rămas în casă, în timp ce noi ne croim drum prin zăpadă. Mă întorc și îl văd în cadrul ferestrei, privind afară nefericit. Mă vede și se îndepărtează.

Hambarul e diferit noaptea, față de cum arată în timpul zilei. Capra geme. Ne strecurăm printre paie, în lumina slabă, ca să ajungem la ea.

— Ea e Myrtle, spune domnul Foley, deși eu deja știu asta. Mama lui Griffin i-a dat numele acesta, îmi zice mai departe, ca și cum ar vrea să mă asigure că el nu e o fire sentimentală care botează caprele cu nume drăguțe.

Ne apucăm imediat de treabă. Problema e că Myrtle a început să nască, dar iedul iese cu picioarele înainte, nu cu capul.

— Asta e o manifestare foarte periculoasă, spune domnul Foley, arătându-mi priveliștea alarmantă a două picioare de ied ieșind din mama lui. E o capră tânără. Are doar un an, e foarte mică. Încă nu a fost folosită pentru muls. Am încercat să pătrund

înăuntru și să așez capul iedului, dar s-a dovedit că mâna mea e prea mare.

Mă privește, așteptând, iar eu îmi dau seama că vrea să bag mâna în interiorul caprei mamă și să îndrept capul iedului. Mă uit la capră, care geme încet și, chiar dacă e vorba de ceva în afara experienței și a zonei mele de confort — și depășindu-mi cu mult limita de dezgust —, bineînțeles că o voi face. Sau cel puțin voi încerca.

Mă înșelasem mai devreme, când mă gândeam ce ușor e să fii capră. Nu e întotdeauna adevărat. Capra asta suferă și are niște ochi atât de triști și disperați. Mă gândesc la modul în care suferă toată lumea: animale, oameni, *toți*. Aproape că înțeleg ce simte și trebuie să fac tot ce pot.

În timp ce domnul Foley cotrobăie în jur în căutarea unei cutii cu mănuși de cauciuc care să fie pe măsura mâinilor mele, eu mă apropii de Myrtle și o mângâi pe cap, spunându-i „E în regulă, e în regulă“, chiar dacă nu e. Apoi îi șoptesc în urechea rozalie, cu fire de păr țepoase, primul gând care îmi trece prin cap, care e unul ridicol.

— Îți place poezia? întreb capra, în mod absurd. Sylvia Plath a scris o poezie despre cum e să fii însărcinată. Cred că sfârșitul e ceva de genul: „Am mâncat o pungă de mere verzi / Suită în trenul din care nu se coboară“.

Ea nu face decât să geamă în continuare.

— A, deci *nu*-ți place poezia? spun eu. E în regulă, nu trebuie să-ți placă.

Domnul Foley apare cu o cutie de mănuși de cauciuc, iar eu scot una afară ca și cum ar fi un șervețel. Îmi bubuie inima, în timp ce mă chinui să mi-o trag pe mână și reușesc abia din a doua încercare.

Acum, fără să mă gândesc, bâjbâi încet în interiorul caprei. Asta e ceea ce fac și acolo e mâna mea: *în interiorul unei capre*. Nu e foarte bizar? Dacă cineva de la The Wooden Barn mi-ar fi spus: „Ia ghici unde va fi mâna ta în vacanța de Ziua Recunoștinței?“, mi-ar fi luat tot restul vieții mele ca să găsesc răspunsul corect.

Mai am puțin și explodez într-un râs nervos de stânjeneală. Dar apoi Myrtle geme din nou, iar eu uit de stranietatea situației. Domnul Foley mă îndrumă și, când găsesc capul, încerc să-l prind, însă e alunecos și habar n-am ce fac. Încerc de câteva ori și tot nu reușesc să-l apuc. Nu mă pricep la asta. Sunt cea mai puțin indicată persoană pentru slujba asta, mă simt complet inutilă.

Myrtle s-a suit într-un tren din care nu mai are cum să coboare; iar când am fost de acord s-o ajut, m-am suit și eu într-un tren diferit. Trebuie să duc treaba asta la bun sfârșit.

— Bun, încetișor acum, Jam, spune domnul Foley. Respiră adânc. Poți să faci asta, sunt sigur că poți.

Apoi, dintr-odată, apuc capul întreg; îi simt conturul și înțeleg ce trebuie să fac. Îl întorc ca și cum aș roti discul unui telefon. Aproape imediat simt cum iedul trece într-o poziție mai bună, cu botul îndreptat în jos și în afară.

— Iată, spune domnul Foley.

Îmi scot mâna sclipitoare, înmănușată și privim amândoi cum Myrtle începe să își împingă iedul afară. De unde știe cum să facă asta? Nu a mers la niciun curs de naștere

a copilului. „La niciun curs de naștere a iedului“, ar fi spus Reeve. „La ma-a-a-aze“, poate că ar fi adăugat el, behăind.

După mai multe împingeri, iedul reușește să iasă, un morman sclipitor sub mama lui. Domnul Foley se duce să se uite și anunță că e băiat — un țap. Cordonul ombilical se rupe singur și nu trebuie tăiat, ca în cazul unui copil. Imediat după aceea, Myrtle, care s-a oprit din gemut, se întoarce să-l cerceteze. Începe să își lingă iedul ca să îl curețe de mucozitățile care îl acoperă ca o glazură. Acum nu mai aud decât sunetul constant al linsului și zgomotele ocazionale de noapte ale caprelor din întreg hambarul.

Ăsta e cu siguranță unul din cele mai palpitate lucruri pe care le-am făcut vreodată. Mi-aș fi dorit să fie și Griffin de față. Să mă vadă în ipostaza mea de eroină-veterinaro-obstetrico-în acțiune.

— Mai bine du-te înapoi în casă să te speli, Jam, spune domnul Foley. Rămân eu aici cu ei.

— Ah, mă gândeam să o las pe Myrtle să mă curețe și pe mine, spun eu.

Apoi întreb serios:

— De ce nu a vrut Griffin să vină?

— Păi, știi, din cauza focului, spune el.

Apoi, când vede expresia mea neutră, adaugă surprins:

— Nu ți-a povestit?

— Nu. De fapt nu suntem prieteni buni. A fost doar drăguț din partea lui să mă invite aici.

— Înțeleg. Ei bine, nu-i place să vorbească despre asta. Dacă aș fi în locul lui, nici mie nu mi-ar plăcea.

Așteaptă o clipă, ca și cum ar încerca să se hotărască ce altceva să îmi spună. Apoi adaugă:

— O să spun doar că a avut loc un incendiu în hambar anul trecut și toate caprele au fost omorâte.

— Asta e *groaznic*, spun eu, gândindu-mă la capre și la Griffin.

Când ajung în casă, Griffin stă ghemuit pe pervazul lat al ferestrei din sufragerie, învelit într-o pătură și adormit. Bănuiesc că a așteptat acolo în tot acest timp. Iar acum știu de ce. Mă duc și mă aplec deasupra lui, privindu-l cum doarme.

— Griffin, spun eu. E băiat.

---

¹¹ Spre deosebire de „soccer“, termenul american pentru fotbal. (N.t.)

¹² Boxing Day, sărbătoare tradițională în Marea Britanie, în care servitorii și angajații primesc cadouri de la șefii lor (în a doua zi după Crăciun). (N. red.)

Capitolul treisprezece

La cina de Ziua Recunoștinței, cu un curcan imens în fața noastră și diferite tipuri de brânză de capră, tatăl lui Griffin ridică un pahar în cinstea mea.

— Aș vrea să-mi exprim recunoștința față de o persoană anume, spune el. Invitata noastră, Jam. A fost o eroină.

— Nu, a fost o nimica toată, fac asta tot timpul, glumesc eu.

Griffin ciocnește cu ceilalți, dar fără să zâmbească. După ce mâncăm, mama lui insistă că se descurcă și singură cu bucătăria și ne trimite de acolo. Eu vreau să merg să îi văd pe Myrtle și iedul ei, pe care domnul Foley l-a botezat Frankie. Griffin vine cu mine, fără chef. În hambar, mă las pe vine ca să mângâi iedul acum curățat, care, în mod uimitor, poate deja să stea în picioare și să meargă, în timp ce Griffin rămâne la o parte.

Presupun că simte nevoia să se țină la distanță din cauza incidentului cu focul. Dar ai crede că o să-l înveselească măcar un pic priveliștea iedului căruia îi merge atât de bine. În cele din urmă, mă întreabă „Ai terminat?“, după care ieșim din hambar.

A doua zi dimineată ninsoarea s-a oprit deja și, după ce se ocupă de niște treburi gospodărești, Griffin sugerează să facem o plimbare cu schiurile. Eu nu am mai mers până acum cu schiurile pe teren variat, dar se dovedește a nu fi atât de greu pe cât credeam. Griffin o ia în față, de-a lungul unor întinderi albe și a unui lac înghețat. Schiurile noastre se mișcă înainte și înapoi, scoțând zgomote identice aici, în spațiu deschis. Pare că nu e nimeni în jur cale de kilometri. Să fiu împreună cu Griffin afară, în liniștea acestei zile de un alb sălbatic, chiar și după ce abia dacă am dormit noaptea trecută, mă face să mă simt plină de energie. Când drumul se îngustează și el trece înaintea mea, observ cât de grațios se mișcă pe schiurile astea.

Apoi, după ce ne întoarcem acasă, pregătește niște cacao într-un ibric mic de cupru, cu un băț de scorișoară aruncat înăuntru. „În stil mexican“, spune el. Ne luăm cănila și mergem lângă foc să jucăm „Trombon“. Părinții lui sunt în hambar și, pentru o vreme, ne stă toată casa la dispoziție. Avem fețele calde și congestionate, în timp ce trântim cărțile de joc pe o măsuță uzată.

— Tatăl tău mi-a povestit despre incendiu, îi spun eu fără să mă gândesc.

Griffin ridică ochii din mâna lui de cărți.

— Bravo, tată, murmură el.

— Ei bine, eu mă bucur că mi-a povestit, răspund. E vorba de lucrul enorm și îngrozitor care ți s-a întâmplat ție.

— Nu totul trebuie discutat.

— Dar dacă vrei să discuți despre asta, mie mi-ar plăcea să ascult.

— De ce, ca să afli toate detaliile macabre și să i le povestești Sierrei la școală? spune Griffin.

— Nicidecum, scutur eu din cap.

— Ce s-a întâmplat a fost că prietenul meu Alby a venit pe la mine în seara aia, spune el pe un ton plat. Am fumat în hambar și mă gândesc că la sfârșit probabil a aruncat *joint*-ul pe undeva. *Asta* ți-a spus taică-meu?

Încerc să nu reacționez.

— Nu, spun eu. Nu am știut.

— Ei bine, acum știi.

Griffin trânteste o carte pe măsuță.

— Iar în mijlocul nopții i-am auzit pe părinții mei strigând și am fugit afară, la hambar. Când au ajuns pompierii, toate caprele muriseră din cauză că au inhalat fumul.

Pare complet lipsit de emoție; e ca și cum mi-ar povesti ceva mult mai obișnuit. De exemplu cum se face brânza de capră.

— Trebuie să fi fost cel mai rău lucru posibil din lume, spun eu.

— A fost, răspunde el. Dar acum a trecut.

— Asta e tot? spun. Acum a trecut?

— Dumnezeuule, Jam, ce vrei de la mine? întreabă Griffin. Nu pot să fac nimic în privința asta, așa că încerc să nu mă mai gândesc. Încerc să mă țin departe de hambar și de toate noile capre. Tu nu vrei niciodată să uiți ceva ce ți s-a întâmplat?

— Bineînțeles că da. Dar nu așa funcționează.

Apoi îmi dau seama cât de puțin m-am gândit la Reeve de când am venit la fermă, în afară de momentul în care mi-am dat seama prima oară că am uitat să-mi aduc jurnalul. Eram atât de supărată că în weekendul ăsta nu merg în Belzhar, și totuși, uite cât de bine m-am adaptat.

— Dar tu? spune Griffin. Vrei să-mi povestești mai multe despre tipul ăla? Prietenul tău? Reeve, nu-i așa?

Sunt surprinsă că și-a amintit numele lui.

— Ce ai vrea să știi? îl întreb.

— Orice vrei să-mi spui.

Îmi las capul în jos, privind în altă parte. Aș vrea să-i spun unele lucruri și cred că, de fapt, chiar aș putea s-o fac. Nu mă grăbesc — și nici el nu mă zorește.

— A fost ceva foarte *intens*. Mi-a acaparat toată viața interioară, cumva.

— Continuă.

— Mă trezeam în fiecare zi de școală și nu mă gândeam decât că o să fiu împreună cu el în curând. Relația noastră a fost ca unul din clipurile alea de pe YouTube cu o floare care crește cu viteză accelerată. A fost ca și cum, *bum*, dintr-odată eram îndrăgostiți.

— Sună extraordinar.

— Este, spun eu.

Timpul prezent.

— Mai vrei să spui și altceva? întrebă el. De exemplu cum a... ce s-a întâmplat?

Simt cum mă inundă un val de sentimente negative și scutur din cap.

— Scuze, spune Griffin rapid, nu ar fi trebuit să te întreb asta.

— E în regulă, îi spun eu.

Dar are dreptate, poate că nu ar fi trebuit să întrebe, pentru că acum subiectul dispariției lui Reeve schimbă atmosfera, temperatura camerei. E uimitor cum se poate întâmpla asta dintr-odată.

— N-am vrut să te supăr, spune el.

— Pur și simplu mi-e dor de el, asta e tot, răspund. Începusem să cred că e în regulă să nu merg în Belzhar weekendul ăsta, dar bănuiesc că nu e.

— Ai putea scrie în jurnalul meu, spune el din senin.

Când mă uit la el, fără să înțeleg, Griffin îmi explică:

— Poate reușești să ajungi în Belzhar scriind în jurnalul meu.

— În jurnalul tău? Dar o să pierzi cinci pagini. O întreagă vizită acolo. Ai face tu asta?

— Sigur, spune el dând din umeri.

— Mulțumesc.

Habar n-avem dacă o să funcționeze, măcar, dar urcăm la etaj, unde Griffin trage în jos o scară și deschide un chepeng din plafon. Îl urmez în camera de la mansardă, în care îmi spune că a stat de când era mic. E mai întuneric decât oriunde altundeva în casă, pentru că ferestrele sunt mici și înguste, iar pereții sunt vopsiți în albastru, ca într-un sanctuar masculin. Plafonul e înclinat, iar pe pereți sunt prinse postere vechi cu trupe de *grunge*, cu colțurile îndoite. Camera miroase ca interiorul unui cufăr de cedru. Griffin se duce la birou și deschide sertarul de sus, scoate jurnalul lui în piele roșie și îl întinde solemn.

— Așază-te aici, spune el.

Mă așez la biroul mic de școală. Pe suprafața lui sunt niște scrijelituri cu un scris de mână grosier: „DOAMNA COTLER E O VACĂ“ și „GATA CU ȘCOALA, FINITO“. Iar cu litere mai mici, încordate: „LA DRACU' CU TOATE“.

Pun jurnalul pe suprafața roasă și îl deschid.

— Ești sigur că vrei să faci asta? îl întreb.

Griffin dă din cap. Răsfoiesc paginile, încercând să nu citesc nimic, dar câteva propoziții cu scrisul mâzgălit al lui Griffin îmi sar în ochi: „era o vampă“ și „atât de liniște, era extraordinar“.

În cele din urmă, găsesc prima pagină goală și o netezesc cu mâna, apoi o mai netezesc o dată. După care stau pur și simplu fără să fac nimic.

— Dă-i drumul, Jam, spune Griffin. Vorbesc serios.

— Și tu o să stai aici? îl întreb eu neliniștită.

— Da, spune el. Dacă n-ai nimic împotriva.

— Bine atunci, spun eu. Ne vedem mai târziu.

Pun mâna pe pix și scriu o singură propoziție.

Mi-a fost atât de greu fără el.

Sunt imediat acolo. E prima oară când nu stau sprijinită de tovarășa mea de studiu și acum nu există niciun fel de brațe care să mă cuprindă. Lumina e și mai scăzută decât de obicei în Belzhar și miroase ciudat. A lapte stricat și a blană de animale — a capre, îmi trece prin minte, acum că știu cum miros caprele.

Stau în mijlocul unui spațiu gol, cu paie presărate sub picioare. Nu e Belzhar așa cum îl cunosc eu, nu sunt pe terenurile de sport, am ajuns altundeva.

Cred că e hambarul familiei Foley. Numai că nu există niciun fel de capre aici, doar mirosul lor. Și, chiar dacă înainte îmi plăcea mirosul ăsta, acum mi se pare cumva dezgustător.

Din depărtare se aude behăitul neobișnuit al unei capre, ca și cum animalul ar fi blocat în spatele peretelui hambarului. Îmi fac griji că e Frankie.

În colțul hambarului observ un obiect și mă duc să văd ce e. Acolo se află, în mod ciudat, căsuța pentru păpuși a lui Courtney Sapol. Îngenunchez în fața ei și caut păpușa mamă și păpușa tată, dar acum nu mai sunt acolo. De undeva din adâncurile casei, o voce masculină, auzindu-se foarte slab, strigă „Jam! Jam!“.

— Reeve! strig la rândul meu, coborându-mi capul astfel încât ochii mei să fie la nivelul casei. Unde ești?

Privesc în toate camerele, dar sunt goale.

— Sunt aici! *Tu* unde ești?

— Sunt chiar aici. Stai că vin!

Dar bineînțeles că nu pot să ajung la el. Suntem în lumi diferite care se suprapun într-o anumită măsură, totuși nu suficient.

Îmi bag toată fața în sufrageria căsuței pentru păpuși și mă uit pe ferestrele de pe partea cealaltă. Se vede o pășune, iar în depărtare, o siluetă solitară. Nu îi pot distinge trăsăturile, e minusculă, de mărimea unei păpuși și când se apropie de ferestrele căsuței descopăr ușurată că e Reeve.

Dar apoi se apropie și mai mult, alergând spre casă, și în cele din urmă ajunge în dreptul ferestrelor. Da, e Reeve, însă are trup de capră, cu copite, blană albă și piele rozalie dedesubt.

Reeve și capra s-au contopit în mod oribil, iar făptura aceea bizară deschide gura, își trage buza de sus, dezvelindu-și dinții mari, și strigă „Ja-a-a-a-a-a-a-am!“. Silaba pare pe jumătate umană, pe jumătate căprească — țipătul agonizant al unei făpturi care nu e nici una, nici alta. Mi se pare insuportabil.

Apoi aud un alt strigăt: „Jam, întoarce-te! Ieși din Belzhar!“.

Cuvintele îmi captează imediat atenția, ca o formulă specială rostită de un hipnotizator. Cu o smucitură bruscă, sunt trasă în sus și scoasă din versiunea perversă și hibridă a acestui Belzhar.

Iar acum stau în fața lui Griffin, care se holbează pur și simplu la mine, în vreme ce și eu mă holbez la el. Stăm așa timp de un minut, fără să spunem un cuvânt. Îmi dau seama că îmi bate inima foarte repede și duc mâna la piept, încercând să mă liniștesc și să revin, pe cât posibil, la normal.

— Ce-a fost *asta*? spune Griffin încet. Erai complet dusă. Și tremuri.

Nu mi-am dat seama, dar e adevărat.

— Pune asta pe tine, îmi spune.

Își scoate hanoracul maro, unul din cele câteva hanorace cu glugă pe care le poartă pe rând. E imens pentru mine, bineînțeles, dar cumva mă face să mă simt mai bine. Reușesc să nu mai tremur.

— Eram pe jumătate într-un Belzhar al meu și pe jumătate într-unul al tău, îi povestesc. Iar Reeve era acolo, dar... era parțial *capră*. A fost ca un coșmar. Când scrii în jurnalul altei persoane — bănuiesc că asta creează o combinație a două Belzharuri complet diferite.

— Extraordinar.

Mă gândesc cum auzeam capra behăind, în timp ce Reeve îmi striga numele, iar eu țipam la rândul meu, din hambarul gol, care se afla la granițele acelor lumi separate.

— Și, știi, scriai destul de ciudat, spune Griffin, ca și cum dădeai lucrare în clasă și aveai foarte multe de spus. Așa că atunci m-am uitat la ce ai scris.

— Dar asta e ceva privat.

— Scuze. Pur și simplu mi-au fugit ochii acolo și am...

Griffin se întrerupe în mijlocul unei propoziții.

— Ce e? întreb eu.

— Uită-te puțin.

Îmi întinde jurnalul și iată ce văd:

Mi-a fost atât de greu fără el.

Încă de la42!!,

— Ce-i asta? spun eu. După primul rând, pur și simplu nu se mai înțelege nimic. Am scris peste propriul meu scris. *Asta* făceam?

— Da.

— Cel puțin nu am consumat prea mult din spațiul tău, spun eu. La urma urmei, nu cred că va trebui să renunți la o întreagă călătorie acolo.

Apoi îl întreb:

— De ce ai fost atât de generos cu mine și m-ai lăsat să fac asta?

Griffin dă din umeri. Nu pare să se simtă în largul lui.

— Nu cunosc exact situația ta. Dar să fii îndrăgostită și prietenul tău să moară brusc? E atât de nedrept. Știu că nu mi-ai povestit cum s-a întâmplat, dar mă gândesc că

poate a fost o moarte violentă sau ceva de genul.

Nu răspund. El adaugă:

— Nu trebuie să-mi răspunzi, Jam. Nici acum, nici altă dată. Voiam doar să spun asta.

E rândul meu să răspund, dar nu sunt în stare. Gândește-te la ce s-a întâmplat, spunea întotdeauna doctorul Margolis, și la modul în care descrii tu lucrurile.

Însă e atât de greu să vorbești despre asta, îmi vin în minte numai gânduri fracționate. Mi-e mult mai ușor să vorbesc despre orice altceva, decât despre mine însămi.

— Jurnalul tău, spun brusc. Pot să-l citesc?

— Mai întâi te plângi că am văzut un rând neinteligibil scris de *tine*, spune Griffin. Iar acum vrei să citești ce am scris *eu*?

— Nu prea știu multe despre tine.

— După cum i-am spus doamnei Quenell, spune el, sunt mucii ca scriitor.

— Nu cred că ai folosit exact aceste cuvinte.

— Poate că nu.

Așa că Griffin mă lasă să stau pe patul lui și să îi citesc jurnalul, în timp ce el așteaptă la birou. Scrisul și ortografia par stângace și imature pe alocuri, dar sunt cu certitudine ale lui. Nu e vorba doar că nu vreau să mă mai gândesc la mine însămi. Sunt și foarte curioasă în privința lui. Încep cu prima pagină:

Numele meu e Griffin Foley, am șaispe ani și locuiesc la Fermele Foley, unde familia mea produce brânză de capră. Am fost întotdeauna diferit de restul familiei. Ei sunt oameni de la țară, în toate privințele. Le place foarte mult aici și nu înțeleg nevoia de a merge altundeva. E foarte frumos în Vermont, de acord. Dar bănuiesc că eu sunt genul care nu poate sta locului. De mic am fost așa. La școală, când eram copil, nu suportam să stau nemișcat, săream încontinuu, vorbeam prea tare și îi cream probleme doamnei Cotler, care părea mereu pe punctul de-a avea un atac de isterie.

Eram cam sălbatic, acum îmi dau seama, evident. Îmi plăcea să mă dau cu sania — și nu doar cu sania, ci cu orice găseam. Bucăți de carton, tăvi de la cantină etc. Odată, când aveam zece ani, eu și cu doi prieteni ne-am dus cu săniile pe Hickory Hill, în mijlocul nopții. Era cam ora trei. A fost extraordinar. Am fost pedepsiți mai multe zile, dar nu ne păsa. Nu o să uităm niciodată cum ne-am dat atunci cu sania.

— Poți să mai sari, știi, spune Griffin din cealaltă parte a camerei, cu o voce încordată și ușor intimidată. Prima parte e cu mine când eram un copil tembel. Poți să dai mai încolo dacă vrei.

Așa că citesc mai în față, dând mai multe pagini:

Nu îmi place să scriu prea multe despre noaptea aia. Nu are niciun rost. În mod evident, a fost groaznic. Părinții mei spun că le datorez o mulțime de scuze. Dar la ce-ar folosi asta? Nimic nu poate ajuta. E mai bine doar să încerc să merg mai departe. Să spun că ceea ce s-a întâmplat a fost foarte rău. Și chiar a fost.

În seara aceea am mers la o petrecere acasă la Lee Jessup, la doi kilometri distanță. Erau doar niște copii din zonă care se făceau varză. Mare noutate. Ca să fiu sincer, mă cam săturasem. Din clasa a noua încoace doar asta făceam. Existau snackuri, cum ar fi cornuri cu ciocolată sau chipsuri. Și iarbă. Munți de iarbă. Alby Stenzel o cultiva la el în cameră, cu lumini speciale. Am rămas până târziu la petrecere, în mare parte fiindcă era și sora lui Alby, Jenna. Flirtam cu ea, chiar dacă toată lumea zicea că e vampă rău. De asemenea, nu cred că e foarte inteligentă. Știu că eu sunt un elev foarte slab, dar

asta nu înseamnă să nu fii inteligent. Cel puțin în umila mea opinie.

Până la urmă Alby și cu mine (oare se zice „Alby și eu?”) am plecat. Stăteam în mijlocul drumului și era atât de liniște, era extraordinar. Alby încă nu voia să meargă acasă, iar eu i-am zis că poate să vină la mine o vreme. Așa că am mers cu bicicleta lui de munte până la fermă și ne-am întins în fânul din hambar, lângă capre. Dumnezeuule, cât de mult îmi plăceau caprele alea, dar mai ales Ginger, care tocmai se născuse și care se credea câine. Și chiar avea așa o față de câine, era foarte drăguță.

Eu o mângâiam, iar Alby a aprins un *joint*, cum face el întotdeauna. Am stat așa, discutând despre cum o să mai fim prizonierii părinților noștri doar câțiva ani, apoi ne eliberăm. „Dar dacă să fii pe cont propriu e prea greu?”, am spus eu. „Maică-mea gătește toate mesele. Eu habar n-am să fac nimic de genul ăsta. Mă descurc doar pe afară. Dar tot vreau să fiu liber.”

Iar Alby a spus: „Ar trebui să învățăm să gătim, omule”. „Da”, am răspuns eu. Ne-am făcut un plan să ne întâlnim și să învățăm singuri să gătim trei chestii: ouă benedict, friptură la tigaie și pui de orice fel. Am discutat așa până foarte târziu. După care el a plecat, iar eu m-am dus să mă culc. Apoi m-am trezit cu maică-mea și cu taică-meu care țipau: „A luat foc hambarul!”

Nu puteam să intrăm înăuntru, era prea târziu, și până să vină mașinile de pompieri a durat ceva, iar caprele au murit din cauza fumului inhalat. Toate, până la una. Când s-au stins flăcările, am intrat în hambar și le-am văzut cum zac acolo. A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut vreodată. Mi-a rămas întipărit pentru totdeauna în memorie. Văd imaginile încontinuu. Sărmana Ginger era în colț, cu ochii deschiși. Mă privea fix.

Părinții mei urlau: „Cum s-a putut întâmpla una ca asta?” Apoi, unul dintre pompieri a spus „Veniți să vedeți ceva”, și ne-a arătat mucul unui *joint*. Iar eu am simțit cum mă trece un fior. Fără să mă gândesc, am spus: „La dracu”.

„Tu ai fost?”, a întrebat maică-mea. „Tu ai omorât caprele, Griffin?” „Da, sunt un ucigaș de capre, mamă”, am spus eu. „Fix asta sunt.” „Cum ai putut să faci așa ceva?”, a strigat taică-meu. „Să fumezi porcăria aia de iarbă. Știi ce părere avem despre asta. Dispari din ochii mei. Măine o să mă ocup de tine.”

Simțeam că-mi pierd mințile. Mă învinovăteau pe mine, fără să cunoască faptele. Fără să știe că Alby fusese cel cu iarbă. El trebuie să fi aruncat *joint*-ul, care încă ardea mocnit. În plus, indiferent ce ar fi spus ei, învinovățindu-mă pe mine nu avea să schimbe cu nimic lucrurile. Caprele nu mai puteau fi înviate.

Simțeam că nu pot să respir și că nu mai văd în fața ochilor. Mai târziu, după ce au plecat pompierii și polițiștii, iar părinții mei s-au dus în cele din urmă să se culce, animalele au rămas zăcând peste tot, pentru că nu se putea face nimic cu ele până dimineața. Ginger avea să fie acolo toată noaptea, privind fix în gol. Nimeni nu le-a închis măcar pleoapele, cum fac cu oamenii morți în filme.

Am stat întins în pat, privind și eu fix în gol. Dar aveam ochii uscați. Nu puteam să plâng. Erau uscați și larg deschiși.

Deci mâine taică-meu avea „să se ocupe de mine”. Aaaaaah, ce frică mi-e. Taică-meu cel mare și furios.

Dar nu aveam de gând să stau să asist la asta. Am ieșit pe furiș din casă cu cheile de la camioneta lui taică-meu, la 4 dimineața. Aveam un permis de conducere de probă, dar niciun plan. Știam doar că trebuie să plec de acolo. Am luat-o pe șoseaua care merge spre nord, până în Maine, cu radioul dat la maximum tot drumul pe un post de *heavy metal*. La un moment dat, eram atât de epuizat că am oprit într-o parcare de pe drum. Am închis ochii și am adormit, cu capul pe volan.

Dintr-odată, doi polițiști băteau în geam. Am coborât geamul, iar ei au spus: „Ești arestat pentru posesia unui vehicul furat”.

Ce dracu’?

Părinții mei trimiseseră poliția după mine, declarând că le fusese furată camioneta, ca să îmi dea o lecție. Am fost adus în Vermont în cătușe, lucru foarte dureros, și am petrecut câteva ore într-o celulă specială împreună cu alți „minori”. Era acolo și un adolescent sărit rău de pe fix și violent, care arăta ca un dependent de amfetamină. Avea pur și simplu dinții negri. M-a strigat „Blondule” și mi-a tras un pumn în nas, fiindcă i s-a părut că mă uitam la el ciudat.

Păi, frate, mai bine încearcă să faci ceva cu dinții ăia negri, și atunci nu o să se mai uite nimeni ciudat la tine.

Până la urmă, părinții mei au venit să mă ia. Au fost șocați să mă vadă cu nasul plin de sânge.

Maică-mea a început să plângă. Eu le-am zis: păi ce ați crezut, dacă mă lăsați în arest cu un dependent de amfetamină? Țipam iar unii la alții, și eu nu mai suportam asta.

Așa că următoarele câteva luni am rămas tăcut. Pur și simplu nu mai interacționam cu nimeni. Apoi a avut loc o audiere la tribunal în privința camionetei furate, iar judecătorul a spus că familia mea „clocotea de prea multă furie” și că eu trebuie să merg la școala de la The Wooden Barn.

Așa că iată-mă. Norocosul de mine. Griffin Foley, ucigaș de capre profesionist și hoț de camionete, neiubit de mama și de tatăl lui deopotrivă.

Era ultima însemnare. Închid jurnalul și îi spun că am terminat, apoi el se ridică de la birou și vine lângă mine, așteptându-mi reacția.

— Vrei să țiți și tu la mine? mă întreabă el. Să-mi spui că am făcut totul praf?

— Termină. Parcă ai fi...

— ... un mare idiot?

— Nu voiam să spun asta.

— Dar la asta te-ai gândit. Doar când sunt în Belzhar mă simt în regulă.

— Păi, și eu tot așa. E la fel pentru noi toți. Știu că nu ai vorbit despre asta...

— Nu mi-e deloc ușor.

— Știu, spun eu. Și nu-ți va cere nimeni să vorbești, dacă nu vrei.

Dar îmi trece prin minte că poate acum ar vrea să-mi povestească mie.

— Ce ți se întâmplă când te duci acolo? îl întreb. Poți să-mi spui?

— Sunt din nou în hambar, spune el. Eu și cu Alby. Vechiul hambar, nu cel nou, și vorbim despre viață, iar eu o mângâi pe Ginger pe cap și totul e mișto. Caprele sunt în siguranță. Caprele de atunci, nu înlocuitorii lor. Și nimeni nu mă învinovățește pentru nimic. Nu sunt un *monstru*. Mă simt bine.

Mi-aș dori să poată avea senzația aceea de bine tot timpul, nu doar când e în Belzhar. Și aș vrea să mă simt și eu bine; când sunt aici, nu doar când sunt acolo. Dintr-odată, îmi trece prin minte că, de fapt, e posibil. Fără să stau să mă gândesc, mă ridic în picioare și îl sărut pe Griffin pe gură, apăsând.

— Uau, spune el, dându-se în spate.

Apoi își atinge gura cu degetele și râde. L-am surprins. M-am surprins și pe mine însămi. Dar apoi se apropie și ne sărutăm din nou. Știu că Griffin e un băiat ursuz, de patru pe patru, care ține totul în el, iar eu sunt îndrăgostită de Reeve și nu ar trebui să fac așa ceva. Dar asta fac.

Stăm împreună în patul lui și ne uităm unul la celălalt la nesfârșit. Îmi amintesc cum mi-a spus atunci, la petrecere, furios: „La ce te uiți?” Acum *am voie* să mă uit și o fac pe îndelete. Ne atingem unul altuia fața, gâtul și mâinile, apoi el își descheie cămașa și și-o dă jos. Amândoi vrem doar să ne simțim bine din nou, doar atât. Eu îmi dau jos hanoracul lui, pe care încă îl port, apoi, cu o mână tremurătoare, îmi scot cămașa și chiar maioul.

Nu am apucat să fac asta cu Reeve, iar din cauza regulilor din Belzhar, acum nu voi mai putea niciodată.

Însă în această cameră de la mansardă, împreună cu Griffin, pot să fac tot ce vreau. Mâna mea e liberă să se miște oriunde îi comandă creierul. Griffin și cu mine stăm întinși unul lângă celălalt, ținându-ne în brațe, și îi simt pielea caldă, catarama rece. Ne

apropiem pentru un sărut, care durează și durează. Timp de câteva minute, în acest loc și în acest moment, suntem amândoi cu adevărat fericiți.

Apoi auzim voci în depărtare:

— Griffin? Jam? Sunteți sus?

„Ah, la dracu’“, spune Griffin. Sare în sus și trece peste mine ca să-și ia cămașa. Are o expresie vinovată pe față și sunt sigură că și a mea e la fel, în timp ce îmi pun și eu cămașa. El își face griji să nu-l prindă părinții, dar eu trebuie să mă gândesc la Reeve, ceea ce e și mai rău.

N-am cum să fac astfel încât ceea ce tocmai s-a întâmplat să fie în regulă. Și nu pot să fac asta cu Griffin când încă îl iubesc pe Reeve. Nu se va mai repeta niciodată.

Arunc rapid o privire în oglinda de deasupra noptierei și văd un semn foarte mic pe care mi l-a lăsat Griffin pe gât. Se pare că băieții nu se pot abține să lase urme — le împrăștie nepăsător, ca pietrele aruncate în lac. Îmi trec mâna peste el, așteptându-mă să dispară instantaneu, precum cel pe care mi l-a lăsat Reeve în Belzhar. Dar acesta rămâne, pentru că e real.

Capitolul paisprezece

— Unde ai fost? spune Reeve când, în sfârșit, ajung din nou în Belzhar. Credeam că o să vii aici acum câteva zile.

— Îmi pare rău, îi spun eu.

O replică total nesatisfăcătoare. El nu avansează spre mine, ci stă în mijlocul câmpului, cu brațele încrucișate.

— Înțelegi, spun eu, ce s-a *întâmplat* este că am uitat din întâmplare jurnalul la școală. A fost un dezastru.

Reeve continuă doar să stea acolo, privindu-mă și încercând să se decidă dacă să mă ierte sau nu. Iar atunci când, după treizeci de secunde, mă iartă, știu că nu e ca și cum ar fi avut de ales. El a fost aici, așteptându-mă neliniștit, în timp ce eu am fost plecată în lume. Nu îmi pune nicio întrebare despre jurnal sau pe unde am umblat cât timp n-am fost împreună cu el. Nu a manifestat niciodată prea mult interes față de modul în care călătoresc înspre Belzhar și înapoi. Sau măcar față de faptul că i-am dat *numele* asta. Știe doar că, într-un anumit mod, ajung întotdeauna acolo, și asta e tot ce contează.

E duminică după-amiaza, o zi în care nu am mai fost niciodată să-l văd, dar tocmai m-am întors din lungul weekend petrecut la ferma lui Griffin și nu voiam să mai aștept nici măcar o zi. Fetele intră pe rând în cămin, cu valizele lor. DJ trebuie să sosească abia peste o oră, așa că am timp să scriu în jurnalul pe care l-am uitat aici și să fac o călătorie neîntreruptă, în loc să trebuiască să aștept până noaptea târziu, după ce s-a culcat ea.

Așa că iată-ne aici, în Belzhar, după ce Reeve m-a iertat; ne plimbăm împreună pe câmpurile maronii, sub cerul cenușiu, mână în mână, dar el e în continuare cumva inert și distant.

— Nu *pari* să mă fi iertat, îi spun eu în cele din urmă.

— Păi, a fost cam mult, spune el încordat. Mai lasă-mi puțin timp.

Mai mergem puțin, apoi recunoaște:

— Mă întrebam dacă o să te mai întorci vreodată.

— Chiar te-ai gândit la asta?

— Oarecum.

— Nu ți-aș face așa ceva, îi spun eu.

Însă viețile noastre sunt atât de diferite. Eu am tot timpul oameni în jurul meu, plus școala. Cursul doamnei Quenell a căpătat viteză. Ne-am adâncit în analiza poeziei Sylviei Plath; unul după altul, versurile ei sunt surprinzătoare. Scriitoarea asta folosește cuvinte la care nu te-ai aștepta niciodată; par pur și simplu să răsară de nicăieri, iar când îi citesc textele mă gândesc adesea: *cum naiba ți-a venit asta?*

Chiar și atunci când nu pot relaționa la nivel personal, am senzația că mă face să aflu cum se simte ea, iar asta e ceva. Să descoperi ce simte o altă ființă umană, o persoană care nu ești tu; să arunci o privire în culise, ca să spunem așa. O privire pătrunzătoare înăuntru. Asta e ce ar trebui să facă scrisul.

Și mai e și doamna Quenell însăși. La început nu știam ce să cred despre ea, dar am ajuns să-mi dau seama că e o persoană interesantă și o profesoară excelentă. Cred că toți cei din clasă ar fi de acord. Sunt sigură că Sierra e de acord, discutăm adesea despre doamna Q și despre cât de mult participăm la ora ei.

Și Casey a venit la timp în fiecare zi. A găsit, cumva, o modalitate. Venim cu toții și ne aruncăm în discuții, chiar și Griffin. Uneori se stârnește și câte o discuție în contradictoriu despre un vers din volumul lui Plath, *Ariel*, dar alteori îmi dau seama, în acele momente, că ne certăm din cauza unui lucru mai important și mai greu de pus în cuvinte.

Toți par o variantă exagerată a lor înșiși în timpul Temelor Speciale. Marc devine ultra-logic, Sierra vede frumusețe tristă în tot ce citim, iar Casey apără întotdeauna „acuitatea“ lui Plath, cum o numește ea, în timp ce Griffin se dă în vânt după orice consideră el a fi „fără menajamente“. Iar eu, de fiecare dată când apare în text vreo trimitere la iubire, sunt imediat acolo, în lacrimi practic.

Tot nu știm de ce ne-a ales doamna Quenell, ce a văzut la noi sau dacă are idee despre jurnale. Dar știm că jurnalele ne salvează, iar discuțiile din clasă ne ajută și ele.

Cu toții avem multe lucruri cu care să ne ocupăm mintea, în timp ce Reeve, foarte puține. Înțeleg această diferență și poate că mă simt vinovată din cauza ei, pentru că acum, când e atât de îngrijorat că nu o să mă mai întorc la el niciodată, îi reamintesc, asigurându-mă că vocea mea pare convingătoare și adevărată:

— Să fiu împreună cu tine e tot ce îmi doresc.

— A existat un moment, când ai fost plecată weekendul ăsta, spune Reeve, în care mi s-a părut că îți aud vocea. Dar nu aveai cum să fii tu, pentru că erai un *urias*. Foarte supărător.

Pronunță „supărător“ cu accent pe prima silabă. Reeve și engleza lui britanică.

— Chiar eram eu, îi spun. M-am blocat la mijlocul drumului. Eram în lumi diferite.

— Nu știam ce să fac, spune Reeve.

Pare vulnerabil și nesigur. Ceea ce, având în vedere situația, e normal. L-am trădat cu Griffin, iar el nu a făcut nimic ca să merite asta.

— Sunt cam terminat, continuă el. Te superi dacă o luăm mai încet azi?

— Nicio problemă.

— Mă gândeam că am putea să ne uităm la ceva, spune el.

În depărtare, văd două scaune pliante instalate pe iarbă și un televizor plat. Mă așez alături de el, ușurată că acum nu va trebui să vorbim. El apasă pe telecomandă și începe o emisiune. E scheciul cu papagalul mort din *Monty Python* pe care el și cu mine l-am văzut deja de mai multe ori. A vrut să mi-l arate încă de când abia dacă ne cunoșteam, fiindcă era important pentru el.

Pe ecran, comicul John Cleese intră într-un magazin de animale de companie și spune: „Salutare, aș vrea să depun o reclamație“. Urmează o conversație rapidă, iar el zice: „Aș vrea să depun o declarație în legătură cu acest papagal pe care l-am cumpărat acum mai puțin de jumătate de oră chiar de la acest magazin“.

Proprietarul magazinului îl întreabă care e problema cu papagalul. Iar John Cleese spune: „E mort, asta e problema!“.

Iar proprietarul răspunde: „Nu, nu, doar că... doar că se odihnește“.

Dar mă plictisește puțin să îl văd din nou acum; știu tot ce urmează să se întâmple în scheci, așa cum știu tot ce se poate întâmpla în Belzhar. Sau cel puțin știu în linii mari ce poate să se întâmple. Când scheciul se termină, Reeve spune:

— Hai încoace.

Mă trage jos, pe iarbă. Stăm așa o vreme, întinși pe spate și privind cerul.

Astăzi nu avem prea multe să ne povestim. Cam ce ar putea el să îmi spună: „Hai să-ți spun niște povești pe care le-ai auzit deja de mai multe ori? Și poți să râzi, să îngâni sau să răspunzi la ele ca și cum ar fi noi?“

Și ce ar trebui să îi spun eu: „Hai să îți spun *eu* ție ce s-a întâmplat între mine și Griffin?“

În loc de asta, zic:

— Hei, hai să-ți dau o știre despre viața mea. Ia ghici ce am făcut în vacanța de Ziua Recunoștinței?

— Habar n-am.

— Mi-am vârât mâna în vaginul unei capre. Se mai întâmplă, nu-i așa?

Reeve ridică o sprânceană, dar nu mă întreabă despre ce naiba vorbesc.

— Nici măcar nu ești curios ce vreau să spun prin asta? îl întreb eu. Vaginul unei capre?

— Normal că sunt curios, spune el.

Eu mă lansez în povestea despre ajutorul pe care l-am dat la nașterea iedului. Dar bineînțeles că pe el nu prea îl interesează. Capra există în afara lumii trecutului nostru, lumea lui și a mea.

Însă e fix în interiorul lumii lui Griffin și a mea. Privesc în jos, la vârtejul din părul lui Reeve, la puloverul lui murdar, la ochii, nasul și gura lui. *Filtrumul*. Apoi, neavând ce altceva să mai spun, îi ating fața, trecându-mi mâna peste obraji și peste buzele lui răsfrânte, sperând să putem depăși atmosfera ciudată dintre noi.

Când ne sărutăm, e un pic aiurea, pentru că eu sunt distrată. Nu pot găsi o poziție bună, indiferent din ce unghi îl abordez.

— E ceva diferit la tine, spune el după o clipă.

— Nu, nimic.

Dar îmi amintesc sărutul dintre Griffin și mine, ce senzație mi-a produs, cum ne-am scos cămășile și ne-am privit unul pe celălalt la nesfârșit. Felul în care piepturile noastre s-au atins ca două mâini împreunate în rugăciune.

Două mâini împreunate în *rugăciune*? Pare cel mai penibil vers pe care Sylvia Plath l-ar fi putut scrie când avea douăzeci de ani, ca apoi să-l arunce imediat la gunoi. Ce s-a întâmplat între mine și Griffin nu a fost poetic; a fost ceva la care nu merită să mă gândesc. Și în același timp numai la asta mă gândesc.

— Promite-mi că totul e în regulă între noi doi, spune Reeve.

În acel moment lumina scade, cum se întâmplă de obicei, așa că din fericire nu trebuie să promit.

Ajunsă din nou în patul meu de la The Wooden Barn, abia am timp să-mi revin, că aud un bufnet puternic pe hol. Ușa se deschide brusc și apare DJ, trăgându-și înăuntru valiza gigantică. E puțin arsă de soare după voiajul în Florida, iar bronzul pare un pic deplasat la o față capricioasă, care se îmbracă de regulă în negru, cu pete ocazionale de culoare care îți iau ochii.

— DJ, ai ajuns! Și ai venit mai devreme. Mă bucur atât de mult să te văd.

E adevărat. Nu vreau decât să-mi vorbească despre vacanța ei, să îmi povestească toate răutățile și întâmplările amuzante și să mă înveselească. Dar DJ începe să plângă.

— Ah, Jam, spune ea. Totul e distrus.

— Ce vrei să spui?

— Între mine și Rebecca.

— Ce s-a întâmplat?

O pun să se așeze pe patul ei și îi întind o cutie de șervețele. DJ își suflă nasul ostentativ, apoi spune:

— Ea s-a dus acasă, în Connecticut, și ne trimiteam mesaje una alteia în prostie, înțelegi? Când am primit telefonul înapoi a fost ca un *drog*. A fost... de parcă aș fi descoperit încă o dată penicilina.

— Da, îmi amintesc când ai descoperit penicilina prima oară.

— Înțelegi ce vreau să spun, continuă ea printre lacrimi. Tehnologia, îți amintești? Eram *infometată* de tehnologie. În orice caz, ne-am trimis una alteia tone de mesaje sexy.

— Bun, spun eu.

Aștept, temându-mă că știu ce urmează.

— Nu ne trimiteam mesaje *porno* — asta e scârbos — dar ne scriam „ești sexy în tricoul tău cu Dora the Explorer¹³“. Sau „vino la mine în pat când te întorci, poți să le zici că facem meditații la anatomie“. Ei bine, maică-sa citește mesajele și face o criză. Îi spune Rebeccăi că nu mai poate să vină la The Wooden Barn, pentru că școala asta a transformat-o într-un „homosexual de sex feminin“! Așa a spus! De parcă cineva ar putea crede că Rebecca s-a transformat într-un „homosexual de sex masculin“!

— O iau pe Rebecca de la școală? spun eu. În mijlocul anului?

DJ dă din cap și își trece mâna peste față, întinzându-și rimelul sub forma unui val mare și negru, ca o tușă caligrafică.

— O să mor dacă nu pot să fiu împreună cu ea.

— Înțeleg.

— Nu te supăra, dar mă îndoiesc, spune ea.

Apoi, fără niciun avertisment, DJ se repede la patul ei, ridică salteaua și începe să cotrobăie sub ea. Înșfacă un braț de prăzi ascunse: batoane de cereale, bomboane cu fructe și câteva pachete cu biscuiți de un portocaliu aprins, cu unt de arahide și brânză. Apoi se duce la biroul ei și extrage o pungă de fursecuri cu unt, o pungă mare cu bomboane M&M și chiar și o sticlă de plastic cu ketchup Hind's.

— Ce faci? o întreb eu.

Nu răspunde.

— DJ, *oprește-te*, îi spun.

Dar ea vânează tot ce se nimerește continuându-și tura în jurul camerei. Deschide cu o smucitură sertarul de sus al dulapului meu și scotocește prin lenjeria dinăuntru, căutând ceva.

— *Uite!* spune ea.

Flutură comoara pe care a găsit-o: borcanul cu gem pe care mi l-a dat Reeve.

— LA DRACU', NU TE APROPIA DE GEMUL MEU DE CĂPȘUNI TIPTREE LITTLE SCARLET! țip eu cu o voce pe care nu știam că o posed.

DJ și cu mine ne uităm una la alta, șocate. Pe un ton mult mai normal și controlat, adaug:

— Doar că e un fel de *memento*, borcanul ăsta. Nu vreau să-l deschidă nimeni, bine?

Respir adânc, apoi iau borcanul și îl îngrop adânc în sertar. Când mă întorc, DJ și-a reluat deja atacul asupra produselor comestibile din cameră.

În cele din urmă, pare că a strâns destul. Lasă salteaua jos, se trânteste pe patul ei, cu picioarele încrucișate și toată abundența aceea în fața ei, și începe să își croiască drum prin morman, plângând în timp ce face asta. Nu am mai văzut pe nimeni care să plângă și să mănânce în același timp.

— Haide, *oprește-te*, îi spun.

Dar ea mă ignoră, înfulecând bomboane și biscuiți, pe care și-i îndeasă metodic în gură fără nicio plăcere.

— Te rog, DJ, spun eu. O să ți se facă rău și o să vomیți ca un bețiv.

Îi iau niște mâncare din față, dar nu reușesc s-o iau pe toată. Mănâncă tot ce poate. Mă uit îngrozită cum deschide ketchupul, își dă capul pe spate și apasă. Sticla scoate un pârțâit puternic, iar DJ lasă să i se scurgă un șuvoi lung, roșu și lent de ketchup în gura deschisă.

În clipa următoare ușa se deschide brusc și ridicăm amândouă privirea, tresărind. Prietena lui DJ, Rebecca, e acolo, cu geaca ei albă de iarnă, o eșarfă de culoare mov și fața strălucind din cauza frigului. DJ sare în picioare.

— Te-ai întors? strigă ea. Pe bune?

— Pe bune.

— Dar cum rămâne cu maică-ta?

— I-am spus că dacă nu mă lasă să mă întorc la școală, ca să fiu împreună cu prietena mea, o să-i pară rău. I-am spus că trimit e-mailuri la fiecare membru al Clubului Mamelor pentru Valori Tradiționale din Connecticut, în care le spun că sunt o mândră membră a comunității LGBTQ. Dar, bineînțeles, ea a făcut: *LG și mai cum? Așa că a trebuit să-i explic ce înseamnă LGBTQ, scoțând-o din minți suficient cât să mă lase să mă întorc la tine.*

— Și te-ai întors.

— Da.

Ea și cu Rebecca se îmbrățișează, apoi, după câteva secunde, Rebecca se desprinde, o privește și întreabă:

— Ce e porcăria aia roșie de pe fața ta?

DJ spune că nu e nimic, o să-i explice ea mai târziu. În cele din urmă, Rebecca mă observă și spune într-o doară: „A, salut, Jam“, după care ea și DJ ies din cameră împreună și se duc să își facă tatuaje cu *henna* pe mâini, să facă dragoste ca-n povești sau în fine.

Eu îmi propun să îi țin lui DJ o prelegere, mai târziu, despre faptul că nu are nevoie de o cârjă — în cazul ei, rahaturile pe care le mănâncă — ca să se liniștească de fiecare dată când apare o problemă pe parcurs. Dar, ca elevă a doamnei Quenell, mă simt stânjenită de asemenea clișee și metafore — „cârjă“, „problemă pe parcurs“. Și oricum nu sunt eu aia care să vorbească. L-am folosit pe Griffin ca să mă simt mai bine, fiind supărată că nu puteam să-l văd pe Reeve în vacanța de Ziua Recunoștinței.

Nu asta am făcut? M-am folosit doar de el, de cum arată și de cât de retras e? Când cineva e reținut, te face să ți-l dorești mai mult. Acum nu mai sunt sigură de nimic. Aș vrea să mă destrăbălez și eu mâncând, ca DJ, să mă duc la mormanul de pe patul ei și să mă consolez cu o grămadă de batoane cu cereale vechi și fără gust și o gură mare de ketchup. Dar știu că nimic din toate astea nu m-ar ajuta.

---

¹³ Desen animat educațional pentru copii mici. (N.t.)

Capitolul cincisprezece

A doua zi dimineată, la Teme Speciale, în prima noastră zi de după vacanță, e evident că s-au schimbat foarte multe de când ne-am văzut ultima oară cu toții. Abia îndrăznesc să arunc o privire spre Griffin, temându-mă să nu observe lumea că s-a întâmplat ceva între noi. Așteptăm să înceapă ora, așezați în jurul mesei ovale, iar Griffin nu mai stă prăbușit în scaun, cu gluga pe cap. În schimb, și-a dat-o jos și se uită la mine cu ochi însuflețiți și întrebători. Însă eu îmi păstrez o expresie neutră și stau întoarsă spre fereastră. Nu vreau să știe nimeni ce s-a întâmplat.

Dar nu e vorba doar de noi. Casey intră în clasă împinsă de Marc și amândoi par în mod clar să aibă un secret. Până și Sierra pare diferită. Chiar dacă ne-am salutat călduros când s-a întors din vacanță, acum e tăcută. Stă ceva mai retrasă și își face de lucru cu hârtiile ei, înainte de începerea orei, răsfoindu-le mai mult decât ar fi necesar.

După ce intră în clasă, doamna Quenell se așază, ne privește pe rând cu un zâmbet tactic și apoi spune:

— În sfârșit, împreună.

— Cum a fost vacanța dumneavoastră, doamnă Quenell? întreabă Casey.

— A, foarte bine, Casey, mulțumesc de întrebare. Am luat-o din timp cu împachetatul, pentru că, după cum știți, o să mă mut imediat după sfârșitul cursurilor. Acum încă mai înot într-o mare de folii cu bule. Dar voi?

Toată lumea spune chestii vagi și pozitive despre Ziua Recunoștinței.

— Păreți cu toții puțin mai... animați, spune doamna Quenell.

E un cuvânt potrivit. Dar nimeni nu e dispus să spună ce anume i s-a întâmplat.

Energia ciudată din clasă se răsfrânge asupra discuției noastre despre Plath, la care ne întoarcem ca și cum ar fi o prietenă veche. Astăzi discutăm despre o poezie timpurie de-a ei intitulată „Cântecul de dragoste al fetei nebune“. A scris-o în timp ce era la colegiu, iar doamna Quenell o întreabă pe Casey dacă vrea să citească primele trei strofe cu voce tare. Casey trage aer în piept și începe să citească:

„Închid ochii și-ntreaga lume moare;
Iar îi deschid și totul acum a renăscut.
(Ești operă a minții mele gânditoare.)

În roșu și albastru vin stele dansatoare,
Spre noi se năpustește un întuneric crud:
Închid ochii și-întreaga lume moare.

Visez c-ai stat la patul meu, vrăjitoare,
Și m-ai cântat lunatic, m-ai sărutat nebun.
(Ești operă a minții mele gânditoare.)“

În timpul scurtei, dar intensei lecturi, abia dacă pot să mă mișc sau să gândesc. Simt cum îmi bubuie inima în piept. Sylvia Plath înțelege totul despre dragoste. Ce îți poate face. Ce mi-a făcut mie.

Sylvia Plath mă cunoaște.

O vreme după citirea poeziei stau foarte liniștită, încercând să-mi domolesc bubuitul. Văd că doamna Quenell se uită la mine și sunt sigură că știe ceva. La fel ca Plath, și ea pare să știe totul.

Îmi amintesc de un truc de meditație învățat de la doctorul Margolis — dacă încep să mă simt cu adevărat copleșită, trebuie doar să mă concentrez asupra respirației. „Inspirație, expirație“, spunea el cu o voce lentă, hipnotică. „Inspirație, expirație.“

Continui să respir ritmic, acum, și încerc să nu mă gândesc la absolut nimic. La început pare să funcționeze, gândurile cu Reeve dispar treptat. Însă apoi apare o nouă serie de gânduri. Gânduri cu Griffin, care stă la doar două scaune distanță, radiind căldură și lumină. Nu am vrut să stau lângă el astăzi, ar fi fost prea mult pentru mine.

Belzhar nu are o explicație, dar nici ce s-a petrecut între mine și Griffin nu poate fi explicat cu adevărat.

Ești operă a minții mele gânditoare, îmi spun singură, și versul se referă la Reeve și Griffin deopotrivă.

După oră, Griffin mă oprește pe coridor și îmi spune:

— Ai uitat ceva la fermă.

E prima oară când vorbim de când ne-am întors la școală. Griffin bagă mâna în rucsacul lui și scoate hanoracul maroniu pe care mi-l împrumutase.

— Nu, ăsta e al tău, spun eu.

— Ia-l tu. Mai am vreo cinci sute.

— Am observat.

Îmi împinge hanoracul în brațe.

— Ascultă, Griffin, îi spun, ce s-a întâmplat între noi la fermă...? Nu poate să se mai repete.

El mă privește intens.

— Ah, îmi răspunde. Bine.

Face o pauză și adaugă:

— Ești sigură?

— Da. Îmi pare rău.

Apoi mă întorc și plec, înainte să poată spune altceva. Țin încă în brațe hanoracul

lui, nu am inima să i-l dau înapoi.

Dar în după-amiaza aia, târziu, în timp ce stau singură în lumina muribundă din camera mea de cămin și încerc să înțeleg ceva din tema la franceză, îmbrac din nou hanoracul lui. E mult prea mare și are un miros uman, fizic, ca și cum brațele și pieptul unei alte persoane au stat în el zi de zi. O persoană anume. El. Îmi place să știu asta și, în plus, hanoracul îmi ține de cald și mă face să simt că Griffin e în apropiere.

Ceea ce cumva îmi și doresc, chiar dacă i-am spus că nu se va mai repeta ce s-a petrecut între noi.

În aceeași seară, ne strângem toți cinci în sala de clasă întunecată — o întâlnire specială de luni, pentru că Marc se întorsese târziu cu o noapte în urmă. Întâlnirea pare la fel de imperioasă ca prima dată, când încercam să înțelegem ce ni se întâmplă.

Marc o ajută pe Casey să coboare din scaunul ei, apoi o așază lângă el.

— Ei bine, noi avem un anunț, spune el.

— *Noi?* întreabă Griffin.

— Marc și cu mine, spune Casey timid. Suntem împreună, cum ar veni. Dar e mai mult decât atât. A devenit ceva foarte important.

— Asta e minunat, spune Sierra. Cum s-a întâmplat?

— Păi, am început să ne trimitem mesaje în vacanță, spune Marc. Iar eu am întrebat dacă pot să iau un autocar spre New York ca s-o văd. Acasă la mine era prea deprimant. Ne-am dus la Muzeul de Istorie Naturală să ne uităm la dinozauri și am mâncat în oraș găluște chinezești. Ne-am distrat de minune.

— Deci e ceva serios? întreb eu.

— A, da, spune Casey.

Și, în chip demonstrativ, își sprijină capul de Marc. Par a fi cel mai senin și mai de durată cuplu din lume.

Sierra ridică un pahar de carton cu Gatorade verde în cinstea lor și spune:

— E o știre minunată.

Apoi, după ce Casey și Marc au spus tot ce voiau să spună, Sierra continuă:

— Acum am și eu să vă spun ceva.

S-a îndrăgostit de vreun tip? Oare dragostea și sexul au luat pe sus toată clasa noastră, așa cum a făcut-o și Belzhar? Dar când se apleacă în față, îmi dau seama că nu e vorba de cuplat și îndrăgostit.

— Cred că e posibil să știu cine l-a răpit pe fratele meu, spune ea.

— *Ce?* spun eu.

— De Ziua Recunoștinței am fost în Belzhar, bineînțeles, spune Sierra în grabă, și stăteam în autobuz cu André, ca întotdeauna. Când a adormit am început să mă uit în jur la ceilalți pasageri. Acum, eu am mai fost în Belzhar de multe ori deja, dar nu mi-am concentrat atenția decât asupra fratelui meu. Nu pot să cred că mi-a luat atâta timp. Am observat un individ la vreo cincizeci de ani — alb, uscățiv, cu păr cenușiu. Stătea pur și simplu și se uita la André ca și cum ar fi fost cea mai interesantă priveliște din lume. Așa că i-am spus: „Scuzați-mă, pot să vă ajut cu ceva?“. El doar s-a întors în altă parte.

Așa că mi-am petrecut restul călătoriei gândindu-mă unde îl mai văzusem, pentru că eram sigură că îl mai văzusem. Și apoi mi-am amintit. Venise să vadă una din reprezentațiile noastre de dans. Poate să vină oricine și biletele sunt gratis. Dar mi-am amintit că el fusese la ambele reprezentații, la matineu și la cea de mai târziu, și că stătuse în față. Iar când l-am observat în autobuz, privindu-l pe André, s-a produs o conexiune. Așa că de Ziua Recunoștinței, după ce am fost în Belzhar, l-am sunat pe detectivul Sorrentino din nou și i l-am descris pe tipul ăsta. Iar el a spus ceva de genul: „Deci eu ar trebui să cred că, după *trei ani*, ți-ai amintit dintr-odată o anumită persoană din autobuz din ziua aia?” Iar eu am spus că da. Și el a întrebat: „Deci ce e asta, o amintire recuperată?” I-am spus că nu știu ce înseamnă asta și l-am implorat să încerce să îl depisteze pe tipul ăsta. Dar când l-am sunat din nou duminică, mi-a spus că nu făcuse nimic, cum ar fi să intervieveze din nou personalul academiei de dans sau să vorbească cu oamenii care spusese că au fost atunci la spectacolele alea. „Nu pare să fie un indiciu de prea mare valoare“, mi-a zis.

— Dar tu l-ai văzut pe tip, spune Casey. Ce ar putea să aibă mai mare valoare decât asta?

— L-am văzut în Belzhar, îi amintește Sierra. Ce ar fi trebuit să-i spun lui Sorrentino?

— Dar e exasperant, spun eu. Ar putea fi un indiciu adevărat. Nu ai cum să-i implici pe părinții tăi?

Sierra scutură din cap.

— Nu mai pot. De fiecare dată când mi se pare că am un indiciu, iar apoi se dovedește că n-avea nicio importanță, pentru ei e foarte greu. Nu-i mai pot implica din nou. Abia dacă mai știu pe ce lume sunt. Doar faptul că individul ăsta se uita la André în autobuzul din Belzhar nu dovedește nimic. Totuși trebuie să îl fac cumva pe Sorrentino să urmeze pista. O să-l sun în continuare de la telefonul cu plată. Dar nu am prea multă încredere în sistem, ca să mă exprim cu blândețe.

Sierra se oprește și tăcem cu toții. Apoi se uită la Griffin, după care la mine. Și apoi din nou la Griffin, la mine, la Griffin, la mine. Sierra are un spirit foarte pătrunzător și, de când ne-am apropiat atât de mult, nu mai pot să îi ascund nimic.

— Stai puțin, care e treaba? zice ea.

— Ce vrei să spui? zice Griffin.

— Haideți, spune Marc. Și eu am observat astăzi în clasă ceva. Tu și cu Jam. Ce se întâmplă?

Nu-mi dau seama ce să răspund, dar nici nu trebuie, pentru că o face Griffin în locul meu.

— S-a întâmplat ceva între noi, spune el.

Sunt șocată.

— Griffin, s-a întâmplat ceva *privat*, spun eu. Și, în plus, ți-am spus că nu se poate repeta.

Toată lumea e complet fascinată de mica noastră telenovelă și continuă să ne

privească, când pe unul, când pe altul.

— M-am săturat să țin totul înăuntru, bine, Jam? spune el. Să umblu peste tot și să *simt* tot felul de chestii despre care nu se poate vorbi. Pur și simplu m-am săturat de asta.

— Dar tot nu trebuia să spui nimănui, răspund eu.

Ne privim fix unul pe celălalt.

— Și chiar nu se poate repeta? întreabă el.

Nu-mi vine să cred că vorbim despre asta de față cu toată lumea.

— Nu știu, spun eu în cele din urmă.

Ceea ce e totuna cu a spune: ba da, Griffin, se poate repeta. Și dacă vrei să știi adevărul, eu chiar vreau să se repete.

Ceilalți încă ne privesc, iar eu îmi dau seama că nu mai sunt furioasă pe el. A trecut acum; s-a consumat. A venit vremea să ne întoarcem în camerele noastre, dar nimeni nu vrea să se ridice. Mai rămânem puțin cu toții în acest cerc strâns și strălucitor.

Capitolul șaisprezece

În Vermont ninge, dar nu și în Belzhar. Griffin și cu mine ne plimbăm împreună, pe alei ude și albe, în ghete și geci de puf. Doar când ajungem adânc în pădure ne ținem de mână sau ne oprim ca să ne atingem și să ne sărutăm, cu părul și genele presărate cu zăpadă. Abia dacă vorbim, pentru că el știe la ce mă gândesc și nimic din ce mi-ar spune nu m-ar putea face să mă împac cu viața mea dublă.

În Belzhar, aerul e răcoros, dar nu rece, și iarba rămâne cafenie, fără un singur fulg de nea. De fiecare dată când merg acolo, Reeve mă așteaptă încordat. Nu are habar de Griffin și, chiar dacă i-am explicat cum funcționează jurnalul, el nu înțelege lucrul de care ne temem toți cei de la Teme Speciale: că un jurnal care se umple rapid e ca o bombă cu ceas.

Oscilez între lumi, ca o bigamă descreierată, halucinând.

Într-o după-amiază, la sosirea poștei, primesc o scrisoare de la maică-mea care mă tulbură și mai mult:

Dragă Jam,

Ne-a părut foarte rău că nu ai fost alături de noi de Ziua Recunoștinței, dar Crăciunul o să vină cât ai clipi și suntem cu toții ÎNCÂNTAȚI că o să te întorci acasă pentru două săptămâni și jumătate.

Mai întâi, o veste. M-am întâlnit cu mama lui Hannah la mall și ea mi-a spus că Hannah și Ryan s-au despărțit. Bineînțeles că am fost surprinsă și m-am gândit că poate ai vrea să îi scrii lui Hannah câteva rânduri. Sunt sigură că i-ar plăcea foarte mult să aibă vești de la tine.

Acum, lucrul despre care voiam de fapt să vorbim. După cum ți-am spus, tatăl tău și cu mine ne facem griji pentru Leo de când a început să umble cu băiatul ăla, Connor Bunch. Apoi, săptămâna asta, s-a întâmplat ceva șocant. O să îți spun direct despre ce e vorba: Leo a fost arestat pentru furt din magazin, la Price Cruncher. Da, exact, LEO.

Leo, băiatul de doișpe ani introvertit și tocilar, *arestat*? Maică-mea are dreptate; și eu sunt șocată. Mult mai șocată decât în legătură cu Hannah și Ryan, deși și asta e o veste destul de tulburătoare. După ce citesc cele câteva rânduri ale maică-mii despre Leo, trebuie să las scrisoarea jos pentru cel puțin zece secunde înainte să continui:

A furat un spray de vopsea portocalie, îți vine să crezi? L-a băgat sub bluză, Connor a făcut la fel și au fost surprinși de camerele video. Agenții de pază ai magazinului i-au târât într-o cameră specială pentru hoți din spate, care e ca o celulă mică de închisoare, cu gratii, și chiar au chemat poliția. Pentru că sunt atât de mici, magazinul a fost convins să nu depună plângere, dar îți poți imagina cum ne simțim tatăl tău și cu mine.

Jam, ceea ce vreau să-ți spun deschis este că de-abia aștept să revii în viața lui Leo. În ultimul timp m-am întrebat dacă am făcut bine să te trimitem la The Wooden Barn. Poate că nu vei mai simți nevoia să te întorci acolo pentru semestrul de primăvară. Poate că ai reușit deja, cât de cât, să depășești ceea ce s-a întâmplat anul trecut.

După un început mai prost în toamna asta, pare că lucrurile merg ceva mai bine. Săptămâna trecută erai chiar voioasă la telefon. Doctorul Margolis crede că e minunat din partea ta că ești atât de ocupată cu grupul de *a cappella* și clasa de Teme Speciale în Engleză. Noi ți-am spus că e important să încerci să trăiești acolo. Dar, pentru că te descurci atât de bine acum, poate că ai obținut tot ce se poate obține de acolo. Va trebui să stăm și să discutăm asta față în față.

Mă gândeam că, în vacanța de Crăciun, ai putea să faci în așa fel încât să petreci mai mult timp cu Leo. El încă se chinuie să găsească o modalitate de-a deveni o ființă socială în această lume, lucru cu care până acum nu s-a mai confruntat. Acum, când *petrece* mai mult timp în această lume, și mai puțin în lumea lui fantezistă, cu acei vrăjitori și lorzi hoinari (ăsta e termenul corect?), Leo are nevoie de îndrumare.

Scumpo, ești un om care a trecut prin vremuri grele. Ai „hoinărit“, ca un lord hoinar, însă acum pari „înțeleaptă“, ca un vrăjitor. Așa că, atunci când vei fi acasă, poate că o să-i poți da fratelui tău mai mic o mână de ajutor. Tatăl tău și cu mine ți-am fi foarte recunoscători,

Te îmbrățișăm,
Mama

Bag scrisoarea la loc în plic. Mă simt groaznic amintindu-mi cum, la începutul semestrului, maică-mea m-a rugat să îi scriu lui Leo și eu n-am făcut-o. Mai târziu, după-amiaza, mă duc cu cartela mea la telefonul cu plată și sun acasă. Încă nu s-a terminat programul de lucru, așa că știu că maică-mea și taică-meu sunt încă la birou, la Gallahue & Gallahue SRL. Dar Leo ar trebui să fie acasă deja.

După ce sună de cinci, șase ori, Leo spune alo cu vocea lui puțin nazală.

— E sora ta. Îți mai amintești de mine?

— Poate, spune el. Ai păr lung și castaniu?

— Da. Cum a fost de Ziua Recunoștinței?

— A fost bine. Mătușa Paula și unchiul Donald au venit din Teaneck. Au adus varză creață.

— Îmi pare rău că am ratat asta.

— Rudele sau varza creață?

— Ambele, spun eu.

Urmează o pauză, în care aud un ronțait. Leo mănâncă niște snackuri abia venit de la școală, probabil chipsuri cu aromă tradițională. În fundal aud televizorul sau poate calculatorul, apoi o voce de băiat care spune:

— Unde ești, Gallahue?

— Vin imediat! strigă Leo.

— Cine era? întreb eu nevinovat.

— Un prieten.

— Tu nu ai prieteni, spun eu. Cel puțin nu genul care vin la tine după școală.

Știu că asta sună răutăcios, dar e adevărat.

— Poate ai prieteni online de patruzeci de ani care stau cu părinții, continui eu. Și care se joacă *Magia lorzilor hoinari*.

— *Rătăcitorii viselor*, mă corectează el. Lorzii hoinari sunt *personaje* în *Rătăcitorii*

viselor. Și chiar am un prieten adevărat. Connor Bunch.

— Am auzit. Mama și tata știu că a venit la tine?

— De ce, o să le spui tu? Întreabă Leo cu o voce neplăcută.

— Hei, frățioare, parcă nu te mai *recunosc*, spun eu. Apropo, am auzit de furtul din magazin.

Urmează o tăcere. Apoi Leo izbucnește:

— Nu trebuia să se întâmple așa. Connor a spus că nu e nicio cameră de supraveghere în partea aia a magazinului și că nu au cum să...

— Leo, îl întrerup eu. Nu se poate să treci, așa, de la tocilar mic și aiurit, la *infractor*.

Apoi adaug, cu o voce mai blândă:

— Uite ce e, știu că e plăcut să ai un prieten și așa mai departe. Dar folosește-ți capul! Nu poți să accepți tot ce spune Connor Bunch doar pentru că ești bucuros că el vrea să-și petreacă timpul cu tine.

— Dar *nu* accept tot ce spune el. Ar trebui să auzi chestiile cu care l-am refuzat!

Leo își coboară vocea și spune:

— Dar e singurul care e *drăguț* cu mine, Jam.

— Ce aveți de gând să faceți cu spray-ul ăla de vopsea? Să vandalizați școala?

— A fost ideea lui Connor. Numai că nu îmi spusese încă. N-am mai ajuns la asta pentru că ne-au prins.

— Ei bine, sunt sigură că era ceva extraordinar de prostesc, îi spun eu. Și mă bucur că te-au prins, Leo. Altfel, ai fi putut s-o faci și a doua oară.

Urmează o pauză foarte lungă, apoi Leo îmi mărturisește:

— De fapt, asta *a fost* a doua oară. Prima oară nu ne-au prins. Dar nu am *luat* aproape nimic atunci. Doar câteva batoane Snickers. Connor zice că magazinelor nici măcar nu le *pasă* de mărunțișuri, că se așteaptă ca asta să se întâmple și iau în calcul...

— Ai înnebunit, Leo? Țasta e *furt*. Le iei unor oameni care muncesc din greu banii pe care i-au câștigat. Gândește-te doar la mama și la tata.

— Ce-i cu ei? spune Leo ursuz.

— Dacă la Gallahue & Gallahue SRL ar veni un tip care le cere să-i țină contabilitatea. Și după ce mama și tata lucrează un pic pentru el — un pic de muncă grea pe care au învățat s-o facă la școală — individul fuge din sediul lor fără să plătească. Iar părinții noștri au făcut munca asta ca să poată plăti pentru *mâncarea, hainele și ortodontistul* nostru. Și poate că din când în când am putea să mergem și noi un pic în *vacanță*. Dar tipul ăsta decide: „Dă-i dracu' pe Gallahue ăștia, nu plătesc“. Asta ar fi corect?

— Nu, spune Leo, suspinând încet și înfundat.

— Tocmai, spun eu.

Îmi dau seama că acum semăn oarecum cu maică-mea și cu taică-meu, dar nu într-un sens rău. Ascult câteva secunde, în timp ce Leo se luptă să își stăpânească emoțiile. Nu vreau să merg prea departe și să îl fac să îi pară *prea* rău, așa că îi spun:

— Ascultă, de Crăciun vin acasă. De data asta nu mă mai înzăpezesc. Iar noi doi o să

ne petrecem timpul împreună, bine? Putem sta în cameră la mine — osă te las să vii mai des, n-o să mai spun „Pleacă“ prin ușă — și putem să discutăm despre viață și așa mai departe.

— Serios?

— Da.

— O să-mi pui niște rock *indie*?

— Rock *indie*? Asta vrei să fac?

Sunt complet surprinsă de asta. Habar n-aveam că Leo știe măcar că muzica există.

— Da, spune el, trăgându-și nasul. Cred că e momentul.

— Bine, atunci, spun eu. Așa o să fac.

În seara aceea, când clasa noastră se reunește iar în sala întunecată, în jurul lumânării, principalul nostru subiect de conversație este terminarea jurnalelor. Fiecare mai avem în medie trei vizite rămase, înainte ca ultimul rând să fie acoperit de scris.

— Și apoi ce facem? spune Marc.

E atât de agitat din cauza asta, că nu poate sta la un loc; bate încontinuu darabana cu degetele în podea, ca un copil hiperactiv.

— Găsim o modalitate de-a merge acolo în continuare, spune Sierra. Trebuie. Nu am de gând să-l las pe André acolo.

— Nu spune nimeni să faci asta, răspunde Casey.

— Dar nu ne-a spus nimeni cum să continuăm să mergem acolo.

— Nu ne-a spus nimeni *nimic*, zice Griffin. Ne-am dat seama de unii singuri.

Cum terminarea jurnalelor pare să se apropie, niciunul dintre noi nu știe ce să facă și toți suntem puțin speriați.

— Poate că, în ultima zi de școală, doamna Quenell o să ne dea un *al doilea* jurnal, spune Casey. Pe care să-l putem lua cu noi acasă de Crăciun.

— Un jurnal în piele albastră, spune Marc.

— Nu, nu o să se întâmple așa ceva, spune Sierra. Știți și voi asta.

Simt cum mi se acumulează tensiunea în piept, iar gâtul mi se încheiază. „Ah, Jam“, obișnuia să-mi spună maică-mea în primele săptămâni și luni după ce l-am pierdut pe Reeve, „unde te-ai dus?“ Eram goală pe dinăuntru atunci, abia dacă eram o persoană. Dar odată cu Belzhar, am depășit momentul, am revenit la „vechiul meu sine“, cum probabil că ar spune părinții mei dacă m-ar putea vedea acum. Să îl pierd pe Reeve a doua oară ar însemna să devin iar complet goală pe dinăuntru.

— Nu cred că aș putea să trăiesc fără André, spune Sierra.

Nu e melodramatică. Enunță o realitate.

Toată lumea e tăcută și îngrijorată și, în cele din urmă, cineva spune că s-a făcut târziu. Griffin se apleacă să sufle în lumânare — el e cel care se asigură întotdeauna că am stins-o, iar după călătoria la fermă știu de ce —, când auzim cauciucuri pe zăpadă și vedem o lumină roșie învârtindu-se, care pătrunde prin ferestre.

— Ah, asta e *culmea*, nu pot să cred, spune Casey.

Marc o ajută să urce în scaunul ei, în timp ce se aud portiere trântite, iar agenții de

pază din campus se năpustesc mai întâi în clădire, apoi în sala de clasă. Ne-au descoperit.

Un pic mai târziu, directorul, doctorul Gant, ne convoacă la o „ședință de urgență“ în biroul lui.

A fost chemat din căminul băieților, unde are și funcția de pedagog, și probabil tocmai se asigura că toată lumea se pregătește de culcare. Ne așezăm cu toții în biroul lui cu multă lemnărie, un loc pe care l-am văzut o singură dată, în prima zi când am ajuns aici. Eram atât de năucită în după-amiaza aia, monosilabică și furioasă.

Cât de mult pare că a trecut de atunci. Îmi amintesc cum stătea maică-mea în camera de cămin, lovind marginile tovarășei mele de studiu portocalii, ca să distribuie omogen umplutura. Și cum DJ se holba la mine din patul ei, iar eu eram sigură că ea și cu mine n-o să ne simpatizăm niciodată.

În ziua aia nu puteam să mă gândesc la nimic, în afară de cât de mult îmi lipsea Reeve.

Acum totul e altfel.

— Oameni buni, spune doctorul Gant.

E un bărbat blând, de vârstă mijlocie, care arată de parcă i-ar părea foarte rău că trebuie să disciplineze pe cineva.

— Ce-a fost în capul vostru? Nu puteți să stați așa nesupravegheați. Și știți că lumânările sunt un articol interzis aici, într-o școală plină de clădiri vechi din lemn.

— Mă ocupam *eu* de asta, spune Griffin ofensiv, cu bărbia ridicată. N-aș permite niciodată să se întâmple ceva.

Mai ales el, vrea să spună.

— Dar există reguli, Griffin, spune doctorul Gant. V-ați mai întâlnit acolo noaptea și înainte?

Nimeni nu vrea să răspundă.

— Agenții de pază spun că au găsit picături de ceară vechi pe podea, așa că bănuiesc că răspunsul e da.

— Bine, spune Casey. Da, ne-am mai întâlnit.

— Dar de ce? întrebă el. Ca să „stați doar“, cum le-ați spus agenților? Despre asta e vorba?

— Oarecum, spune Marc.

Îmi dau seama cât de greu e pentru el să mintă în fața unei autorități — sau măcar să fie evaziv.

— Pare ceva puțin mai complicat decât atât, spune doctorul Gant.

Face o pauză.

— Am avut unele probleme cu clasa de Teme Speciale în Engleză în anii anteriori. Are tendința să fie un grup foarte închis. Într-un an s-au plimbat cu toții prin pădure timp de o oră și nimeni nu știa unde sunt. În alt an păreau că... și-au inventat un limbaj propriu. Dar nu vreau să vorbesc despre elevii din trecut. Vreau să vorbesc despre ce se întâmplă cu voi *toți* chiar *acum*.

Bineînțeles, e interesant să afli toate informațiile astea despre clasele anterioare, dar niciunul dintre noi nu poate să pună și alte întrebări în privința asta. Și ce-ar trebui să spunem despre noi înșine: bine, doctore Gant, uitați care e treaba, de două ori pe săptămână scriem în jurnalele noastre, iar asta ne duce într-un loc în care viețile noastre distruse au fost refăcute. Numai că acum suntem pe punctul să nu ne mai rămână *loc* în jurnale, așa că trebuie să găsim un mod de-a prelungi timpul în care putem merge în locul respectiv, pentru că nu putem suporta ideea de a nu mai merge acolo. Așa că, vă rugăm, doctore Gant, n-am putea să ne prefacem pur și simplu că *nu* am fost prinși și să ne lăsați să ne întâlnim în continuare o dată pe săptămână în sala de clasă, noaptea târziu?

Dar nu îi dezvăluim nimic și, în cele din urmă, el ne privește pe rând și oftează. Își scoate ochelarii fără ramă și se freacă la ochi, apoi își pune iar ochelarii, trecându-și cu grijă brațele de sârmă pe după urechi.

— Îmi pare foarte rău, spune el, privindu-ne pe fiecare, unul câte unul. Dar pentru restul semestrului, cu excepția orelor, a meselor și a repetițiilor, considerați că sunteți membrii altei clase. Să-i spunem Teme Speciale pentru Elevi Pedepsiți.

Capitolul șaptesprezece

Totul se destramă acum, iar noi știm asta. Ținuți la distanță unii de alții, nu putem vorbi deschis despre ce-ar trebui să facem în legătură cu jurnalele care sunt pe punctul de-a se termina. Ne adunăm împreună doar în clasă și la mese, dar nu avem niciodată parte de intimitate un timp mai lung. Și acum am rămas fiecare cu doar cinci pagini. Mai rămâne o singură călătorie, apoi nu știe nimeni ce se va întâmpla. Sau poate că știm — și nu e de bine.

La micul dejun, vorbind cât mai criptic posibil, cădem de acord să amânăm următoarea noastră vizită. Niciunul dintre noi nu se va întoarce în Belzhar până când nu ne facem un plan.

— *Belzhar?* întrebă DJ de la două locuri mai încolo, cu gura plină de ou. Ce-i asta?

— Nimic, spun eu. E doar ceva dintr-o carte, știi.

Asta pare să o mulțumească. Sau, cel puțin, să o plictisească suficient ca să își piardă imediat interesul.

Mă gândesc că, poate odată ce ultimul rând din jurnal e completat, pentru persoana aceea Belzhar încetează să *existe*. Poate că se închide pentru totdeauna, ca o afacere ai cărei proprietari au fugit din oraș peste noapte. Sau poate că explodează ca un asteroid din spațiul îndepărtat, nevăzut și neuzit de nimeni, dispărut pentru totdeauna.

Cum ar fi să ne despărțim de Belzhar? Trebuie să îmi pun această întrebare, pentru că toți ne întrebăm asta. Când mă gândesc că va trebui să renunț la lumea aceea, îmi imaginez ce voi face în lumea *reală* — poate voi fi acasă în New Jersey, trăindu-mi din nou viața, o nouă versiune a ei.

Cum ar arăta viața aia? Bănuiesc că aș fi doar eu însămi. O elevă de liceu cu un oarecare viitor. Poate că o să mă înscriu în grupul *a cappella* de acolo. Aș putea chiar să încerc să o conving pe Hannah să vină și ea, are o voce frumoasă. Și să am din nou lucruri pe care să le aștept cu nerăbdare, lucruri pe care încă nici nu mi le pot imagina.

Vineri seara sunt în camera mea de cămin, privind-o pe DJ cum se pregătește să meargă la petrecere.

— Să fii pedepsită e așa de nedrept, spun eu stând pe pat, cu hanoracul lui Griffin pe mine. Mă simt ca un prizonier.

— Eu nu înțeleg, spune ea. Detești petrecerile la fel de mult ca mine. Ce-ți pasă că nu poți să mergi?

Bineînțeles, DJ habar n-are de Belzhar, așa că n-are cum să înțeleagă de ce simt nevoia să mă întâlnesc acum cu toți ceilalți din clasa mea. Și, de asemenea, de ce trebuie să mă întâlnesc cu Griffin.

— Într-adevăr, detest petrecerile, e tot ce îi spun, dar e mai bine decât să fii pedepsită.

— Mă întorc și-ți povestesc momentele principale, promite DJ.

Apoi pleacă, așa că eu mă apuc să îmi fac temele, în timp ce întreaga școală, în afară de elevii de la Teme Speciale, stă sub globul de oglinzi din sala de sport. Mă străduiesc să nu merg în Belzhar acum, chiar dacă ar fi cel mai ușor lucru din lume să scriu pur și simplu în jurnal și să fiu împreună cu Reeve încă o dată, în acel loc plăcut în care totul e familiar, predictibil, ușor și bun. Mi-aș face griji mai târziu cum să mă întorc acolo după ce se termină jurnalul.

Dar, așa cum ne-am înțeles, mă abțin să fac acea vizită. În schimb, mă dedic matematicii, ceea ce e destul de amuzant, date fiind abilitățile mele subnormale pentru această materie. Încă și mai amuzant este că înțeleg cu adevărat, măcar o dată în viață, toate conceptele și am senzația că o să dau gata tema și lucrarea care vine. De fapt, m-am descurcat bine la cele mai multe materii de când am început să merg în Belzhar. Ca atât de multe alte lucruri care s-au întâmplat, chestia asta e complet neașteptată.

Dimineața următoare iau micul dejun împreună cu Sierra în sala de mese; Griffin n-a apărut încă și mă tot uit spre ușă să văd dacă vine. La un moment dat, intră Casey, care se îndreaptă spre masa noastră. Își parchează scaunul cu roțile în fața noastră, de parcă ar vrea să ne facă un anunț important.

— Ce e? o întreb ușor încordată. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunde Casey. Vreau să vă spun ceva.

Aruncă o privire în jur să vadă dacă nu ne ascultă cineva. Împrejurimile par să fie sigure și, după o pauză de câteva secunde, spune încet:

— Am fost în Belzhar noaptea trecută.

— *Da?* spun eu. Credeam că nu facem asta.

— Știi. Dar Marc și cu mine am vorbit cumva codat la cina de aseară. Și amândoi am hotărât, practic, că ajunge. Nu mai suportam stresul de-a nu ști ce o să se întâmple când în sfârșit se vor termina jurnalele. Și am decis să aflăm. Să ne aruncăm cu capul înainte, deși conveniserăm cu toții să nu o facem. Așa că ne-am întors fiecare acolo. Da, chiar și Marc, care nu încalcă niciodată regulile.

— Și? spune Sierra, holbându-se la Casey.

Îmi dau seama că și eu fac la fel.

— Ce anume vrei să știi? întreabă Casey.

— Păi, *totul*, spune Sierra.

— Gen, când s-a terminat și te-ai uitat la jurnal, spun eu, era plin, până la capăt? Casey dă din cap că da.

— Și ai găsit o modalitate de a te întoarce în Belzhar *din nou*? întreb.

Știi că nu ar trebui să discutăm așa, pe față, dar n-avem de ales.

Casey scutură din cap.

— Nu.

Ne privește ca și cum ne-ar compătimi; noi suntem ignorante, iar ea știe totul.

— Nu există nicio cale de întoarcere, spune ea cu blândețe.

Tăcem amândouă.

— Ești sigură? întreabă Sierra.

— Da, îmi pare rău, adaugă Casey, ca și cum am putea crede că e vina ei.

Deci: odată ce s-a terminat, s-a *terminat*? Cu alte cuvinte, Casey nu va mai putea să meargă niciodată într-un loc în care să poată umbla și alerga.

Iar eu, după ultima mea vizită, nu îl voi mai putea vedea niciodată pe Reeve. Nu îl voi mai atinge și nu voi mai vorbi cu el. Nu îi voi mai auzi niciodată vocea. Aș vrea să resping cumva ceea ce tocmai mi-a spus Casey, să nu fie adevărat.

— Deci, de fapt, vom pierde accesul în Belzhar și tot ceea ce înseamnă el? întreabă Sierra pe un ton scăzut, mohorât.

— Exact, spune Casey.

Dacă Sierra s-ar întoarce acolo, la sfârșitul vizitei l-ar pierde pe fratele ei din nou, însă de data asta ar fi pentru totdeauna.

— Nu ne-ai spus *cum* e de fapt să mergi acolo pentru ultima oară. E altfel decât în toate celelalte dăți?

— O, da, răspunde Casey.

— Cum? întreb eu.

Casey face o mică pauză.

— E traumatizant, spune Casey.

Niciuna dintre noi nu ne așteptam să auzim asta.

— Nu am cum să spun altfel, continuă Casey. Nu vreau să vă sperii, dar trebuie să vă spun ce știu. Lucrul care vi s-a întâmplat în viața reală, în cea mai rea zi pe care ați trăit-o? Ei bine, trebuie să îl trăiți din nou. Cel puțin așa a fost la mine.

— Ah, spun eu.

Abia dacă mi se aude vocea. Nu cred că aș putea să mai trăiesc o dată ultima mea zi împreună cu Reeve.

— Pentru mine a început ca oricare altă călătorie în Belzhar, ne spune Casey. Dar curând lucrurile s-au schimbat. Eram în mașină, maică-mea conducea și de data asta era clar că e beată și *chiar* nu ar trebui să fie la volan. Am putut, în sfârșit, să văd perfect adevărul despre toată abureala cu spiridușa fermecătoare. Era cu mintea *dusă*. Mașina șerpuia. A patinat pe drum și s-a izbit de zidul ăla de piatră. Și a fost ca și cum peste mine a căzut o clădire.

Casey începe brusc să plângă, iar Sierra și cu mine ne aplecăm amândouă în față, încercând să o consolăm. Ceilalți copii ne privesc de la mesele lor, iar o fată, o prietenă a lui Casey din cămin, dă să se apropie, dar Sierra îi face semn să rămână acolo.

— Am simțit *totul*, spune Casey cu o voce scăzută și aprigă. Nu am leșinat imediat, cum am crezut întotdeauna că a fost. Maică-mea stătea aplecată deasupra mea când a venit ambulanța și spunea: „O, Doamne, e vina mea. Sunt beată, Casey, eu ți-am făcut asta. Asta i-am făcut fetiței mele“. Nu-mi amintisem niciodată asta până atunci. Și știți ce, chiar *era* vina ei, iar eu *nu pot* să o iert în întregime, cel puțin nu acum. O să fie un proces mai îndelungat decât am crezut. Dar cel puțin acum îmi amintesc despre ce a fost vorba. Cel puțin e ceva real.

Sierra și cu mine dăm amândouă din cap, fără să spunem nimic.

— Apoi m-au urcat în ambulanță și, în clipa în care alunecam înainte, luminile s-au micșorat și s-a lăsat liniștea. Era ceva de genul: unde a dispărut tot echipajul de urgență? Erau aici cu câteva secunde în urmă. Dar acum rămăsesem singură. M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Eram din nou în patul meu din camera de cămin de aici, de la școală, iar lângă mine aveam jurnalul. Era plin — nu mai rămăsesse niciun singur rând pe care să scrii.

Și mi-am dat seama că asta e tot. Retrăisem cel mai rău lucru prin care trecusem vreodată și ajunsese de partea cealaltă. Așa că, pentru mine, Belzhar nu mai exista.

Stăteam pur și simplu acolo, năucită. M-am uitat prin cameră și am văzut scaunul cu roțile pliat, sprijinit de perete. Am văzut mânerul gri de cauciuc, roțile argintii. Mi-a venit să plâng. Dar în același timp eram ușurată că revenisem. Că mă aflam aici. La școală, cu prietenii mei și cu Marc. Nu e ca și cum ar putea să înlocuiască abilitatea de a merge. Nimic nu poate. Și o să-mi lipsească asta întotdeauna foarte tare. Să merg, să alerg. Însă nu o să uit niciodată ce am simțit. A, stați așa, iată-l, spune Casey ridicând privirea.

Marc vine spre masa noastră, iar Casey dă înapoi și se apropie cu scaunul de el. Se întâlnesc în mijlocul încăperii, iar eu și cu Sierra ne uităm cum el se apleacă și îi spune ceva.

— Crezi că ai putea să faci asta? îi spun Sierrei. Să te duci acolo pentru ultima oară și să treci din nou prin toată povestea? Și după aceea să te întorci și să fie ceva gen „Bun, acum e timpul să merg mai departe și să-mi trăiesc restul vieții“.

— Nu, n-aș putea, răspunde Sierra.

— Păi și atunci ce facem? o întreb eu. Doamna Quenell o să ne ia jurnalele. Într-un fel sau altul va trebui să facem ceva.

— E o situație disperată, spune Sierra. Nu pot să merg în Belzhar și nu pot nici să nu merg. Știi, ieri m-am furișat la parter să-l sun pe detectivul Sorrentino. I-am lăsat încă un mesaj în căsuța vocală, spunându-i același lucru pe care i l-am spus deja de Ziua Recunoștinței: „Vă rog, vă rog, încercați să-l găsiți pe tipul uscățiv care a venit la spectacolul de la Academia de Dans“.

Acum Griffin apare la masă, spre sfârșitul micului dejun. Are din nou gluga trasă și observ imediat că pare închis în el și nefericit. Faptul că n-am mai putut să ne întâlnim seara în sala de clasă ne face pe toți să fim deosebit de încordați.

— Salut, spune el, așezându-se.

— Ai avut o noapte proastă? Întreabă Sierra.

Griffin dă din cap.

— Da, dar continuați-vă discuția, nu vreau să vă întrerup.

— Îi povesteam lui Jam cum l-am sunat iar pe detectivul din DC. Nu îl interesează ce am eu de spus. Nu știu ce altceva să mai fac.

— Trebuie să continui să îl presezi, îi spun eu.

— Dar n-am obținut niciun rezultat. Să merg în Belzhar e practic singurul lucru pe care îl am la dispoziție. Nu pot să fac ca Marc și Casey.

— Adică? Întreabă Griffin.

Îi explicăm că Marc și Casey s-au dus fiecare în Belzhar în noaptea anterioară și că fusese ultima oară pentru amândoi — și că nu, nu există nicio modalitate de-a te mai întoarce vreodată acolo. Îi povestim apoi că fiecare dintre ei a trebuit să își trăiască trauma și să ajungă la capătul celălalt cu jurnalul plin și restul vieții lor — acel lucru imperfect — în așteptare.

— Sună nasol, spune Griffin.

— Eu nu aș putea să îl văd pe André cum coboară din autobuzul ăla, spune Sierra. Să îl las pur și simplu să plece, știind că o să i se întâmple ceva.

— Atunci n-o face semestrul ăsta, spune Griffin. Încearcă în continuare să-l convingi pe detectiv și așa mai departe, dar nu mai scrie niciun cuvânt în jurnal. De ce ai vrea să treci prin asta, Sierra?

— Păi, n-are de ales, spun eu. Pentru că doamna Quenell o să ia înapoi jurnalele tuturor în ultima zi de școală.

— Va trebui să mi-l smulgă din mâini, spune Sierra.

Apoi se ridică brusc și se îndepărtează cu tava ei, fără măcar să își ia la revedere.

După ce pleacă ea, Griffin îmi spune:

— Bun, tocmai am luat o decizie. Nu o să mă mai întorc *niciodată* în Belzhar. O să îi predau jurnalul doamnei Quenell cu ultimele cinci pagini goale și o să-i spun *sayonara*. Nu pot să trec iar prin tot incendiul, Jam. Și toată noaptea aia afurisită. Părinții mei vor încontinuu să mă facă să vorbesc despre asta, dar eu am *terminat*.

— Cred că ceea ce vor părinții tăi, îi spun eu, este ca tu să vezi lucrurile în ansamblu.

— Da, sigur.

— Așa e.

Nu-mi dau seama de unde știu ceea ce știu, dar continui să vorbesc.

— Nu sunt oameni răi. I-am cunoscut. Nu încercă să te chinuie.

— Atunci de ce aduc încontinuu vorba de asta?

— Poate că vor să recunoști că ai făcut o mare greșeală.

— Alby a fost de vină, nu eu, spune Griffin pe un ton moralist.

Nu răspund. Continui să-l privesc, iar el începe să se simtă foarte inconfortabil. Știe că nu poate să arunce toată vina pe prietenul lui Alby și își dă seama că și eu știu asta. Griffin a fost și el acolo, a fumat din *joint*-ul ăla într-un hambar plin de paie și capre vii. Era hambarul lui, caprele lui, el era responsabil pentru sine însuși și pentru prietenul

lui.

Acum fața lui capătă o expresie mai nesigură și spune răgușit:

— Nu știu cum aş putea să-mi cer scuze.

— Ba știi.

— Probabil că aş izbucni în plâns sau ceva de genul... Ar fi penibil.

Probabil că într-adevăr ar izbucni în plâns. Ar înțelege distrugerea produsă și partea lui de vină în toată povestea asta, chiar dacă nu fusese cu intenție și chiar dacă el nu este un om *rău*. N-a fost decât genul de chestie stupidă și neglijentă, cum li se întâmplă uneori adolescenților. Un accident.

Ar trebui să trăiască din nou aceleași sentimente, fără să se închidă în el, așa cum a făcut după ce s-a întâmplat accidentul. Ar trebui să fumeze din nou cu Alby și apoi să se culce, să se trezească în miros de fum și să vadă toate caprele cum zac moarte, inclusiv Ginger, preferata lui. Și ar trebui să simtă furia părinților lui și să se considere responsabil.

— Întoarce-te acolo, îi spun. Fă-o pur și simplu. Apoi revino, sună-ți părinții și spune ce ai de spus. Poate că după asta vei putea să iubești caprele din nou. Pe cele care au murit și pe cele noi. Pe Frankie, noul ied.

Pentru prima oară în această conversație, Griffin zâmbește foarte ușor.

— Iedul pe care l-ai moșit tu, spune el. Prietena mea, obstetriciana de capre.

Prietena mea. Cuvintele sunt uimitoare. Nu pot fi prietena lui; iubesc pe altcineva. Cineva foarte diferit. Și totuși, de câte ori sunt singură, în camera mea, mă învelesc strâns în hanoracul lui Griffin.

Griffin e de acord să se întoarcă în Belzhar la începutul acelei seri, înainte să înceapă concertul de iarnă; eu o să cânt acolo, cu Barntones.

— Când o să mă vezi după concert, spune el, totul se va fi încheiat.

Nu vrea să aștepte până mai târziu, când colegul lui de cameră, Jack, o să adoarmă, cum face el de obicei. În schimb, fără să fie văzut, Griffin o să se închidă în debaraua din camera lui, printre pantofii de sport, ghetele umede de iarnă, hainele de lână și hanoracele boțite. Și la lumina slabă a becului o să scrie în jurnalul lui și o să dispară încă o dată în altă lume.

Îi spun că sunt foarte bucuroasă că s-a hotărât să facă asta. Că mi se pare o idee foarte bună.

— Dacă e așa de bună, spune el, atunci fă și tu la fel.

— Nu încă, e tot ce îi spun.

Seara, sala de spectacol a fost decorată pentru concertul de iarnă, cu lumini mici și albe de Crăciun presărate peste tot și beteală pe culoarele dintre scaune. Aștept în culise, împreună cu ceilalți din corul Barntones, ascultând concertul unei trupe de jazz și apoi un duet de chitare acustice. Toate fetele din grupul *a cappella* poartă cămașă albă, fuste negre și tocuri. Mă privesc în oglindă, înainte să intrăm, și îmi dau seama că par puțin mai în vârstă decât atunci când am venit aici. Am părul mai lung decât l-am avut vreodată — până la jumătatea spatelui — și strălucește un pic, iar fața mea pare

mai ascuțită.

Sierra intră pe scenă într-un costum mulat negru și o fustă de dans neagră din mătase. În program apare ca interpretă solo a unui număr intitulat „Un dans pentru André“, pe care l-am văzut de mai multe ori la repetiții. Acum, în timp ce profesorul de muzică o acompaniază la pian, Sierra interpretează din nou baletul, uneori târându-se într-o parte și-n alta ca o persoană pe jumătate moartă de durere, alteori impulsionată de o speranță nebunească. Face și câteva mișcări de hip-hop, ca aluzie la stilul de dans al fratelui ei. La sfârșit, după ce se apleacă, aplauzele nu se mai opresc. Sierra iese grăbită în culise, unde stau eu. Ne ciocnim și ne îmbrățișăm; trupul ei arde din cauza efortului.

— Ai fost senzațională! spun eu. Ești extraordinar de talentată.

Știu că Sierra o să ajungă foarte, foarte departe în viață.

În sfârșit, e rândul lui Barntones să cânte și, chiar dacă eu nu-mi fac iluzii în privința talentului *nostru* (mediu sau un pic peste mediu), intrăm pe scenă în șir indian, sub lumina albă a reflectorului. După toate nemulțumirile mele legate de Barntones, acum sunt de-a dreptul emoționată și, chiar dacă nu pot să văd nimic dincolo de scenă, știu că Griffin e pe acolo pe undeva.

Mai târziu, are să-mi povestească despre ultima lui vizită în Belzhar, iar eu îl voi lăuda pentru ceea ce a făcut. Dar acum va avea ocazia să mă audă cântând și poate să fie un pic impresionat. Mi-aș dori să mă poată auzi și Reeve. Dar el nu mă poate auzi niciodată și, de fapt, nu o să știe niciodată prea multe despre mine.

Adelaide ne dirijează cele trei cântece ale noastre, care se termină cu un imn gregorian rapid, asemănător cu *rap*-ul. Din public, câțiva băieți mai mici de la școală încep să urle ca lupii, apoi să bată din picioare. În încăperea asta se află două sute dintre oamenii extrem de fragili și foarte inteligenți din zonă; toți am fost smulși din viețile noastre normale și izolați de familie, de tehnologie și de civilizație atât de mult timp, că începem să dăm pe afară. Bătăile din picioare devin tot mai zgomotoase, cutremurând podeaua, de parcă ar vrea să se dărâme toată sala aia de spectacol peste noi.

Capitolul optsprezece

Mult mai târziu, după punciu și prăjiturile de la recepție, după ce Griffin îmi spune că a fost în Belzhar pentru ultima oară și că a fost foarte dur, dar că acum e în regulă, după ce stăm împreună în noaptea rece, strângându-ne în brațe până când ne desparte un profesor, cad într-un somn atât de adânc, încât las un mic cerc de salivă pe pernă.

Totul s-a accelerat, ca viteză și intensitate, și am nevoie să fiu inconștientă. Fără Griffin, fără Reeve, fără Belzhar, fără sfârșitul jurnalului, fără să mă gândesc că va trebui să re trăiesc ziua aceea teribilă din Crampton, fără absolut nimic. Doar somn. Somn și o baltă de salivă pe pernă, când dintr-odată niște voci reușesc să răzbată până la mine și să mă trezească.

— Să cheme cineva asistenta. Eu rămân cu ea! o aud pe Jane Ann strigând.

Sar din pat și ies în grabă din cameră ca să văd ce se întâmplă.

— E Sierra, spune Maddy de pe partea cealaltă a holului.

Maddy e deja în mijlocul unui grup de fete îngrijorate și animate.

— La fel ca data trecută? întreb eu.

— Nu, nu e un coșmar, spune ea. Am auzit că e bolnavă. Un fel de *atac* sau ceva.

Urc treptele câte două. Mai multe fete se învârt în fața ușii Sierrei. Trec printre ele, în timp ce o fată autoritară dintr-o clasă mai mare spune:

— N-ai voie să intri, Jam...

Dar am intrat deja. Camera e întunecoasă, iar Jane Ann și Jenny Vaz, colega de cameră a Sierrei, stau aplecate deasupra patului ei. Sierra stă în fund cu ochii deschiși, privind în gol în fața ei. Își ține o mână ridicată, pe care o mișcă smucit înainte și înapoi.

— Sierra! spun eu energic.

Niciun răspuns.

— Sierra, sunt Jam, spun eu foarte aproape de fața ei.

Din nou, niciun răspuns, așa că mă întorc frenetic spre Jane Ann și spun:

— Ce are?

— Încă nu știm.

— Sierra! încerc eu din nou.

Dar ea nu răspunde deloc. Apoi îi spun cu o voce mai blândă:

— Ah, haide, Sierra. Te rog, nu face asta. Orice s-ar întâmpla cu tine, încearcă să-ți revii, bine?

Apoi mă gândesc: *dar dacă asta are cumva de-a face cu Belzhar?* Netezesc patul în jurul ei, ridic pătura, căutând jurnalul, dar nu e acolo.

— Sierra, am nevoie de tine aici, îi spun. Te rog...

Îmi dau seama că au început să-mi curgă lacrimi, iar după câteva secunde nu mă mai pot opri din plâns. Jane Ann trebuie să se apropie, să mă înconjoare cu brațul și să mă ia de acolo.

— Scumpo, totul o să fie bine, îmi spune ea.

— Dar de ce nu mă poate auzi? o întreb eu.

Sierra rămâne mai departe, în ceața ei, mișcându-se smucit, cu fața inexpressivă și mâna neobosită.

— Nu știu. Sunt sigură că doctorii o să-și dea seama.

— Dar dacă nu vor fi în stare?

Jane Ann îmi răspunde puțin mai înțepat:

— Nu avem niciun motiv să credem că o să se întâmple asta.

Dar amândouă ne dăm seama că trebuie să fie ceva foarte serios în neregulă cu Sierra. Lacrimile mele continuă să curgă și încep să vorbesc obsesiv. Îi spun lui Jane Ann:

— Eram mult mai apropiată de ea — chiar și decât față de Hannah Petroski. *Mult* mai apropiată. Era o prietenie cu adevărat profundă. Ne împrumutam lucrurile. Ne împărtășeam adevăratele noastre sentimente. Nu am mai avut niciodată parte de așa ceva la nivelul ăsta.

Iar Jane Ann spune: „Știu“, chiar dacă, bineînțeles, nu a auzit în viața ei de Hannah Petroski și habar n-are despre ce vorbesc eu. Iar eu o las să mă bată pe spate și să îmi spună cuvinte blânde și mămoase. În curând intră grăbită asistenta, iar eu mă dau rapid la o parte.

Mă uit la ea cum scoate câteva lucruri din geanta neagră, apoi se lasă pe vine lângă patul Sierrei. Mai întâi îi vâără o lumină în ochi, apoi înfășoară un manșon în jurul brațului Sierrei și strânge chestia aia rotundă ca să îi ia tensiunea, după care îi ia temperatura cu un termometru de ureche.

— Sierra, ai luat vreun drog? întrebă asistenta cu voce foarte tare. Și dacă da, de care? Ecstasy, LSD, PCP?

— Nu ia droguri, îi spun eu, întrerupând-o. *Detestă* drogurile.

După ce a terminat, asistenta scutură din cap, se încruntă și apoi îi murmură lui Jane Ann ceva ce nu pot auzi. În cele din urmă spune:

— Chem o ambulanță.

Jane Ann mă lasă să stau cu Sierra până când vine ambulanța ca să o ducă la spitalul din zonă.

— Știu că o iubești foarte mult, spune ea.

Eu stau neajutorată, mângâind-o pe umăr pe Sierra sau luându-i din când în când

mâna rece în mâna mea — mâna care nu se mișcă.

— Așa e, îi răspund.

Dar deja mă gândesc că *am iubit-o*.

Nu am văzut niciodată pe cineva care să dispară în sine însuși atât de adânc precum Sierra acum. Când sosesc, paramedicii o așază pe targă și strâng chingile cu clinchete autoritare. Sierra nu se opune, nici nu pare să-și dea seama că e luată de acolo. Brațele ei sunt immobilizate pe laturi. Pe sub pătură se vede ceva mișcându-se și îmi dau seama că e mâna Sierrei, încă zvâcnind încet.

Jane Ann spune că nu am voie în ambulanță și că acum trebuie să mă duc înapoi în pat.

— Îți promit că te anunț imediat ce aud ceva, îmi spune ea.

Dar încă pare foarte tulburată atunci când se duce să le trimită la culcare și pe celelalte fete. Colega de cameră a Sierrei e pe hol, așa că rămân singură în camera ei pentru câteva secunde în plus. Mă uit în jur, apoi mă duc la patul Sierrei și arunc o privire în spațiul dintre saltea și perete. E îngust și întunecos, iar eu nu văd nimic. Bag mâna, care abia dacă încape; degetele mele ating podeaua de lemn prăfoasă. Apoi simt altceva la atingere.

E neted și rece și îmi dau seama că e jurnalul chiar înainte să-l scot de acolo.

Încă mai cred că e posibil ca ea să fi scris în el înainte de atac. Oare s-a întâmplat ceva foarte rău în Belzhar? Despre asta să fie vorba? Mor de curiozitate să mă uit în jurnal chiar acum, dar știu că e mai bine să plec de aici. Îl strecur sub braț, apoi cobor rapid scările spre camera mea.

În mod miraculos, DJ a continuat să doarmă în tot acest vacarm. Așa că, sprijinită de tovarășa mea de studiu, pe întuneric, cu veioza aprinsă, citesc rapid paginile din jurnalul Sierrei. Scrisul ei e atât de diferit de al meu; pare mult mai matur, cuvintele sar dintr-o parte în alta a paginii.

Iartă-mă că îți încalc intimitatea, Sierra, mă gândesc eu. Dar asta e o urgență.

Citesc și iar citesc, până când găsesc ultima însemnare, care începe, bineînțeles, cu cinci pagini înainte de final. Însemnarea e datată în seara asta. Ca și Casey, și Marc, apoi Griffin, Sierra a luat decizia de-a se întoarce acolo o ultimă oară, chiar fără să aibă un „plan“ anume.

Iar în timp ce era în Belzhar, în seara asta, a scris și a tot scris, cum făcea întotdeauna, iar ultima ei însemnare descria ce se întâmplase. Trebuia să retrăiască seara în care André dispăruse, lucru pe care știam că nu l-ar putea suporta. Cine ar fi putut? Oare experiența de a-l pierde din nou fusese cauza șocului? Îi provocase un atac care o afectase permanent?

Văd că a umplut jurnalul până la ultimul rând de jos și că nu a mai rămas loc nici măcar pentru un cuvânt.

Jurnalul ei e *terminat*. Exact ceea ce spunea că nu ar vrea să facă, și totuși a făcut-o. Îmi mijesc ochii în întuneric și citesc ultimul paragraf:

Dintr-odată, el s-a ridicat și a încercat să coboare din autobuz, exact ca atunci când se întâmplase cu

adevărat. De data asta, în loc să spun bine, du-te și ia aluatul de prăjituri, i-am spus nu, rămâi cu mine. O să facem biscuiți cu ciocolată altă dată. Apoi lumina a scăzut, așa cum se întâmplă aici, dar eu îl țineam de braț, nu voiam să-i dau drumul. Trebuia să văd dacă asta va funcționa, era singurul lucru la care m-am putut gândi.

La cursul de dans improvizăm diferite figuri, va fi ca una dintre ele. Încă îl țin de braț acum și vom vedea ce se întâmplă

Și aici se termină, exact în mijlocul propoziției. Exact în mijlocul unui cuvânt.

Asta e ceea ce s-a întâmplat? Când jurnalul s-a terminat, Sierra a continuat să-l țină pe André și a putut să rămână în Belzhar?

Bineînțeles. Încă e acolo. Mâna ei nu se mișcă din cauza vreunui atac. Se mișcă pentru că încă scrie în jurnal, cumva, sau cel puțin scrie în aer...

A încercat un experiment nebunesc. Când a scăzut lumina, a refuzat să dea drumul mâinii lui André. Nu i-a dat drumul nici măcar când a simțit presiunea aceea puternică absorbind-o din Belzhar înapoi în lumea aceasta. Și a reușit să îl țină pe André cu o singură mână încleștată. Cealaltă mână e cea care încă scrie într-un jurnal imaginar, scrie și iar scrie, mult după ce jurnalul real s-a umplut complet.

Și poate că, atât timp cât continuă să facă asta, va rămâne împreună cu el și îl va proteja. El nu mai trebuie să se dea jos din autobuzul acela niciodată — și nici ea.

Nu trebuie să-și retrăiască trauma, așa cum o făcuseră Casey, Marc și Griffin. Dar, pe de altă parte, trebuie să rămână acolo cu André pentru totdeauna.

Sierra a rămas pe veci în Belzhar, renunțând să mai crească, să danseze și să aibă parte de alte experiențe, să exploreze posibilitățile lumii. Lumea aceasta, nu cealaltă.

Tot restul nopții sunt agitată, foindu-mă în pat, întorcând perna și neștiind ce să fac. În zori, când în sfârșit îmi vine o idee, sunt atât de entuziasmată de ea, încât cobor scările în grabă spre telefonul cu plată, bag o grămadă de monede în fantă și sun la spitalul din zonă, cerând să vorbesc cu cineva în legătură cu pacienta Sierra Stokes, care a fost internată noaptea trecută.

Asistenta care răspunde e foarte drăguță și nici măcar nu pune problema dacă aceasta este sau nu o convorbire justificată. Spre surpriza mea, e de acord cu cererea mea bizară și foarte exactă.

— Sigur, scumpo, spune ea. Merită încercat. Chiar n-avem nici cea mai vagă idee ce se întâmplă cu fata asta.

Așa că pune jos receptorul în camera asistentelor și mă lasă să aștept o groază de vreme. Apoi, în sfârșit, se întoarce și îmi spune că a făcut ce i-am cerut, dar n-a funcționat. S-a dus în salonul Sierrei, s-a aplecat deasupra patului ei și mi-a urmat instrucțiunile, strigând: „Sierra, ieși din Belzhar!“

Mi-a venit ideea că s-ar putea să meargă figura asta, fiindcă mi-am amintit că, atunci când am fost prinsă, la rândul meu, în varianta aceea oribilă, *căprească* de Belzhar, după ce am scris în jurnalul lui Griffin, el mi-a strigat ceva de genul „Ieși din Belzhar!“. Și *chiar* a funcționat.

Ah, te rog, fă să se întâmple așa, mă gândesc eu.

Dar asistenta n-a obținut nicio reacție din partea ei. Nicio creștere bruscă a

vigilenței. Nimic nu apare pe monitor.

— Îmi pare rău, scumpo, îmi spune ea. N-am avut noroc.

Am rămas fără alte idei.

A doua zi dimineată campusul are un aer sumbru, toată lumea șușotește la micul dejun despre chestia teribilă care i s-a întâmplat cu o noapte în urmă Sierrei Stokes. Bântuie un zvon că Sierra a luat o supradoză de Xanax și că a trebuit să i se facă spălături stomacale.

Apoi începe să circule alt zvon, că Sierra a avut un „atac major” și că a rămas cu sechele cerebrale permanente. La coadă la budinca de ovăz, oamenii vorbesc despre ce mare pierdere e asta. Sierra era o fată atât de talentată și de deșteaptă, spun ei, folosind timpul trecut. O dansatoare atât de uimitoare. Atât de grațioasă, de inteligentă. O adevărată câștigătoare.

Îmi vine să le țip în față: „Țineți-vă gura, habar n-aveți despre ce vorbiți!”

Câteva fete plâng și se îmbrățișează, chiar dacă cele mai multe dintre ele o cunoșteau pe Sierra doar superficial, pentru că ea era foarte rezervată față de toată lumea, în afară de noi. Mă uit în sala de mese după Marc, Casey și Griffin și mă duc la fiecare dintre ei pe rând, șoptindu-le ceea ce reușisem să pun cap la cap.

— A rămas acolo, spun eu. A continuat să-l țină pe André. E acolo chiar în clipa asta.

Le explic toată povestea și, la fel ca în cazul meu, prima lor reacție e șocul. Dar apoi încep să înțeleagă de ce a făcut Sierra una ca asta.

După micul dejun, doctorul Gant convoacă o întrunire specială a întregului corp al elevilor. El, asistenta și câțiva profesori se ridică și ne oferă un discurs de îmbărbătare, despre cum trebuie să ne bazăm unul pe celălalt și să căutăm companie și putere în ceilalți atunci când se întâmplă ceva dificil. Ne amintesc și că ei sunt alături de noi. În momentul în care se termină această întrunire inutilă, s-a făcut atât de târziu, încât doctorul Gant anulează toate primele ore.

Acum, că nu mai avem ora de Teme Speciale azi, restul timpului liber ne oferă nouă, cei patru care am fost pedepsiți, șansa de-a ne întâlni în secret afară, într-un petic de soare rece, și de-a discuta puțin.

— Eu nu o învinovățesc că a făcut asta, spune Marc imediat.

— Nici eu, spune Griffin. Să te întorci acolo o ultimă oară e greu pentru oricine. Și pentru mine a fost greu.

— Tu, cel mai misterios, spune Casey.

Și îmi aduc aminte că Griffin nu a povestit nimănui, în afară de mine, ce i s-a întâmplat în trecut. Nimeni nu știe despre foc sau cum arată Belzhar în cazul lui. Și oamenii știu foarte puține și despre mine și trecutul meu. Griffin și cu mine am rămas amândoi destul de în umbră, iar ceilalți ne-au permis s-o facem. Pentru asta le sunt recunoscătoare.

Însă Sierra ne-a spus toată povestea ei.

— Cred că a făcut ce trebuia, spune Griffin.

— Pur și simplu nu-mi pot imagina că nu va mai fi aici, spun eu cu o voce spartă.

Vorbim despre Sierra de parcă ar fi moartă și și-a luat singură viața.

Griffin mă înconjoară cu brațul, iar eu mă gândesc cum, spre deosebire de Sierra, el e aici cu mine și nu va pleca nicăieri. Știu asta, dar îmi e foarte greu s-o cred. Uneori crezi că oamenii o să continue să existe pentru totdeauna, iar apoi îi pierzi fără niciun avertisment.

Seara, după o zi în care niciunul dintre noi nu a fost în stare să se concentreze, clasa noastră e condusă în oraș cu un autocar ca să participăm la petrecerea de pensionare a doamnei Quenell, ce se ține în restaurantul unui hotel mare și vechi pe nume Green Mountain Arms. Sierra așteptase cu mare nerăbdare petrecerea; era bucuroasă că va avea șansa să se îmbrace elegant și să se fâțâie prin încăpere ca o persoană normală aflată la o petrecere normală.

Eu așteptasem cu nerăbdare mâncarea; m-am săturat rău de tot de meniurile de la The Wooden Barn. Și îmi plăcuse ideea de-a o sărbători pe doamna Quenell. Primiserăm toți permisiune specială să plecăm din cămin în seara aceea, deși eram pedepsiți. Acum, bineînțeles, niciunul dintre noi nu e deloc într-o dispoziție de petrecere. Dar iată-ne aici.

Hotelul e mare și impunător. Profesoara noastră arată și ea impunător, în timp ce primește invitații la intrarea în restaurantul sclipitor al hotelului. Poartă o bluză roșie de mătase și un colier de smaralde. Culorile Crăciunului. „Minunații mei elevi“, spune ea, îmbrățișându-ne ușor pe fiecare. În spatele ei, încăperea e plină de argintărie strălucitoare și lumânări. Circulă chelneri cu tăvi cu antreuri și, chiar dacă eu port cele mai bune haine ale mele — dintre singurele haine bune pe care le am cu mine —, mă simt stingheră și nefericită să fiu la această petrecere care e, practic, o încăpere plină de profesori îmbrăcați elegant.

— Intrați, ne spune doamna Quenell. Îndopați-vă cu aperitive. Și duceți-le câteva și sărmanilor voștri colegi de cameră năpăstuiți.

Însă noi ezităm în cadrul ușii, iar ea ne spune încet:

— Știu.

Tăcere. Ce știe? Evident, știe că Sierra s-a îmbolnăvit, dar știe oare mai mult decât atât?

Se uită la noi.

— Știu cât de greu vă e tuturor să mergeți la o petrecere, când Sierra e bolnavă. Și eu mă gândesc la ea în seara asta. Voiam să știți asta.

Dar ea nu știe ceea ce știm noi — cel puțin așa cred. Sierra a luat decizia pe care a considerat-o cea mai bună și chiar dacă, da, suntem cu toții tulburați, o înțelegem și o respectăm. Tot ce putem să facem acum e să îi mulțumim doamnei Quenell și apoi să intrăm înăuntru. Griffin oprește un chelner ca să se servească cu niște foitaje. Personalul a fost instruit să nu ne permită să bem niciun fel de alcool, așa că nu ni se oferă decât „apă minerală“.

— De când a ajuns sifonul apă minerală? întrebă Griffin.

— Ah, cam la momentul la care „a avea impact“ a devenit locuțiune verbală, spune

doamna Quenell amuzată.

Apoi se îndepărtează să întâmpine niște invitați proaspăt sosiți. Îmi îndes un aperitiv în gură. Nici măcar nu știu ce e — poate scoică? Iar înăuntru are cremă de brânză? — dar cred că e cea mai gustoasă chestie pe care am mâncat-o vreodată. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea mâncarea „adevărată“. Mă gândesc la cât de bine gătește taică-meu. Și șorțul prostesc cu „Tata bucătar“ pe care îl poartă, și cum, când Leo era mic, tata îl lăsa întotdeauna să arunce un pumn de spaghete în apa fiartă.

Leo. Taică-meu. Maică-mea. Îmi imaginez familia mea în bucătăria aburindă de acasă, într-o viață din care înainte făceam și eu parte, dar acum nu mai fac.

— Vreau să vorbesc cu tine, îmi spune Griffin.

Mă trage într-un colț al încăperii atât de brusc, că apa mea minerală dă peste marginea paharului. După ce ne așezăm pe o canapea cu spătar înalt, îmi spune:

— Jurnalele tuturor sunt terminate, în afară de al tău.

— Știu, răspund cu o voce subțire și rușinată.

— Plecăm în vacanță, Jam.

— Știu.

— Du-te acolo și ia-ți rămas-bun de la el, spune Griffin. Fă-o odată.

Se lasă o tăcere oribilă. Pur și simplu nu pot vorbi.

— Nu vrei să fii cu mine? întrebă Griffin.

Bineînțeles că vreau. Griffin și hanoracele lui moi și uzate. Sentimentele lui atât de intense — atât de intense față de mine. Dau din cap, dar nu pot să-i spun că l-aș vrea și pe băiatul englez amuzant și ironic cu pulover maro, care sunt sigură că mă așteaptă înnebunit în Belzhar, fără să știe de ce întârzii atât de mult sau dacă o să mai vin vreodată.

Griffin vrea doar să mă duc acolo și să termin odată cu povestea asta. Să mă duc acolo și să-i pun capăt.

Dar dacă mă duc acolo să-i pun capăt și îmi dau seama că *nu pot*? Acum știm toți că există o modalitate de-a rămâne. Sierra a continuat să-l țină pe André, nu i-a dat drumul când a slăbit lumina, de parcă făceau un lanț uman în timpul unui uragan, încordându-se amândoi să nu fie smulși și despărțiți unul de altul.

Aș putea să mă duc acolo și să fac la fel.

Ideea începe să capete contur clar în mintea mea, în timp ce stau pe canapeaua elegantă de la petrecerea aceea elegantă, cu un șervețel de cocteil mototolit în mână. Aș vrea să pot înșfăca unul din cocteilurile răcite, roz pal, pe care chelnerii le întind profesorilor, care, din câte îmi dau eu seama, încep să se amețească puțin, iar vocile lor devin mai zgomotoase. O aud pe profesoara de latină, de obicei sfioasă, cum începe să *țipe*. Băuturile sunt cocteiluri Cosmopolitan — destul de ironic, dat fiind că suntem în zona rurală a Vermontului, care nu e tocmai cel mai cosmopolit loc din lume. Dacă aș avea un Cosmo, l-aș înghiți pe nerăsuflăte, și încă unul, iar apoi poate că aș ști dacă ar fi bine să mă duc în Belzhar și să rămân acolo.

— Deci o să-i pui capăt? insistă Griffin.

Dau din cap fără vlagă.

— Promiți, Jam?

Dau din cap încă o dată.

— *Aici* erați, spune doamna Quenell, apărând deasupra noastră. Haideți să îl salutați pe doctorul Gant.

Griffin și cu mine ne ridicăm fără niciun chef. Toți oamenii de la Teme Speciale stau împreună cu profesoara și cu directorul lor, simțindu-se inconfortabil.

— John, spune doamna Quenell, ar trebui să știi că acesta este probabil cel mai talentat grup de elevi cu care am lucrat vreodată.

— Asta înseamnă mult, Veronica, spune el.

Ne privește, apoi spune sec:

— Sper că vă bucurați că vi s-a permis să „evadați“ în seara asta.

Îi răspundem că ne bucurăm.

— Ei bine, spune el, când o să vă întoarceți după vacanța de Crăciun, va veni momentul să luați totul de la zero.

În ianuarie, desigur, Temele Speciale se vor fi terminat de săptămâni de zile. Orice urmează să mi se întâmple se va fi întâmplat deja.

Acum cineva strigă să fim atenți și toți invitații se strâng; se rostesc mai multe toasturi. Câțiva profesori spun glume private și dau citate din cărțile preferate ale doamnei Quenell.

O doamnă în vârstă care lucrează la bucătărie se ridică și spune cât de politicoasă a fost întotdeauna doamna Quenell cu personalul de la bucătărie.

— Întotdeauna își așază tacâmurile lângă farfurie, spune ea, spre deosebire de *alții*.

Da, doamna Quenell e bună. E bună, amabilă și se așteaptă de la noi să dăm tot ce putem. Dar, mai presus de orice, rămâne un mister.

Ce știe doamna Quenell de fapt? O să ne spună vreodată? În curând, cursul nostru se va termina, o să înceapă vacanța de iarnă și când o să ne întoarcem în ianuarie, doamna Quenell nu va mai fi. Cine știe ce familie cu copii mici se va muta în casa ei și probabil că va monta un leagăn în curte.

Dintr-odată, Casey bate cu o linguriță într-un pahar. Toată lumea își întoarce privirea, surprinsă, spre fata micuță din scaunul cu rotile. Casey netezește în poală un pătrat mic de hârtie.

— Voiam doar să spun, zice ea, citind cu voce tare, că ora de Temele Speciale în Engleză a însemnat enorm pentru mine.

Se oprește, apoi își ridică ochii din hârtie și spune:

— Am avut un adevărat șoc când am aflat ce i s-a întâmplat Sierrei. Dar suntem un grup unit, doamnă Quenell, și asta vi se datorează. Vă amintiți ce ne-ați spus, la începutul anului? Că trebuie să avem grijă unii de alții?

Arunc o privire spre doamna Quenell, care dă din cap. Are toată atenția concentrată asupra lui Casey, așa cum e întotdeauna foarte atentă la fiecare dintre noi când vorbim la oră, în jurul mesei ovale de stejar. De parcă am fi singurii oameni din lume care

există pentru ea. Simt cum ceva mă copleșește, mă face să îmi vină să plâng.

— Cred că am făcut asta, doamnă Quenell, continuă Casey. Am avut inclusiv grijă de Sierra. Însă, înțelegeți, există unele locuri în care poate ajunge o persoană, fără ca nimeni altcineva să fie în stare să o urmeze. Uneori trebuie să ai pur și simplu încredere că persoana respectivă știe ce face.

Nimic din toate acestea nu e de fapt scris pe bucata de hârtie a lui Casey. Doar improvizează, încearcă să îi comunice doamnei Quenell ceva, fără să o spună cu voce tare: dacă știți într-adevăr despre jurnale, atunci ar trebui să știți și că Sierra s-a dus acolo și a rămas. A făcut-o intenționat. Și poate că nu e cel mai rău lucru din lume, pentru că acum e împreună cu fratele ei.

— Doamnă Q, continuă Casey, coborându-și din nou privirea spre hârtie, sunteți o profesoară grozavă. La început am crezut că sunteți prea strictă. Dar mă bucur foarte mult că ați fost așa. Pentru că asta pe mine m-a ajutat foarte mult. Și mi-au folosit de asemenea foarte mult discuțiile de la oră, oricât de *aprinse* deveneau uneori. Și, bineînțeles, mi-au folosit jurnalele.

Amintește de jurnale nonșalant, așteptând să vadă dacă obține vreo reacție de la doamna Quenell. Dar ea nu are niciuna. Nici măcar o licărire.

— Știu că vorbesc în numele întregii clase când spun că ați făcut ceva important pentru noi, spune Casey.

Apoi se oprește.

— Bravo! strigă profesoara de latină.

Toți ceilalți profesori ridică paharele și beau în cinstea doamnei Quenell, deși sunt sigură că niciunul dintre ei habar n-are ce încerca de fapt să spună Casey.

Capitolul nouăsprezece

În următoarele câteva zile port cu mine jurnalul peste tot, de parcă m-aș teme că o să mi-l fure cineva sau că o să-l pierd și nu voi mai putea niciodată să-l văd pe Reeve din nou. În ciuda promisiunii mele față de Griffin, încă nu sunt pregătită să merg pentru ultima oară în Belzhar. Eu sunt cea care amână, pentru că mă simt sfâșiată. Sfâșiată în două.

Jumătate din mine vrea să meargă acolo, să producă ruptura, să îl părăsească pe Reeve pentru totdeauna și să se întoarcă la Griffin. Cealaltă jumătate se gândește: la dracu', o să rămân cu Reeve pentru totdeauna. Doar noi doi, pe teritoriul nostru neutru, îmbrățișați pe câmp. Puloverul maro de lână. Gura răsfrântă. Felul în care ne prostim noi doi, apoi devenim serioși și stăm întinși pe pământ, întorși unul către celălalt. Brațele lungi ale lui Reeve și corpul subțire, familiar, atras magnetic de al meu. Putem rămâne așa pentru totdeauna. Fără nicio presiune, nicio schimbare, nicio problemă, fără ca nimeni altcineva să ne complice viața noastră simplă împreună.

Nu știu care jumătate a mea va învinge și nici nu voi afla până nu ajung acolo. Dar chiar va trebui să merg acolo, într-un fel sau altul. Dacă predau jurnalul cu ultimele cinci pagini goale, atunci o să-l las pe Reeve într-o permanentă stare de așteptare, ceea ce ar fi un chin pentru el. Și pentru mine.

De fiecare dată când îl văd pe Griffin că traversează singur campusul, cu umerii aplecați, părul lung și blond fluturând și ghetele care lasă urme adânci în zăpadă, îi fac cu mâna și mă apropiu de el în grabă, ușurată. Nimeni altcineva din clasă nu a fost la fel de paralizat ca mine în privința deciziei de-a face o ultimă călătorie în Belzhar; toți s-au dus în cele din urmă acolo și au făcut ce trebuiau să facă.

Eu sunt diferită.

— *Du-te* odată, îmi spune Griffin într-o zi.

Stăm împreună într-o după-amiază albăstrie, sub un copac de care atârnă țurțuri. Când eu nu îi răspund, el îmi spune:

— Cred că nu te gândești cu adevărat să faci ce a făcut Sierra, nu-i așa? Sper că nu.

Mă gândesc la Reeve în Belzhar, chiar în clipa asta, un loc în care nu există nici țurțuri, nici zăpadă. Mi-l imaginez stând lângă mine în ziua aceea, la ora de arte, când i-

am făcut portretul. Apoi cum ne-am sărutat la petrecere, deasupra căsuței pentru păpuși. Și cum a memorat el scheciul celor de la Monty Python. Borcanul cu gem pe care mi l-a dat din cauza numelui meu. Ce bine ne potriveau noi doi.

O să mă duc în Belzhar după ce se dă stingerea, mă decid brusc. Habar n-am dacă o să mă mai întorc vreodată la The Wooden Barn.

Dintr-odată e mult prea frig aici, sub copacii înghețați, și simt nevoia să intru înăuntru.

— O să mă duc acolo la noapte, îi promit lui Griffin.

La cină, așezată la o masă zgomotoasă, cu lumea stând de vorbă în jurul meu, abia dacă mănânc din mormanul de paste papion din farfurie, simt nevoia să rămân singură. Griffin stă cu câțiva tipi la o masă de vizavi. Ridică încet o mână ca să-mi facă semn și eu ridic mâna ca să-i răspund. Nu ne luăm ochii unul de la celălalt, iar eu dau din cap ca pentru a-i spune să nu se îngrijoreze, o să fac ce am zis că fac.

Apoi, în cele din urmă, vine sfârșitul acelei zile lungi, iar DJ și cu mine stăm întinse în pat, înainte de-a adormi, când ea îmi spune:

— Știi ce mă tot gândeam, când ajungi la maturitate, nu-ți mai dă nimeni stingerea. Adică, nu *obligatoriu*. Sună absolut minunat, nu-i așa?

— Da, așa e, îi spun.

— Iei ce decizii vrei. Sunt complet pregătită pentru asta, adaugă căscând îndelung și dezinhibat, așa cum face ea.

Eu nu sunt pregătită să decid în legătură cu Reeve, dar va trebui s-o fac.

— Îți vine să crezi că o să se termine curând semestrul? continuă ea. Oamenii spun: „Timpul zboară“, iar mie-mi vine să zic: „Să mori tu“.

— Știu, răspund eu. E incredibil ce repede a trecut.

Ne așezăm mai bine în paturile noastre, pe întuneric, și dintr-odată îi spun:

— Ai fost o colegă de cameră foarte bună, DJ.

— Mersi, Jam. Nici tu nu ai fost până la urmă o criminală în serie. Dar încă nu s-a terminat. Mai avem și semestrul următor.

— Știu asta, îi spun.

Dar mă gândesc: s-ar putea să nu te mai văd niciodată. Și dacă n-o să te mai văd, mult succes în viață. Sper ca tu și Rebecca să rămâneți împreună foarte mult timp sau pentru totdeauna, dacă asta vreți. Sper să continui să îți rezolvi problemele de alimentație. Sper să te bucuri într-adevăr de faptul că la maturitate nu se dă stingerea. Sper să ai șansa să faci tot ce vrei să faci, pentru că meriți toate astea.

Aștept ca pe DJ să o ia somnul. Ascult cum respirația ei devine regulată și zgomotoasă, așa cum face de obicei. Apoi, înspăimântată și singură, încercând să mă liniștesc cum pot, mă ridic și mă sprijin de tovarășa mea de studiu, apoi îmi așez jurnalul în poală și aprind veioza de citit.

Reeve mă așteaptă de atât de mult timp deja; mă întreb oare ce crede el că s-a întâmplat.

Simt legătura rece de piele a jurnalului pe genunchi. Mă îndrept spre concluzia

propriei mele povești, însă o vreme nu se întâmplă nimic mai departe, până când, brusc, iată că se întâmplă.

În depărtare, văd pe cineva stând în picioare. Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că sunt, de fapt, *doi* oameni, ținându-se strâns în brațe. Un băiat și o fată, cu părul fluturând. El stă cu capul îngropat în gâtul ei, iar ea își lasă capul pe spate. El râde, în timp ce o sărută.

Simt cum mi se încleștează dinții și îmi înțepenesc degetele de încordare. Aș vrea să-mi pot pocni încheieturile zgomotos, ca un foc de armă de avertisment. Continui să merg spre ei. Știu de ce e fata aici, chiar dacă nu vreau deloc să știu.

„Uneori e mai ușor să ne spunem nouă înșine o poveste“, îmi spusese doctorul Margolis pe un ton blând, care m-a făcut să-mi vină să-l pocnesc, în ziua în care părinții m-au dus la cabinetul lui.

Dar eu nu voiam să ascult nimic din ce spunea el.

Fata de pe câmp mă vede acum și îi spune ceva băiatului, care se întoarce.

E Reeve. Reeve Maxfield se săruta cu Dana Sapol, fata nesuferită care mă urâse încă din clasa a doua, din ziua aceea în care observasem că a uitat să-și pună chiloți pe ea. Vreau să spun, ce fel de persoană perversă îți poartă ranchiună pentru asta? Și, în acest moment, evident că nu mai e vorba de chiloți. Nu a fost drăguță cu mine nici măcar o dată, înainte să afle că lui Reeve îi place de mine. Apoi m-a invitat la petrecerea ei, unde eu m-am sărutat cu el deasupra căsuței pentru păpuși a lui Courtney. Petrecerea la care el mi-a dat borcanul cu gem.

Chiar dacă simt că stau să-mi plesnească tâmplele în clipa în care îi văd pe Reeve și pe Dana împreună, mă țin încă suficient de bine pe picioare ca să continui să merg spre ei. Și, în loc să pară vinovat, șocat sau să spună ceva de genul „Pot să-ți explic“, așa cum făcuse tatăl lui Marc când a fost prins cu caseta porno în care figura el însuși, Reeve continuă să o țină în brațe pe Dana și ea continuă să îl țină pe el, netezindu-i mâneca puloverului maro.

Stau amândoi și se uită la mine, apoi Dana zice cu un zâmbet superior:

— Ia te uită ce avem noi aici...

— Poartă-te frumos, îi spune Reeve.

Nu știusem ce să fac atunci când se întâmplase pe bune chestia asta, în ziua aceea, în New Jersey, în lumea reală. Pur și simplu nu am știut ce să fac. Băiatul pe care îl iubeam se combinase cu această fată îngrozitoare și răutăcioasă, ceea ce nu avea niciun sens.

— Reeve, îi spun acum, exact cum îi spusese în ziua aceea. Ce faci?

— Haide, Jam, spune el încet.

— Dar eu credeam...

Vocea mea se stinge.

— Ce credeai?

Accentul lui e la fel de britanic ca întotdeauna, dar el pare să fie exasperat, ca și cum ar vrea doar să spun ce am de spus și să termin odată. Și apoi să spună și el ce are de

spus și totul să ia sfârșit.

— Credeam că suntem împreună, îi spun eu nefericită.

Dana Sapol țipă. Scoate un sunet ascuțit, ca una din păsările exotice de la Petland Discounts, de la mall. Reeve o strânge mai tare de braț, ca pentru a o face să tacă.

— Jam, spune el în cele din urmă. Nu suntem împreună. Știi asta, nu-i așa?

— Dar cum rămâne cu ce-a fost între noi? spun eu. Începând cu noaptea aceea de la ea acasă. De la căsuța pentru păpuși a surorii ei.

— Știi ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aceea, spune Reeve.

Nu pare că vrea să fie crud sau să încerce să mă umilească.

Dau din cap că nu știu.

— Chiar trebuie să-ți aduc aminte? întrebă el. Nu-ți amintești?

Închid ochii, în vânt, fără să mă uit la fața minunată a lui Reeve și la fața ascuțită și rea a Danei. Oare pot să îmi amintesc noaptea aceea din casa familiei Sapol?

La început nu reușesc. Pot să văd totul exact la fel ca întotdeauna, cu detaliile aliniat îngrijit, ca un șir de pietre lustruite. Cum am ajuns la petrecere. Cum l-am văzut pe Reeve, în cămașa lui boțită, stând împreună cu ceilalți tipi. Cum am mers în altă parte împreună cu el, unde mi-a dat borcanul cu gem. Cum l-am sărutat și am simțit atât de multe. Cum l-am lăsat să mă atingă pe sub maiou. Cum am gemut în lumina slabă din camera acelei fetițe, mai fericită decât mă simțisem vreodată.

Ceea ce făcusem a fost să-mi spun mie însămi o „poveste“, după cum îmi explicase doctorul Margolis.

Să-ți spui ție însuți o poveste e întotdeauna mai ușor, a continuat el. Da, pentru mine cu siguranță e mai ușor. Pentru că atunci când abandonez povestea pe care mi-am spus-o mie însămi și încerc să mă gândesc *obiectiv* la cum stau lucrurile, abia dacă înțeleg ce se întâmplă. Dar chiar și așa, mă întorc înapoi în timp, în mintea mea, cu mult înaintea acelei seri din casa Danei Sapol. Mă întorc înapoi în mintea mea la prima zi în care l-am cunoscut pe Reeve.

Eram în sala de sport și jucam badminton în ziua aceea, și iată-l pe el, elevul din Londra aflat în vizită, într-o pereche de pantaloni trei sferturi și tricou cu Manchester United, ferindu-se în timp ce fluturașii zbârnâiau pe lângă el. La sfârșitul orei i-am spus:

— Bună strategie.

El m-a privit mijindu-și ochii.

— Ce strategie, mai exact?

— Evitarea.

El a dat din cap.

— Da, în mare parte cam așa m-am descurcat în viață până acum.

Ne-am zâmbit ușor unul altuia și asta a fost tot. Săptămâna următoare l-am văzut prin școală și am găsit pretexte ca să vorbesc cu el, iar el a găsit pretexte ca să vorbească cu mine. Exact așa se întâmplase. Mă gândeam la el foarte mult și de fiecare dată mă simțeam ușoară, însuflețită și foarte vioaie.

Iar într-o zi, la cantină, Reeve stătea cu o grămadă de oameni și, în loc să mă așez

lângă Hannah, Ryan și Jenna, cum făceam întotdeauna, m-am strecurat la celălalt capăt al mesei la care stătea el. Niciunul din copiii ăia nu m-a remarcat; stăteam pur și simplu acolo, cu sendvișul meu cu ton — cea mai silențioasă mâncare inventată vreodată — mestecând și ascultând ce discutau ei. Reeve era în centrul atenției de la masă, fiind nou-venit, drăguț și amuzant și având un accent exotic. La masă era și Dana Sapol. Cred că stătea chiar lângă el; mi-e greu să-mi amintesc detaliile, după tot ce s-a întâmplat.

— Familiei Kesman, la care stau, le-a spus el tuturor, îi place să cânte în canon. Știți ce înseamnă?

— În canon? am spus eu dintr-odată, încercând să-mi fac vocea auzită în cantina zgomotoasă. A, cum ar fi „Vâslește, vâslește, vâslește în barca ta“.

Dar eram departe, tocmai în celălalt capăt al mesei, și vocea mea nu răzbătea până la ei. Nimeni n-a părut să observe că aș fi spus ceva, așa că m-am întors din nou la sendvișul meu, încercând să-l fac să țină cât mai mult. Îl ascultam pe Reeve cum vorbește cu accentul acela, cu *hârșăitul* acela în voce, simțindu-mă de parcă el și cu mine aveam o conversație privată și nimeni altcineva nu mai era acolo.

— E înfiorător, a continuat Reeve. După cină trebuie să rămânem toți la masă și cântăm în canon *ore în șir*. Sau poate doar par ore întregi. E cea mai exemplară familie pe care am cunoscut-o vreodată. Toate familiile americane sunt așa?

— Nu, am spus eu cu o voce mai tare. A mea nu e.

De data asta m-a auzit și a privit înspre mine.

— Norocoaso, a spus Reeve.

— Da, a spus Dana Sapol, Jam Gallahue e atât de norocoasă. Asta crede toată lumea despre ea.

A urmat un murmur trecător de surpriză și stânjenală, cum se întâmpla întotdeauna când se lua Dana de mine. Toată lumea știa că, din cine știe ce motiv necunoscut, Dana mă ura. De-a lungul anilor se folosiseră de orice ocazie ca să spună ceva răutăcios. Așa că, de fiecare dată când se întâmpla asta, urma o pauză ciudată și inconfortabilă.

Nimeni nu înțelegea de ce o făcea. Nu eram o ratată. Nu eram ca Ramona Schecht, care stătea singură la prânz, începând din ziua aceea din clasa a șaptea când fusese văzută luându-și o coajă uscată de pe cot și mâncând-o ca pe chipsuri.

Reeve era nou și nu o mai văzuse pe Dana făcând mișto de mine. A fost stânjenitor, dar apoi momentul a trecut. Câțiva copii s-au aplecat să vorbească cu Reeve și nu l-am mai putut vedea. Când în sfârșit s-au dat la o parte, am văzut că Reeve ieșise deja din cantină. Era ceva așa lipsit de importanță, să nu-și ia la revedere de la mine, dar m-a făcut să mă simt complet uitată.

Am luat-o spre lada de gunoi să îmi arunc resturile, iar lacrimile din ochii mei au încetșosat întreaga încăpere. O Hannah încetșosată m-a văzut și a spus:

— De ce n-ai stat cu noi azi, Jam?

Nici măcar n-am putut să-i răspund.

— Ce s-a întâmplat? a spus ea. Jam, *plângi*?

Nu aveam cum să-i explic. Încercam sentimente atât de puternice față de băiatul ăsta, dar după ce fusese atât de drăguț cu mine în prima zi la badminton, și în fiecare zi după aceea, dintr-odată acum era indiferent. Nu îi plăcea de mine? Devenise atât de important să-i fiu pe plac.

Apoi a venit ziua aceea, când aveam ora de arte, desenam peisaje și Reeve a venit să se așeze lângă mine. Ei, mă rog, de fapt s-a așezat lângă mine doar pentru că doamna Panucci, profesoara de arte, cu cercei imenși, a spus:

— Reeve Maxfield, vreau să stai separat de Dana Sapol.

Așa că Reeve s-a ridicat, cu blocul de desen și cu creioanele lui, iar doamna Panucci a arătat spre mine și a spus:

— Du-te și stai acolo.

Reeve s-a trântit ca din pod lângă mine, iar doamna Panucci a spus clasei:

— Să n-aud o vorbă. Nu glumesc, oameni buni!

El s-a întors spre mine, cu un zâmbet șmecher. Între noi era ceva special și subtil. Am stat nemișcați, fără să vorbim, fără să ne atingem, chiar dacă eu aș fi vrut să mă atingă mai mult decât orice altceva. Voiam ca umărul lui să se lipească de al meu. Îmi puteam imagina cu ușurință cum îl sărut, cum simt lâna puloverului lui maro ca ciocolata, fața luminoasă, gâtul lui, gura lui.

Am încetat să mai desenez dealurile din depărtare, cum ar fi trebuit să fac. Erau pur și simplu prea plictisitoare, nu meritau să fie immortalizate. În schimb, mâna mea cu cărbunele a început să se miște deasupra blocului de desen, de parcă ar fi fost o masă de spiritism.

Abia dacă îmi dădeam seama că desenez, până când cineva a spus „Hei, Reeve, vezi că ai o admiratoare“.

Desenul nici măcar nu era prea bun. Întâmplător, uitasem să îi pun cămașă. Îi desenasem doar fața și umerii goi, claviculele. Îl făcusem să arate destul de musculos, deși el e cam slăbuț. Dintr-odată în jurul meu s-au auzit o grămadă de râsete, iar doamna Panucci s-a apropiat, mi-a luat blocul de desen și a spus încet:

— Ce-i cu tine, Jam? Nu e felul tău să te manifesti. Să faci în mod deliberat ceva ce n-ar trebui să faci.

Nu puteam să explic. Nu puteam să-i spun că nici măcar nu îmi dădusem *seama* că îl desenam pe Reeve, pentru că asta n-ar fi avut sens pentru ea. Toată lumea râdea și se uita la desenul pe jumătate gol cu Reeve Maxfield, elevul britanic venit la noi în vizită.

El nu mi-a spus nimic, ci doar s-a ridicat și a plecat. Îi creasem o neplăcere, lucru care mă făcea să-mi vină să-mi scot ochii. Dar poate că, dincolo de această neplăcere, se simțea flatat și incitat. Trebuia să fie așa.

Doamne, te rog, fă ca asta să iasă bine, m-am gândit eu, chiar dacă oscilasem între a crede în Dumnezeu și a fi atee încă de când aveam nouă ani și tatăl prietenei mele, Marie Bunning, făcuse infarct și murise. Dacă ar exista într-adevăr un Dumnezeu, mă gândeam uneori, El nu l-ar fi luat niciodată pe domnul Bunning, care obișnuia să facă păpuși de hârtie pentru Marie, cu costume mici de schi și așa mai departe. Oare

Dumnezeu nu l-ar fi lăsat pe domnul Bunning pe pământ, împreună cu oamenii care îl iubeau?

Acasă, în seara aceea de după ora de arte, nu am vrut să mănânc la cină, iar taică-meu, căruia îi plăcea să gătească feluri de mâncare cu câte un ingredient ciudat („Simți gustul subtil din tocana asta?“, spunea el mândru. „Am turnat în ea o cutie de Dr. Pepper!“), era îngrijorat. „Ce se întâmplă?“, au vrut să știe el și cu maică-mea, dar eu nu puteam să le spun că picasem într-un nor adânc și dens de sentimente și că încă eram în cădere liberă.

Mai târziu, în pat, m-am prefăcut că Reeve era lângă mine. Îi simțeam brațele și pieptul zvelt. A doua zi dimineața, când m-am îmbrăcat, a fost aproape ca și cum mi-ar fi șoptit: „Ia-ți jeanșii negri. Îmi plac ăia“.

Data următoare când l-am văzut la școală, nu părea deloc supărat pe mine, iar eu am fost atât de fericită, că aș fi fost în stare să dansez pe coridor. Poate chiar am dansat puțin, pentru că Ryan Brown mi-a spus: „Ce-i cu *tine*? Parcă ești drogată. Ești hiperactivă?“

Iar mai târziu, în cele câteva minute de libertate dintre Istorie și Franceză la nivel de conversație, când Reeve a aruncat o privire de-a lungul coridorului, am fost sigură că se uita la mine. Dar poate că nu era așa. E ca atunci când ești la un concert și ți se pare că solistul cântă direct spre tine, iar celelalte mii de fete adolescente nici măcar nu există. Eram în interiorul aceluia nor de sentimente și nu puteam să văd sau să simt nimic altceva.

Presupun că doctorul Margolis avea dreptate și chiar *era* mai ușor să-mi spun mie însămi povestea asta, pentru că adevărul ar fi fost pur și simplu inacceptabil pentru mine. Ca în ziua aceea când eram în dreptul dulapurilor și Dana Sapol a ridicat privirea spunând: „Părinții mei și mucoasa aia de Courtney merg la bunici sâmbăta asta, așa că e vremea de dix-tracție. Hai și tu“.

Bun, poate că nu vorbea doar cu *mine*.

Sau poate că nu vorbea cu mine deloc.

Poate faptul că eu credeam că vorbea cu mine făcea pur și simplu parte din acea „poveste“.

În general Dana nu vorbea niciodată cu mine, decât ca să-mi spună ceva răutăcios, dar eu am încercat să mă conving că situația se schimbase, pentru că ea văzuse că între mine și Reeve există în mod evident ceva. În sfârșit, m-am gândit eu, Dana nu mă mai ura. Dulapul meu era la cinci dulapuri distanță de al ei. Jackie Chertoff, care era o versiune mai puțin reductibilă a Danei, era la două dulapuri distanță.

— Excelent, a spus Jackie despre petrecere, ridicând pumnul în aer.

Am început să mă gândesc cum ar fi dacă aș putea să merg la petrecerea aia. Poate că Dana m-ar fi *inclus* cu adevărat în conversație; într-adevăr, ochii ei priveau cumva în depărtare în timp ce vorbea, ca și cum nu s-ar fi putut dedica unei singure persoane. Poate că le spunea *tuturor* de la dulapuri despre petrecerea ei, nu doar lui Jackie Chertoff. În momentul acela nu mi-era prea clar. M-am gândit că poate fusem invitată

și eu și m-am prefăcut că nu era mare lucru. Deși bineînțeles că era extraordinar.

Apoi Dana a adăugat cu înțeles: „Elevul ăla sexy venit în vizită o să fie și el“.

Iar asta *trebuie* să mi-o fi adresat mie, pentru că era evident că îmi plăcea foarte mult de Reeve, toată lumea știa asta după ora de arte. O dimineată întreagă îi desenasem numele la nesfârșit pe caietul meu de Istorie, cu diferite fonturi, litere rotunjite, caligrafie veche englezească și chiar în alfabetul grecesc, pe care îl căutasem pe Internet. Așa arată numele lui în greacă:

Ρεε ε Μαχφιελδ

Toată lumea știa că îmi plăcea de el și, pentru cei mai mulți, avea sens, fiindcă, deși nu făceam parte din grupul celor mai populari, eram o fată amabilă și drăguță, care avea propriul grup apropiat de prieteni. Nu eram deloc asemenea Ramonei Schecht, Mâncătoarea de Coji Uscate. Așa că mi-am spus o poveste în care fusesem invitată personal la petrecerea Danei Sapol. Îmi puteam chiar imagina o invitație inscripționată cu numele meu pe partea din față, întocmai ca invitațiile la *bar* și *bat mitzvah* pe care le promisem în clasa a șaptea, care veneau prin poștă și cântăreau întotdeauna o tonă. În mintea mea, invitația spunea:

Prezența persoanei dumneavoastră este solicitată

La reședința Danei Helene Sapol

Sâmbătă seara începând cu ora opt și jumătate

Vestimentație: de stradă, dar oarecum ușuratică, deoarece Reeve va fi de față

Fără cadouri, vă rog, de vreme ce Dana Helene Sapol are deja totul.

De asemenea, aceasta nu este o zi de naștere, e doar o petrecere de adolescenți care se fac varză

Fiți pregătiți să se întâmple ceva spectaculos

Am rămas lângă dulapul meu, simțindu-mă atât de entuziasmată, că nici nu puteam vorbi. Am închis doar ușa șubredă de metal și am rotit cadranul, ca să nu îl poată deschide nimeni și să îmi fure — ce? Clarinetul? Haina de ploaie? Nimic din dulapul ăla nu ar fi interesat pe nimeni, pe mine mai puțin decât pe oricine. Nu puteam să mă gândesc decât că voi fi împreună cu Reeve la petrecere și la ce se va întâmpla acolo. *Ceva spectaculos.*

Am refuzat oferta obișnuită de a-mi petrece timpul împreună cu Hannah și Jenna sâmbătă seara. Cu siguranță, nu am fi făcut altceva decât să intrăm pe o grămadă de site-uri, dintre care pe unele trebuia să apeși pe un buton ca să atești că ai cel puțin optsprezece ani. Apoi am fi intrat pe Facebook și am fi răs de postările tâmpite ale oamenilor. Ne-am fi uitat la televizor, am fi comandat pizza crocantă și prăjituri de ciocolată fondante, iar în cele din urmă ne-am fi culcat la ora unu noaptea în saci de dormit pe covorul din sufrageria familiei Petroski, sub afișul înrămat cu restaurantul depresiv al artistului Edward Hopper, unde dormisem de un milion de ori.

— Ce o să faci altceva? a întrebat Jenna când i-am spus, ei și lui Hannah, că nu sunt liberă. Ceva împreună cu familia ta?

— Mă duc la petrecerea Danei Sapol.

Au fost șocate.

— Nu te supăra, dar n-ai cum să fi fost invitată acolo, a spus Jenna. Dana Sapol nu și-a ascuns niciodată sentimentele față de tine, chiar dacă *sunt* într-adevăr unele bizare.

— Ei bine, am *fost* invitată, am spus eu.

— Dar, oricum, de ce ai vrea să mergi? a întrebat Hannah.

Nu am putut decât să o privesc cu uimire.

De ce aș vrea să merg? Oare chiar nu înțelegea *nimic*?

— Ah, a spus Jenna cu răceală. E din cauza pasiunii tale.

— Reeve nu e doar o pasiune, am spus eu la fel de rece.

— Depășește momentul, Jam, a spus Hannah. Ți spun asta fiindcă sunt cea mai bună prietenă a ta, căreia îi pasă de tine.

Le-am privit pe aceste două fete, împreună cu care trecusem prin toate, de la începuturile lumii înapoi. Dormisem de atâtea ori unele la altele, petrecusem atâtea ore ondulându-ne părul și repetând mișcări de dans și atâtea după-amiezi plicticoase de sâmbătă la mall, așteptând ca mama sau tatăl cuiva să ne ia cu mașina prin ploaie. Dar acum totul părea să fi rămas în urma mea, departe. Ele nu puteau să înțeleagă unde ajunsese eu în viață. Nu înțelegeau că între mine și Reeve exista o conexiune anume și trebuia să aflu dacă funcționează.

— Ne vedem, am spus eu.

M-am întors cu spatele și deja le-auzeam cum începuseră să vorbească despre mine.

Capitolul douăzeci

În seara petrecerii, părinții mei și cu Leo m-au lăsat acolo și s-au dus mai departe, să petreacă o seară banală, cu vreun film la mall, iar eu m-am furișat în casa enormă a familiei Sapol. Mai mulți copii m-au salutat, puțin surprinși să mă vadă acasă la Dana. Era foarte multă lume acolo, miros de iarbă și un miros mai discret de vomă, deși era abia opt jumate seara. M-am uitat după Reeve, dar nu l-am văzut imediat, așa că am încercat să mă port cu nonșalanță, chiar dacă inima îmi bătea tare. Fără să mă gândesc, mi-am croit drum printr-un grup de oameni, afundându-mă mai adânc în măruntaiele petrecerii.

Din zumzetul de voci americane, am sesizat cu ușurință vocea englezească a lui Reeve. Accentul lui era special, ca și el. Străpungea aerul din sufrageria lungă și bătătoare la ochi a Danei Sapol, conducându-mă direct spre el. Iată-l, stând cu niște tipi, cu o bere într-o mână și o pungă maro în cealaltă. Vorbeau și glumeau cu toții, iar Alex Mowphry l-a făcut pe Reeve handicapat, apoi Danny Geller m-a văzut și a spus:

— Uite-o pe artista care ți-a făcut portretul, Maxfield.

— Să ți-o trag, a spus Reeve pe un ton prietenos.

— Frumos tablou, Picasso, mi-a spus Danny.

Știam că dacă aș fi fost stânjenită și supărată, m-ar fi tachinat și mai mult. Așa că trebuia să mă port ca și cum nu-mi păsa de gluma lui.

— Mersi, am spus. M-au sunat de la Muzeul de Artă Modernă să-mi ceară portofoliul.

Danny s-a întors spre Reeve și a spus:

— Ar trebui să te duci cu fata asta și să-i pozezi pentru încă unul. De data asta direct din față, frate. Te provoc.

— A, mă provoci? a spus Reeve.

S-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Vrei să mergem undeva să vorbim?

— Să vorbiți, a spus Danny. Sigur.

Am dat din cap că da, iar Reeve și cu mine am luat-o împreună pe hol, depășind oamenii sprijiniți de pereți care beau, fumau și discutau. Am deschis câteva uși și am

dat de alți oameni care jucau poker pe dezbrăcate sau erau pe punctul de-a se combina.

În cele din urmă, am deschis ușa camerei lui Courtney, cu căsuța pentru păpuși extravagantă dinăuntrul ei. Acolo nu era nimeni. Reeve și cu mine am intrat, iar el a lăsat jos punga pe care o avea. Alimente englezești, mi-a explicat el când am întrebat. Le adusese la petrecere ca un fel de glumă, pentru că toată lumea de la școală îl tot întreba ce mânca la Londra. Avea de gând să scoată toate chestiile astea mai târziu, când tuturor li se făcea foame.

Am scotocit prin pungă și am găsit biscuiți din făină de orz și o cutie de ceva care se numea, în mod dezgustător, „budincă pătată”¹⁴. Toată lumea avea să râdă în hohote la asta.

Apoi am văzut gemul și am sesizat imediat calamburul.

— Gem! am spus eu încântată. Mi-l dai mie?

Am ridicat borcanul și am arătat spre mine.

— Sigur, a spus el voios. E foarte bun.

Apoi am început să ne jucăm ironic cu păpușile din căsuță, iar el s-a aplecat în față și m-a sărutat. Mirosea a bere, a iarbă și a ceva fermentat, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama, *ah, nu e sută la sută lucid*. Dar, pe de altă parte, nici nu conta, pentru că sărutările mă făceau și pe mine să mă simt puțin luată.

L-am sărutat puțin mai apăsător, aproape sprijinindu-mă de buzele lui și lăsând senzațiile să se reverse asupra mea. Eram amândoi la fel de excitați, iar ce se întâmpla era, în mod evident, ceva *inevitabil*, ceva ce se acumulase încă din acea primă zi în sala de sport. Se tot acumulase și toată lumea știa asta, iar acum iată-ne aici.

La sfârșitul sărutului, eram absolut sigură că ne îndrăgosteam.

Dar apoi ușa s-a deschis cu un bubuit puternic.

— Reeve, a spus Dana Sapol.

El a ridicat privirea spre ea și și-a șters gura, care sclipea de urmele rujului meu — prună înghețată, cu factor de umiditate „extra-durabil patentat”.

— Vin imediat, a spus el.

— Nu te grăbi, văd că te-ai combinat cu fana ta...

— Las-o baltă, Dana.

Dana mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— Mai întâi vii neinvitată la petrecerea mea, Jam, a spus ea. Și apoi practic te arunci pe Reeve, fără măcar să-ți pese că e mucii. De fapt mi-e milă de tine. Habar n-ai ce e ăla comportament normal.

— Ești prea dură, Dana, a spus Reeve.

Mi-a aruncat o privire jumătate de secundă, dar fără să mai spună nimic. Buzele lui încă sclipeau.

Fără cuvinte, Dana l-a scos din cameră trăgându-l după ea.

În loc să mă duc la ușa de la intrare și să stau afară în frig, plângând puțin și trimițându-i maică-mii un mesaj scurt de genul „Știu că ești la film, dar poți să vii să mă iei?”, i-am urmat pe Reeve și pe Dana prin întuneric. S-au strecurat pe hol și au ieșit

afară, stând în dreptul piscinei acoperite. Am deschis puțin ușa glisantă de sticlă ca să-i aud.

— A, nu? Atunci ce făceai? l-a întrebat Dana.

— Eram *beat cui*. Iar ei îi place foarte mult de mine.

— Dumnezeu, Reeve, ești așa o parașută.

— Presupun că sunt, a răspuns el zâmbindu-i.

Am închis ochii.

Cu siguranță Reeve era intimidat de Dana, ca mulți alții din anul nostru, și îi spunea doar ce voia ea să audă. Da, era puțin luat și puțin băut, dar sărutul nostru nu fusese unul îndoielnic, ci dimpotrivă, plin de sentiment, nu puteam să îl ignorăm. Ne îndrăgosteam unul de altul. Eram nedumerită de ce îi spunea Danei, însă mi-am reamintit că nu acesta era adevărul. O mințea ca să o inducă în eroare.

Am plecat pe furiș de la petrecere, dar tot nu le-am trimis mesaj părinților mei să vină să mă ia. În schimb, am mers pe jos până acasă, prin întuneric, pe marginea drumului Route 18. Mașinile erau atât de aproape, că atunci când treceau mugind pe lângă mine, mi se ridica părul valvârtej. Mi-a luat o oră ca să ajung acasă, iar când am intrat înăuntru, eram încă și mai înnebunită de Reeve decât fusesem toată săptămâna.

Lunea următoare, la școală, era puțin mai distant față de mine, dar eu știam că e doar din cauză că se afla și Dana prin preajmă. Avea față de Reeve unele sentimente, pe care el nu le împărtășea, mi-am dat seama acum, însă nu voia s-o supere, pentru că putea să fie extrem de ticăloasă și n-ar mai fi scăpat de gura ei. Reeve a trecut pe lângă mine fără să spună nimic, dar eu știam de ce și știam că e ceva temporar. L-am tot așteptat, apoi, să vină la mine când nu era nimeni altcineva în jur.

Mai târziu, în ziua aceea, când l-am văzut la intrarea în biblioteca școlii, și-a înclinat capul spre mine, iar eu l-am urmat înăuntru și apoi printre rafturi. Eram în sectorul 920 și nu am aprins lampa, dotată cu un mic cronometru, ci am rămas împreună în spațiul întunecos, neluminat.

— Azi nici măcar n-ai vorbit cu mine, i-am șoptit.

— Între noi e ceva strict privat, mi-a șoptit el. Și e amuzant să te furișezi. Eu și cu mica mea fană, mi-a spus, lovindu-și încetisor umărul de al meu.

— Înțeleg, spun eu. E doar între noi...

— Exact.

Și m-a tras în brațele lui.

— *Aici?*

— Nu e nimeni prin preajmă. Dumnezeu, în țara asta nu citește nimeni deloc.

Așa că am început să ne sărutăm între rafturile bibliotecii, sprijinindu-ne de stativele de metal și de cotoarele cărților. În depărtare ticăiau cronometrele și luminile se stingeau automat, iar cărțile erau singurii noștri martori. El și-a strecurat palmele căuș pe sub bluza mea, iar eu am simțit cum mă cutremur. Când s-au auzit pași, s-a tras înapoi atât de brusc, încât am icnit, aproape ca și cum m-ar fi durut.

— Ne vedem, a fost tot ce mi-a spus.

Apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă perplexă și amețită în întuneric, înconjurată de mirosul fărâmicios, de pădure, al cărților vechi.

În zilele următoare ne-am întâlnit la bibliotecă de încă două ori, o dată sub semnul de ieșire din amfiteatru și o dată în spatele școlii, lângă zidul aspru de cărămidă, unde mi-a băgat limba în gură și m-a făcut să râd după aceea, cu o glumă despre faptul că în Anglia nu e deloc lumină a soarelui și până și Regina are carență de vitamina D.

O dată ne-am prostit pe terenul de fotbal, după ce plecase toată lumea, însă doar pentru un minut, pentru că, mi-a reamintit el, tot ce făceam trebuia să rămână între noi. Pentru mine asta era în regulă, chiar dacă uneori simțeam că îmi vine să explodez.

Noaptea stăteam întinsă în pat, cu ochii larg deschiși și gânduri care mi se învârteau în cap într-un ritm rapid, depănând imagini ale lui Reeve văzut din diferite unghiuri.

— Ai cearcăne negre, scumpo, a remarcat maică-mea la micul dejun, într-o dimineață.

Am alergat repede la baie și m-am dat cu niște fond de ten lichid. Chiar dacă nu dormeam prea mult noaptea, voiam să arăt bine și odihnită.

La școală îl priveam adesea pe Reeve și eram sigură că schimbăm câte un zâmbet sau un semn, chiar dacă s-a dovedit că el zâmbea pur și simplu în general, în mijlocul unui grup de oameni. Eram întotdeauna la marginea grupului, urmându-l, mai puțin atunci când apărea Dana, moment în care mă făceam invizibilă, ca unul din animalele alea care se camuflează, pierzându-se, în mod bizar, în fundal.

Eram acolo, în fundal, când Reeve le-a arătat tuturor scheciul celor de la Monty Python cu papagalul mort, pe un ecran TV dintr-o clasă, în pauză. M-am strecurat în încăpere și m-am așezat pe un scaun din spate. Nu m-a văzut nimeni. „Salutare, aș vrea să depun o reclamație“, a spus clientul din magazinul de animale de companie, iar lui Reeve i se părea că scheciul e foarte amuzant și l-a mai pus o dată și încă o dată. Râdeau și alți copii, dar mai ales băieții și cu mine. Dana Sapol părea plictisită de moarte.

— Nu înțeleg ce e așa de amuzant, spunea ea întruna, cu o voce plângăreață.

Dar mie îmi plăcea la nebunie. Reeve și cu mine aveam același simț al umorului. L-am auzit explicând că voia să meargă la universitate la Oxford sau Cambridge, ca membrii trupei Monty Python, care se cunoscuseră în timp ce erau la facultate. Eram sigură că are în fața lui o viață extraordinară și îmi imaginam cum eu însămi voi face parte din ea. Ne și vedeam, pe mine și pe el, într-un club de comedie din Anglia, unde el și cu trupa lui dădeau spectacole. Iar eu aș fi studiat acolo, poate petrecându-mi primul an de universitate în străinătate.

Mi-am imaginat cum luăm masa de seară și bem ceai¹⁵ în Londra, chiar dacă eu nu știu mare lucru despre obiceiurile de acolo. M-am văzut în spatele unui scuter Vespa verde limetă, în timp ce Reeve conducea pe străzi luminate de felinare. Dacă mă gândeam la asta suficient de intens, reușeam să-mi imaginez o întreagă viață împreună cu el.

Eram îndrăgostiți și, în cele din urmă, a trebuit să le spun lui Hannah și Jenna, chiar dacă știam că Reeve nu avea să fie de acord. Le-am spus într-o dimineață, în parcarea

din fața școlii, iar ele ziceau chestii de genul „Ce dovezi ai că e îndrăgostit de tine, Jam?“.

Le-am spus că nu am nevoie de „dovezi“, că aici nu eram la tribunal, dar ele doar au scuturat din cap.

Mai târziu Hannah a venit după mine în cantină, în timp ce stăteam lângă Reeve și Danny Geller, și a spus cu o voce nervoasă și joasă: „Vrei să vii odată să te așezi?“. Dar eu am ignorat-o pur și simplu și am rămas în picioare, ascultându-l pe Reeve care spunea că ultimul joc al lui Manchester United fusese absolut genial.

În timpul orelor nu prea puteam să mă concentrez la altceva. Profesorii mei păreau să spună cuvinte fără sens, pe care toată lumea le scria ascultător în caiete. Viața continua în modul acesta și era amețitoare, dar atât de interesantă. Se pare că așa te simți când iubești. Reeve și cu mine trebuia să ne ascundem, să ne asigurăm că nu o supărăm pe Dana Sapol, care încă se mai agăța de ideea că lui Reeve îi plăcea de ea foarte mult, ceea ce nu era adevărat.

Dar apoi, într-o dimineață, când am ajuns la școală, eu i-am zâmbit și el nu mi-a răspuns nicicum, și-a continuat mai departe drumul. Și nu era niciun pericol; ar fi putut *cu ușurință* să-mi zâmbească. Nu ar fi fost riscant. Nu ne-ar fi văzut nimeni.

Mai târziu, am rătăcit prin fața bibliotecii, unde mă gândeam că ar putea fi, dar nu a apărut. Ceva era în neregulă; poate că avea probleme cu familia Kesman. Poate că îl scosese din minți cântatul în canon. Sau poate că era vreo problemă cu familia lui din Londra. Poate că maică-sa era bolnavă. Oare nu știa că poate să vorbească cu mine despre asta? E genul de lucruri pe care îl fac oamenii îndrăgostiți.

Când l-am văzut pe Reeve cu Danny Geller, i-am spus:

— Pot să vorbesc cu tine?

Danny a părut enervat când Reeve s-a întors spre mine:

— Jam, a spus Reeve, nu e un moment potrivit.

— Păi, când ar fi un moment potrivit? am întrebat eu.

— Te anunț eu.

Așa că am așteptat. Eram îndrăgostiți și merita să aștept.

În cele din urmă, într-o vineri, după ce s-a terminat școala, la 41 de zile după ce ne întâlniserăm prima oară, când eu nu mai dormisem de o vreme, fiindcă somnul era plictisitor, și abia dacă mâncam ceva, pentru că mâncarea nu oferea nici pe departe aceeași valoare nutritivă ca dragostea, m-am trezit umblând pe câmpul din spatele școlii, unde Reeve își petrecea uneori vremea cu prietenii lui. Poate că aveam să-l gădesc aici.

Aveam de gând să mă duc la el și să-i spun încet: „Acum e un moment potrivit?“

Și speram să-mi spună că da și să mergem sub tribune, unde să ne sărutăm și să ne atingem, iar el să-mi explice că e stresat din cauza temelor, asta fiind motivul pentru care fusese cumva distant. Eu l-aș fi asigurat că nu e nicio problemă și l-aș fi făcut să se simtă liniștit, iar dragostea noastră putea fi reluată conform planului. După care ne-am mai fi sărutat încă o vreme.

Dar era după-amiaza în care am văzut în depărtare siluetele și m-am îndreptat cu

inocență spre ele.

Când m-am apropiat suficient, mi-am dat seama că erau doi oameni care se strângeau în brațe sărutându-se. Reeve și Dana.

Inima mea bătea atât de tare; mă lovea cu forță și mi-am pus efectiv ambele mâini pe piept, ca să mă liniștesc.

Apoi Dana i-a spus lui Reeve: „Ia te uită. Ce avem noi aici...” Au continuat pur și simplu să îmi vorbească, în timp ce eu stăteam acolo, în vânt. Îmi curgeau lacrimile pe față și îmi zbura părul în toate părțile, la fel ca al Danei. Reeve stătea acolo, cu puloverul lui maro și blugii strâmți, întrebându-mă dacă îmi puteam aminti ce se întâmplase cu adevărat în seara aceea, acasă la Dana.

Cerându-mi să îmi asum ce era adevărat și ce nu. Mă simțeam zdrobită pe dinăuntru. El era un băiat, era doar un băiat. Eu eram îndrăgostită de el, dar el era acum cu Dana. „Pe bune”, cum ar fi zis Hannah.

— Ești cu ea? am întrebat eu, făcând semn spre Dana.

A urmat o pauză lungă, lungă și ei doi au schimbat o privire.

— Da, a spus el în cele din urmă.

— Nu ești cu mine?

— Bineînțeles că nu e cu tine, a spus Dana, dar Reeve a oprit-o să mai spună și altceva.

— Mă ocup eu de asta, Dana, a spus el tăios.

După care s-a apropiat de mine și m-a privit în ochi. Privirea lui era prea mult pentru mine, ca atunci când mergi la oftalmolog și îți pune picături în ochi, iar apoi trebuie să mergi afară, în lume, și te simți atât de nepregătit pentru toată strălucirea din jur.

Dar nu puteam să plec, chiar dacă plângeam.

— Uite ce e, a spus el cu o voce liniștită, nu e bine să continui să faci asta. Nu te pune într-o lumină bună, înțelegi? Nu sunt un nemernic, Jam. Nu mă face să par așa. Sunt aici doar pentru un trimestru, mă distrez puțin. Da, între mine și Dana se întâmplă ceva. S-ar putea să devin serios. Dar tu și cu mine — a fost doar o simplă distracție. Trebuie să știi asta.

— Nu pot să cred că spui asta, a fost tot ce am putut să-i spun eu.

Apoi l-am întrebat, încă și mai disperată:

— Nu mă iubești?

— Ce anume nu înțelegi din ce-ți spune el? a spus Dana, practic țișând. Nu e îndrăgostit de tine!

— Nu ești? l-am întrebat pe el.

— Nu, a spus Reeve.

— N-ai fost niciodată îndrăgostit de mine? Nici măcar în seara aia la petrecere?

— Dumnezeu... n-am făcut decât să ne *cuplăm* puțin. Eram cherchelit.

Așa zic englezii la „beat”.

— Dar... borcanul cu gem, am insistat eu.

— Ce borcan cu gem?

— Pe care l-ai adus. Tiptree Little Scarlet, de căpșuni.

Reeve părea perplex.

— Ce are asta de-a face cu *tine*? a spus el.

Și apoi:

— Stai puțin, din cauza *numelui* tău, nu-i așa?

M-am holbat la el la nesfârșit. Stăteam acolo, în vânt, și el spunea că nu mă iubește și nu m-a iubit niciodată. Nici măcar borcanul cu gem nu avea legătură cu mine. Nimic nu avea.

Reeve Maxfield nu mă iubise niciodată. Spusese asta și nu se mai putea face că nu o spusese — și nici eu nu mă puteam face că nu o auzisem. Aparent, era posibil ca el să se îndrăgostească de Dana Sapol. Iar acum lumea devenise dintr-odată tăioasă și otrăvitoare.

Așa că, în acel moment rapid de revelație, la 41 de zile după ce ne întâlniserăm prima oară, Reeve a devenit mort pentru mine. Era pur și simplu mai ușor așa.

Dacă nu era îndrăgostit de mine, atunci măcar aveam să mă asigur că nu putea fi îndrăgostit nici de Dana. Că nu mai putea să fie îndrăgostit niciodată de nimeni altcineva.

El nu mă iubea, așa că am închis ochii și l-am ucis în mintea mea. A fost foarte violent, la fel de șocant ca un avion care explodează în aer. A scos un bubuit care m-a cutremurat pe dinăuntru, iar imaginea mea despre Reeve a început să se îndepărteze, învârtindu-se și împleticindu-se prin spațiul gol.

Faptul că m-a respins îmi dădea cea mai rea senzație pe care o cunoscusem vreodată. Dar acum, în mintea mea, el era *mort*, un fapt la fel de traumatizant. Însă era singurul mod de-a face față situației.

Am simțit cum mă sfâșie sentimentul morții și, aproape instantaneu, a devenit la fel de adevărată ca tot ce era adevărat. Chiar dacă, bineînțeles, era doar o „poveste“ pe care mi-o spuneam eu mie însămi, fiindcă adevărul era insuportabil.

M-am întors și m-am îndepărtat în vânt. Și atunci am auzit-o pe Dana spunând:

— Ar trebui s-o închidă cineva la spitalul de nebuni.

Moment în care m-am întors și am țipat:

— Ah, foarte amuzant din partea *ta*, o ființă care nu se simte bine dacă nu se poartă cu cruzime cu cei din jur.

N-am mai stat să aud ce mi-a răspuns. Cuvintele ei au fost înghițite de vânt, iar Reeve era deja mort și înghițit de umilința și apoi de suferința mea.

M-am dus acasă și m-am întins în pat, cu lumina stinsă și complet îmbrăcată, inclusiv cu ghetele în picioare. Părinții mei erau încă la muncă, în lumina scăzută a acelei după-amiezi vântoase de toamnă. Leo a apărut în dreptul patului și m-a întrebat:

— Ce faci?

— Tu ce crezi că fac?

— Stai întinsă în pat într-o cameră întunecată. Poți să pregătești cina? Mama a lăsat

un bilet care spune că ar trebui să faci niște cușcuș. Și să încingi cuptorul pentru pui. Și că ar trebui să stai cu mine.

— Nu pot, am spus eu.

— Nu poți ce? Să faci cușcuș, să încingi cuptorul sau să stai cu mine?

— Ieși afară din camera mea, Leo, am spus eu.

Dar fratele meu mai mic stătea pur și simplu acolo, părând din ce în ce mai îngrijorat.

— Ești bolnavă? a întrebat el.

— Nu, am spus eu, sunt în stare de șoc.

— Șoc? De ce?

Am făcut o pauză.

— Prietenul meu a murit, am spus eu, încercând cuvintele.

Și am izbucnit din nou în plâns.

Leo era nedumerit.

— Nici măcar nu știam că ai un prieten, a spus el.

— Ei bine, aveam, și a *murit*, bine? Și nu pot să mă dau jos din pat, să încep să pregătesc cina și să stau cu tine. Îmi pare rău, Leo, dar pur și simplu nu pot.

— Să plec? a întrebat el.

Zăbovea prin cameră, aproape ca și cum i-ar fi fost frică să mă lase singură.

— Ce altceva ai putea să mai faci?

— Nu știu.

Apoi a spus:

— Poate ar trebui să-i sun pe mama și pe tata.

— Poate că da.

— Și ce să le spun? a întrebat el.

— Spune-le că *prietenul meu a murit*. Și că sunt de neconsolat.

Apoi mi-am tras pătura peste cap și lumea s-a întunecat. Practic am rămas așa o vreme foarte, foarte îndelungată, până în prima zi în care am mers în Belzhar.

Și acum iată-mă din nou în Belzhar, confruntându-mă cu Reeve și Dana, în același mod în care s-a întâmplat în viața reală. E cât se poate de groaznic, așa cum m-a avertizat Casey că o să fie. Deja încep să-mi curgă lacrimile. Dar apoi mă gândesc la Sierra, cum s-a agățat de fratele ei în Belzhar, atunci când cerul a început să se întunece. L-a ținut strâns și a rămas împreună cu el — încă e cu el și acum.

Reeve și Dana se holbează pur și simplu la mine cu răceală. Eu întind mâna și fac ceva ce în realitate, în spatele școlii, nu făcusem. Ceva ce nu s-a întâmplat cu adevărat. Dar chiar și așa, îl prind pe Reeve de mână, iar el nu se opune.

— Ce faci? întreabă Dana.

Înainte să termine propoziția, vocea ei a devenit mică și insignifiantă, ca și ea însăși. Acum abia dacă o mai văd; practic s-a evaporat. Suntem doar eu și cu Reeve, și mâna lui în mâna mea, la început rece, dar după ce continui să o țin o vreme se încălzește cu câteva grade.

Cerul începe să se întunece — a venit vremea — iar dacă eu continui să îl țin, atunci voi putea rămâne aici împreună cu el și vom reveni la modul în care eram noi doi, odată, în mintea mea, când el mă iubea și eu îl iubeam și eram împreună.

Dar acum mi-i imaginez pe Casey și pe Marc dându-i vestea lui Griffin. Iar Griffin spune cu o voce tulburată: „A rămas? Dar a spus că n-o să rămână“.

Apoi îmi vin în minte o mulțime de gânduri previzibile și clișee: mi-i imaginez pe părinții mei venind la spitalul din Vermont, unde eu stau în pat, cu o perfuzie în venă și un monitor alături, fără să reacționez la vocile umane și holbându-mă în gol, în timp ce mâna mi se mișcă smucit prin aer, ca și cum aș fi posedată. Maică-mea șoptește: „Scumpo, ah, scumpo“. Iar Leo stă în cadrul ușii, străduindu-se să se concentreze doar asupra micului său joc video, ca să nu trebuiască să se uite la mine.

Dar gândurile acestea nu fac decât să-mi măgulească orgoliul: cât de mult îmi va duce dorul toată lumea. Mai sunt și lucrurile cărora le voi duce *eu* dorul. Și mă gândesc din nou la Griffin, care își dorește sincer să fie împreună cu mine.

Însă Reeve mă iubește *aici*, în acest mod limitat. Și mă iubește aici doar pentru că nu pot suporta ideea că, de fapt, nu mă iubește. E un băiat din Londra cu zâmbet ironic, vorbe deștepte, ochi somnoroși și un hârșăit în voce. E oarecum, la rândul lui, un șmecher. Poate un pic cam nesimțit, însă nu o ființă groaznică. Doar un adolescent care a venit în State pentru câteva luni și vrea să se simtă bine.

Asta-i tot.

Doar asta a fost, iar eu nu pot să rămân aici cu el.

Fără să fiu conștientă, i-am dat drumul mâinii lui Reeve, iar el se îndepărtează încet de mine, odată cu Belzhar, ca valurile care se retrag de pe țărm.

Undeva în lume — în Londra, în Anglia, mai exact — el a revenit la vechiul lui liceu. Și poate că o altă fată, nu Dana, ci altcineva cu un nume englezesc, precum Annabel sau Jemima, flirtează cu el chiar acum, vrând ca el să-i acorde atenție. Și poate că el o va face.

L-am omorât o dată, ca să suport gândul că nu mă iubea. Poate că Dana avea dreptate; chiar *sunt* de trimis la spitalul de nebuni. L-am omorât și am păstrat „iubirea“ lui în interiorul meu, sub un clopot mic de sticlă. Nu știu de ce a trebuit să fac asta. De ce am avut o reacție atât de disproporționată la ideea că un băiat nu îmi împărtășește dragostea. De ce mi s-a părut așa o tragedie, deși nu era cazul. Doctorul Margolis a spus că mintea își joacă feste singură, pentru a putea să rămână întreagă.

„E un mecanism de auto-protecție“, mi-a explicat el la una din ședințele noastre. Și putem să privim fenomenul mai îndeaproape. Dar eu nu am înțeles niciun cuvânt din ce mi-a spus în acel moment.

Nu ar fi cel mai rău lucru din lume să îl văd cândva din nou pe doctorul Margolis, poate când o să merg acasă în vacanță.

Și una din zilele astea ar trebui să-mi cumpăr singură un alt jurnal. Există și alte lucruri pe care aș putea să le notez; nu trebuie să mă domine povestea asta pentru totdeauna. Aș putea chiar să scriu câteva texte pentru cântece; de când m-am înscris în

Barntones, am ascultat cu atenție cuvintele din cântecele pe care le cântăm. Textele pentru cântece au multe în comun cu poezia — sau măcar cele bune.

Pot să fac orice doresc, pentru că acum s-a terminat. Am isprăvit cu toate astea. Cu el.

— Cu cine? întreabă cineva.

Ridic privirea, nedumerită, și sunt din nou în camera mea de cămin. Deasupra mea, în întuneric, stă DJ, cu părul ei negru și lung atârând.

— Ce? spun eu.

— Cu cine ai isprăvit? spune ea. Vorbeai în somn. Dar în același timp scriai în jurnal.

DJ ridică jurnalul meu în aer.

— A fost foarte bizar, continuă ea.

Îi smulg jurnalul din mână, dau rapid la sfârșit și mă uit la ultimul rând de pe ultima pagină, care a fost umplută. Iată ce văd:

Și l-am lăsat să plece. Așa că bănuiesc că asta e sfârșitul pentru noi doi. Ceea ce nu e cel mai rău lucru din lume.

Închid jurnalul.

— Cât e ceasul? o întreb pe DJ.

— Două noaptea, spune ea. Acum putem să ne culcăm la loc?

Încerc să mă orientez. E miezul nopții, se apropie sfârșitul semestrului la The Wooden Barn. Tocmai l-am văzut pe Reeve pentru ultima oară.

— DJ, spun eu, trebuie să merg undeva.

Mă ridic din pat, îmi iau haina din cuier și o trag peste cămașa de noapte.

— Unde?

— În camera lui Griffin. E ceva important.

— În căminul băieților? De ce nu îți pictezi mai bine un *E imens*, de la *Exmatriculată*, pe cămașa de noapte? Asta a fost bancul cu *Litera stacojie*, în caz că nu ți-ai dat seama.

— Mi-am dat seama.

— Voiăștia n-a trebuit să citiți decât Sylvia Plath, spre deosebire de noi, care am fost obligați să citim Nathaniel Hawthorne și alți scriitori la fel de la modă și revoluționari.

— Lasă-mă doar să plec, bine? spun eu încet. Trebuie să-l văd. Cred că înțelegi ce simt acum.

— Da, recunoaște DJ. Înțeleg. Păi, noroc. Vezi să nu te prindă, Jam. Ar fi păcat.

Ies din cameră, cobor scările fără zgomot și trec pe lângă camera lui Jane Ann, sperând să scap de radarul ei sensibil, căci este o persoană cu somnul foarte ușor. Apoi ies afară, în noapte, și simt aerul rece pe fața mea încinsă. Înaintez în tăcere, pe aleea către căminul băieților. Nu am mai fost până acum decât la primul etaj al clădirii, în sala comună, unde au voie și fetele, dar după ce urc scările, găsesc cu ușurință camera. Pe plăcuțele cu numele scrie: JACK WEATHERS și GRIFFIN FOLEY.

Deschid ușa și mă strecor înăuntru. Jack e ghemuit în pat într-o poziție fetală, lângă ușă, iar o crosă de *lacrosse* stă sprijină de perete. În patul de lângă fereastră e Griffin.

Deschide ochii imediat când apar și spune:

— Jam?

— Să plec? Îi șoptesc eu.

Nu răspunde, ci doar dă la o parte pătura. Nu pot decât să mă strecur înăuntru. Stăm înghesuiți împreună, unul lângă celălalt, în tăcere absolută. El așteaptă ca eu să spun ceva.

— Am fost în Belzhar, îi spun eu.

— Da?

— Da.

— Cât de rău a fost? Moartea, vreau să spun.

La început nu răspund. Știu că atunci când o să-i povestesc, o să aibă tot dreptul să creadă că sunt o persoană groaznică, fiindcă am denaturat în halul ăsta lucrurile tot semestrul. O să creadă că sunt un om care caută compătimirea tuturor. Dar *trebuie* să îi spun, pentru că altfel povestea despre mine și Reeve ar putea să se prelungească la nesfârșit. Griffin ar putea să aducă mereu vorba despre asta, crezând că dă dovadă de respect față de memoria prietenului meu care a murit.

— Chestia e că doar am avut senzația că a murit, îi spun eu.

Griffin nu înțelege. Se uită la mine, încercând să-și dea seama, apoi spune:

— Stai așa, vrei să spui că tipul ăsta... nu a murit?

Scutur din cap. Griffin se uită o vreme la mine, apoi se îndepărtează cu tot corpul. Nu știu dacă ăsta nu e cumva semnul că ar trebui să plec și că el a terminat-o cu mine. Nu spune nimic vreme îndelungată și îmi dau seama că o să mă respingă. Nu cred că te poți obișnui vreodată cu sentimentul acesta. Însă apoi spune:

— Știi ce? Mă bucur.

— Ce vrei să zici?

— Păi, că nu a trebuit să treci prin ceva de felul ăsta.

— Da?

Sunt pur și simplu uluită.

— O să-ți povestesc totul despre asta cândva, spun eu. Toată întâmplarea. Desigur, dacă vrei să auzi. Sunt multe de zis.

— Sunt convins.

— Și o să le spun și celorlalți, continui eu. Înțeleg dacă te simți ca și cum ai fost păcălit. Ați trecut cu toții prin lucruri mult mai înfiorătoare. N-am vrut să rănesc pe nimeni, în special pe tine. Însă cumva chiar s-a *întâmplat*. Dar dacă vrei să scapi de povestea asta, Griffin...

— Nu vreau, spune el.

— Nu?

— Nu.

Și atunci, pentru o clipă, nu mai e nevoie să zic sau să fac nimic, nicio acțiune pe care să o întreprind, nimic de demonstrat. Mă simt extrem de obosită, ca și cum aș fi tăiat lemne timp de un an. Îmi las capul pe pieptul lui Griffin și tăcem amândoi. Doar

două inimi ticăind una lângă alta.

La un moment dat, trebuie să fi adormit amândoi, pentru că sună un telefon în depărtare — cine are aici *telefon*? — și mă trezește. Deschid ochii și camera nefamiliară începe să se umple de lumină. E dimineată și îmi dau seama imediat că sunt pe cale să fiu prinsă și exmatriculată de la școală. Am stricat totul și chiar *este* păcat, cum spunea DJ.

Fără să îmi iau la revedere, ies în grabă din cameră. În timp ce alerg pe coridor, doctorul Gant se apropie cu pași mari de mine. Nu pot decât să mă opresc brusc, așteptând inevitabilul.

Însă el nu spune decât „Jam“, cu o voce vagă și distrată.

— Știu că n-ar trebui să fiu aici...

— Așa e, spune el. Dar tocmai am primit un apel telefonic. Trebuie să spun cuiva.

Își ridică ochelarii și se freacă la ochi, apoi mă privește.

— Ești bună prietenă cu Sierra Stokes, nu-i așa?

Dau din cap că da.

— Deci știi despre fratele ei.

— Bineînțeles.

— Apelul era de la profesorul de chimie. Se uita la știri și a văzut o relatare de ultimă oră despre André Stokes.

Mă holbez la el pentru o clipă, simțind cum se revarsă ceva în interiorul meu, neștiind sigur ce e. Acum mă simt amețită și foarte înspăimântată, dar îl întreb:

— Ce spuneau?

— L-au găsit! E viu și se pare că e în regulă! E ceva uluitor.

Pentru o clipă mi-e greu să asimilez o asemenea veste. El așteaptă să-i răspund, iar eu nu fac decât să tac.

— Chiar așa e? întreb eu în cele din urmă.

Și mă gândesc imediat: *trebuie să îi spun Sierrei*.

Dar știu că nu pot. E imposibil să ajungi la ea.

André a fost în sfârșit găsit, dar Sierra n-o să afle niciodată. Nu poate fi împreună cu fratele ei în deplinătatea și incertitudinea lumii reale. Undeva, adânc în sinea ei, ea e într-un autobuz împreună cu el, în Belzhar, mergând înainte la nesfârșit.

— Da, e adevărat, spune doctorul Gant.

Nu e de mirare că nu-i pasă că m-a prins în căminul băieților. Știrea asta face ca tot restul să pară irelevant.

— Cum l-au găsit?

— Detectivul care se ocupa de caz a făcut infarct și s-a pensionat brusc, spune doctorul Gant. Dosarele lui au fost predate unui detectiv nou, care se pare că a găsit niște notițe despre... un indiciu? Ceva de genul ăsta, nu-mi amintesc exact. André era ținut de un bărbat într-o casă nu foarte departe de DC. Au arestat pe cineva. Încă nu știu prea multe detalii, nimeni nu știe. Dar o să se afle curând.

Scutură din cap, în continuare cu gândurile aiurea.

¹⁴ „Spotted dick“, în original, rețetă tradițională englezească de budincă cu fructe. „Dick“, care e o prescurtare a lui „pudding“, înseamnă însă și penis în limba engleză. (*N. t.*)

¹⁵ „High tea“, în original, masă de seară consistentă însoțită de ceai, specifică mai ales claselor muncitoare, spre deosebire de „low tea“, ceai de după-amiază însoțit de aperitive mai ușoare și într-o atmosferă mai manierată, specific claselor superioare. (*N.t.*)

Capitolul douăzeci și unu

Ultima întâlnire de la Teme Speciale în Engleză ar trebui să fie ca un fel de celebrare, dar nu este și nu are cum să fie. Chiar dacă am trecut împreună prin acest semestru, urmând orele unui curs diferit de oricare altul, și chiar dacă viețile noastre fuseseră transformate, lipsește cineva. Iar acum, când André a fost găsit, absența Sierrei e inacceptabilă. În ultima zi, acest lucru se simte intens în jurul mesei ovale de stejar. Cred că eu, probabil, îl simt mai acut decât toți ceilalți.

Doamna Quenell știe cât de tulburați suntem. Și ea e neliniștită. Dar a adus, totuși, o cutie de la patiserie, pe care o pune pe masă și spune:

— Brioșe roșii cu bezele pentru toată lumea, ca să se asorteze cu jurnalele voastre de piele roșie.

Deschide cutia, iar înăuntru sunt doar patru prăjituri. Una pentru fiecare dintre noi.

— Mulțumim, doamnă Q, spune în cele din urmă Casey, pentru că nu vrea să părem nepoliticoși.

— Știu cum vă simțiți, spune doamna Quenell. Și, credeți-mă, și eu mă simt la fel.

Despre povestea lui André Stokes s-au făcut o mulțime de reportaje. Maică-mea și taică-meu mi-au explicat la telefon ce au citit pe Internet și ce au văzut la televizor. Evident, niciunul dintre noi nu a avut acces la nimic din toate astea, în afara ziarului, care e livrat la The Wooden Barn la prima oră a dimineții.

— Sierra ar trebui să fie acasă, cu fratele ei! spun eu, aproape tânguindu-mă.

— Da, așa este, răspunde doamna Quenell.

André și Sierra au nevoie unul de celălalt. Indiferent prin ce a trecut în captivitate, trebuie să fi fost sumbru și înspăimântător — nici nu-mi pot imagina cât de înspăimântător. Și, cum spun experții întotdeauna, „are în față un drum lung de parcurs“. Dar cel puțin există un drum. Familia lui îl iubește, iar asta îl va ajuta cu siguranță în timp. Bineînțeles, eu nu știu nimic despre toate astea, dar știu că el și cu Sierra au fost întotdeauna foarte apropiați. Dacă ar fi împreună acasă, s-ar putea ajuta reciproc — sunt sigură de asta.

Apoi Griffin spune:

— Știți ceva, doamnă Q? Dacă asta tot e ultima oră și așa mai departe, o să vă întreb

în mod direct ceva. Cred că nu vrea nimeni să fac asta, dar îmi pare rău, oameni buni, trebuie.

— Hei, spune Marc. Ce...

— Doamna Q poate să creadă ce dorește, Marc, spune Griffin. De acum, nu mai contează, mă doare undeva...

Apoi adaugă rapid:

— Scuze pentru exprimare.

Eu aștept să văd în ce direcție se îndreaptă discuția. Griffin vorbește mult mai liber zilele astea.

— Doamnă Q, spune el, îndreptându-se de spate, știți ce se întâmplă când scriem în jurnalele noastre? Știți *cu adevărat*?

Pe partea laterală a feței lui Griffin zvâcnește o venă, iar eu am senzația că e la fel de șocat ca și noi de întrebarea pe care tocmai a pus-o. Foarte nesăbuit din partea lui. Dar nu mai avem nicio altă idee și asta e, acum e momentul critic, momentul adevărului sau orice alt clișeu mai merge folosit. Orele se vor termina pentru totdeauna, iar Sierra e tot în Belzhar.

Tăcerea se prelungește la nesfârșit. Nimeni nu își ia ochii de pe fața doamnei Quenell, care la început pare cumva neutră, apoi începe să se înăsprească, după care dintr-odată devine mai blândă. Apoi, în sfârșit, cedează.

— Da, spune ea. Știu.

Nu ne vine să credem. Încă nu sunt sigură că vorbim despre același lucru.

— Și ați plănuțit asta? întrebă Griffin.

Doamna Quenell se joacă cu ceasul ei, răsucindu-și iar și iar cureaua în jurul încheieturii înguste. Griffin a tulburat-o.

— Nu așa stau lucrurile, spune ea. Din cum ai pus întrebarea, pare să fie un lucru rău intenționat, Griffin. Nu este. Nu a fost niciodată. Nu e deloc vorba de așa ceva.

— Atunci ce ne puteți spune? întreb eu.

O implorăm, de fapt. Chiar o implorăm pe doamna Quenell, o femeie mai în vârstă, despre care știm foarte puține, în afară de faptul că e o profesoară extraordinară și a dat întotdeauna dovadă de integritate. Ea nu ne-ar lăsa să ne prăbușim sub greutatea problemelor noastre. Nici nu ne-ar trata ca pe niște copii mici. Ne-a respectat, chiar și atunci când noi nu simțeam decât dispreț față de noi înșine și de toți ceilalți și credeam că nimic nu o să mai fie în regulă vreodată.

Și iată-ne aici, în această ultimă zi. În mai puțin de patruzeci de minute, doamna Quenell ne va părăsi pentru totdeauna, dar înainte de asta trebuie să aflăm exact ce știe și ce înseamnă toate câte s-au întâmplat.

Așa că ne spune.

— De fapt, e vorba de o poveste personală, începe doamna Quenell. Nu am mai spus-o niciodată până acum vreunui elev, chiar dacă mulți m-au întrebat adesea ce știu sau nu știu. În primul rând, nu pot să spun că „știu“ exact cum e experiența de-a scrie în jurnale. Este experiența voastră, nu a mea. Doar voi știți cu adevărat cum este. Și nu

am vrut să mă implic prea mult, pentru că asta ar fi putut să atragă atenția asupra orei mele și să le facă rău elevilor. Astfel că, pentru o groază de timp, am încercat doar să mențin un soi de echilibru, oricât de epuizant a fost asta. Dar mâine voi pleca pentru totdeauna și, chiar dacă nu cred că este o idee bună, vă voi spune tot ce știu — mă tem totuși că nu știu chiar atât de multe. Prin urmare, o să încep cu o mică poveste care cred că va fi relevantă...

Se oprește brusc din vorbit, iar pauza se prelungește atât de mult, încât pare că s-a răzgândit. Însă apoi spune:

— Când eram cam de vârsta voastră, am trecut printr-o perioadă foarte dificilă. S-ar putea spune, bănuiesc, că am avut o cădere nervoasă, ne explică ea.

Ah. Genul *acesta* de perioadă dificilă. Despre care unii oameni din școala asta știu câte ceva.

— Am fost trimisă la un spital psihiatric de lângă Boston, continuă doamna Quenell. Și, cât timp am stat acolo, am fost foarte retrasă. Nu vorbeam cu nimeni. Apoi, într-o zi, o pacientă puțin mai mare ca vârstă decât mine, o studentă, s-a mutat în camera de vizavi. O auzeam rareori vorbind, dar în fiecare zi, când se făcea ora să ne luăm medicamentele, asistentele ne strigau pe nume și prenume, iar eu am reținut numele ei, pentru că mi s-a părut neobișnuit. Nu am vorbit aproape deloc, cu o singură excepție, într-o seară când stăteam la cină și eu i-am întins platoul cu mâncare, iar ea mi-a spus: „Mulțumesc, Veronica“, și a zâmbit. Știa cum mă cheamă. Și, pentru o fracțiune de secundă, m-a privit în modul în care o persoană mai în vârstă și mai înțeleaptă se uită uneori la una mai tânără. Cu bunătate și fără condescendență.

Exact, mă gândesc eu. Țasta e modul în care doamna Quenell se uită adesea la *noi*.

— Știți ce s-a întâmplat cu ea, doamnă Q? întreb eu.

Doamna Quenell se întoarce spre mine, părând că încearcă să se concentreze asupra momentului de față.

— Da. S-a făcut bine. Și eu m-am făcut bine de asemenea. Și poate că n-aș fi știut lucrul ăsta, nici nu m-aș mai fi gândit vreodată la ea — pentru că nu îmi place deloc să mă gândesc la perioada aceea dureroasă din viața mea. Dar apoi, ani mai târziu, când eram proaspăt căsătorită și profesoară foarte tânără aici, la The Wooden Barn, am dat în *The New Yorker* peste o poezie și ceva mi-a sunat cunoscut. Era *ea*. Am fost atât de încântată că depășise vremurile acelea sumbre și reușise să facă ceva cu viața ei. Să se facă scriitoare.

Doamna Quenell face o pauză.

— Iar apoi, la câțiva ani după ce am văzut poezia aceea, am citit că murise, lucru care m-a întristat foarte mult. Era foarte tânără. Numai treizeci de ani. S-ar putea ca acum să nu vi se pară o vârstă tânără, însă într-o bună zi veți fi de acord că așa este.

În timp ce ne spune doamna Quenell povestea, am sentimentul tulburător că știu despre ce e vorba, dar inițial îmi spun că poate confund eu lucrurile și ar trebui doar să am răbdare și să ascult.

— Și apoi, continuă ea, după o vreme, s-au aflat detaliile morții ei — a fost vorba de

o sinucidere — și povestea a avut parte de foarte multă atenție și, mă rog, au existat mulți oameni afectați de viața și de moartea ei tragică. Și, în cea mai mare parte, desigur, de cărțile ei.

— Plath, spune Casey încet.

Doamna Quenell dă din cap și privește din nou pe fereastră, în depărtările încetoșate de zăpadă și în trecutul limpede.

— Da, spune ea, și dintr-odată pare mult mai bătrână. A fost extraordinar de talentată. După cum știm prea bine toți.

Nimeni nu scoate un cuvânt. Suntem cu toții șocați, în timp ce ne gândim la faptul că Sylvia Plath, pe care noi o numim atât de nonșalant „Plath“ în jurul acestei mese, a fost nu doar o scriitoare pe care am studiat-o și am avut impresia că o înțelegem, ci și o persoană pe care profesoara noastră chiar o cunoscuse, oricât de puțin, cu mult timp în urmă.

— Suferea de boala depresiei, spune doamna Quenell, însă pe atunci nu existau cunoștințele și medicamentele pe care le avem acum la dispoziție. Chiar dacă și acum mulți oameni sunt în continuare pierduți. Totul era diferit atunci și abia dacă se putea discuta în public despre acest subiect. Oamenii credeau că e un semn de slăbiciune.

În cele din urmă, i-au fost publicate jurnalele. Era evident că i se părea necesar să pună totul pe hârtie. Ca și cum mottoul ei ar fi fost „Cuvintele contează“. Iar eu cred, la rândul meu, că lucrul acesta e adevărat. Oricine ajunge să o studieze în amănunt pe Plath, așa cum ați făcut și voi, își dă seama că, în primul și în primul rând, a avut o voce a ei.

Da, Sylvia Plath a avut o voce. O auzeam întotdeauna în minte, de fiecare dată când citeam din volumele ei.

Însă nu se putea întoarce la noi după toate câte i se întâmplaseră; nu se putea întoarce din locul unde se dusesse. Și mă durea inima pentru ea, pentru această scriitoare care se oprise într-un timp îndepărtat; această persoană a cărei voce o auzeam, chiar în timp ce treceam mai departe peste lucrurile care mi se întâmplaseră mie.

— Într-un an, spune doamna Quenell, mi-a venit ideea să le dau elevilor propriile jurnale în care să scrie. Eram în căutare de obiecte vechi, împreună cu răposatul meu soț, Henry, și am cumpărat o cutie întreagă de jurnale, de la un magazin de antichități de aici care nu mai există. Speram că dacă își vor nota sentimentele — în plus față de toate lecturile și lucrările pe care le solicitam eu — asta îi va ajuta.

— Și i-a ajutat? întrebă Marc.

— Știți, așa se părea, spune doamna Quenell. Elevii spuneau că jurnalele le-au schimbat viața. Dădeau buzna în clasă și vorbeau despre cât de *puternice* erau aceste jurnale. La început am crezut că vorbeau doar metaforic. Dar după o vreme m-am convins că era mai mult decât atât. Am luat unul din jurnalele goale acasă și am scris și eu în el, ca să văd. Dar nu s-a întâmplat nimic neobișnuit, așa că eram nedumerită. Poate că nu aveam *nevoie* de jurnal în modul în care aveau nevoie elevii mei. În modul

în care aveți nevoie voi toți. Am început să cred că jurnalele își eliberează așa-numita lor „putere“ doar în circumstanțele adecvate. Desigur, a crede așa ceva e împotriva tuturor celorlalte lucruri pe care le-am învățat la viața mea. Împotriva mersului practic al lumii. Logica și ordinea după care trăim. Și totuși, și totuși, continuă ea. Unul câte unul, elevii mei au încercat să-mi explice că li se întâmplă ceva. La început am fost sceptică, apoi mi s-a făcut teamă. Dar după aceea mi-am dat seama că lor le era mai bine. Scrisul în jurnal părea într-adevăr să fie o formă de eliberare. Așa că unde era răul? Nu puteam să înțeleg exact prin ce treceau ei, dar mă asigurau cu toții că era o experiență care le schimba viața, într-un mod pozitiv. Așa că am lăsat lucrurile să meargă mai departe.

— La dracu', e incredibil, spune Griffin.

Exagerează deja, dar acum nu prea mai contează.

— Cum alegeți cine face parte din clasa asta? întrebă el.

— În fiecare an, spune doamna Quenell, iau la mână fișele elevilor și citesc despre problemele pe care le au, încercând să compun un grup de elevi care par să aibă toți... tipuri similare de blocaje temporare. Apoi le propun un scriitor care ar putea să-i ajute. Într-un an, am avut un grup de copii care sufereau de anxietate, alienați — și am studiat J. D. Salinger. A fost o clasă bună, chiar dacă toți vorbeau *mult* prea mult și nimeni nu asculta de fapt ce spun ceilalți. În alt an, elevii au trebuit să se bazeze mai mult pe forțele proprii, așa că am citit Ralph Waldo Emerson. Iar voi erăți cu toții prinși în vârtoarea unui milion de lucruri, și cu toate astea izolați. Plath a părut o alegere bună. Totuși jurnalele nu au fost niciodată factorul esențial, nu cred asta. Contează de asemenea modul în care se poartă elevii unii cu alții... modul în care vorbesc despre cărți, despre autori și despre ei înșiși. Nu doar despre problemele lor, dar și despre pasiunile lor. Modul în care formează o mică societate și discută orice are importanță pentru ei. Cărțile aprind focul — fie că e vorba de o carte deja scrisă sau de un jurnal gol care trebuie completat. Știți cu toții despre ce vorbesc, mi se pare.

— Cu siguranță, spun eu.

Apoi îmi amintesc de Sierra.

— Dar uneori, adaug eu ezitant, această oră — sau cel puțin jurnalul — nu e lipsită de pericole chiar pentru toată lumea.

— Te referi la Sierra, spune doamna Quenell, cu o voce dintr-odată obosită.

Dau din cap că da.

— A fost în mod sigur din cauza jurnalului?

Dau iar din cap.

— Mă temeam că așa stau lucrurile, spune ea.

— E blocată acolo, doamnă Q! spun eu. Vedeti, ea a găsit o modalitate de a rămâne, și la început a fost o alegere pe care noi am respectat-o...

— ... dar acum, spune Casey, nu reușim s-o aducem înapoi ca să-i spunem că André e în siguranță.

— Nimeni nu a mai rămas acolo până acum, spune doamna Quenell, într-o șoaptă

abia audibilă.

E prima oară când îmi dau seama că înțelege cu adevărat. Știe ce ar putea însemna a „rămâne“. Acum crede pe deplin că există un alt loc, la care se ajunge doar prin intermediul jurnalelor.

— În întreaga istorie a Temelor Speciale în Engleză, spune doamna Quenell, toată lumea a predat jurnalul în ultima zi — și le-a mers în continuare foarte bine.

Pare extrem de palidă în timp ce vorbește.

— Dar de data asta mă tem că am făcut să se întâmple ceva groaznic. Ar trebui să îi explic doctorului Gant chiar acum.

Se ridică în picioare ezitant.

— Să îl informez despre ce am făcut în toți acești ani, în care mi-au fost încredințate mințile tinere ale elevilor. Ar trebui să mă predau. Ar putea să existe... un proces. Sau cum ar vrea să-i spună.

— Nu, spunem toți. *Opriti-vă.*

Toată lumea e alarmată. Doamna Quenell se pregătise să se pensioneze, să călătorească, iar acum planurile ei sunt probabil ruinate. Nu suport ideea ca ea să se simtă vinovată pentru ceea ce i s-a întâmplat Sierrei.

— Nu e vina dumneavoastră, spun eu repede. Ați încercat să faceți bine. Și chiar ați reușit, doamnă Q. Ce i s-a întâmplat Sierrei a fost o întâmplare bizară, bănuiesc. Sunteți o profesoară extraordinară. Nu-i spuneți nimic doctorului Gant. Oricum n-ar avea importanță. Nu o va ajuta pe Sierra. El nu face parte din toată povestea asta. Este povestea... noastră.

Și chiar așa e. Este a noastră și a nimănui altcuiva.

Doamna Quenell se liniștește și e de acord să nu spună nimic nimănui.

— Știți, spune ea în cele din urmă, întotdeauna am avut undeva, în străfundurile minții, ideea că voi preda opera Sylviei ultimei mele clase de elevi. O voi preda și apoi, gata, voi termina. Au existat unii ani în care *aproape* că am luat în considerare predarea ei, dar nu exista potrivirea perfectă și, în plus, chiar voiam să aștept. Apoi anul acesta ați apărut voi toți și mi-am dat seama că era clasa potrivită și momentul potrivit.

Teme Speciale în Engleză are legătură cu lucrurile cărora le pui capăt pentru totdeauna. Mă simt emoționată și copleșită, pentru că știu că nu vom mai sta niciodată aici, împreună, și că doamna Quenell va pleca în curând. Și mă simt așa din cauza celor ce mi s-au întâmplat mie; din cauză că m-am desprins de atât de multe lucruri. Din cauză că m-am schimbat.

Și, de asemenea, mă simt așa din cauza Sierrei. Este inacceptabil să o lăsăm în Belzhar, dar nu avem de ales.

La sfârșitul orei, după ce am mâncat brișele cu vanilie și ne-am predat jurnalele, inclusiv al Sierrei, și după ce am jucat chiar și un joc de cunoștințe generale¹⁶ despre Sylvia Plath — ceva cam macabru de făcut, dar amuzant — doamna Quenell se uită la ceas și spune:

— Mă tem că a venit momentul să vă dau drumul.

Se uită la fiecare dintre noi, pe rând. Apare din nou *atenția* aceea, ca și cum nimeni altcineva n-ar mai exista în afară de persoana la care se uită ea.

— Aș vrea să vă spun cât de mândră sunt de voi toți, spune ea. Îmi pare atât de rău că plecați de aici marcați de această durere. Ce s-a întâmplat cu Sierra îmi provoacă și mie durerea mea. Însă, în același timp, plecați mai puternici decât erați înainte. Și, cumva, cred că știți unele lucruri pe care nu le știți până acum.

Ce anume știu acum? Încerc să fac o listă în minte, în modul în care probabil că ar face Marc.

Știu adevărul despre Reeve; asta e ceva extraordinar de important. Adică l-am știut dintotdeauna, dar nu îl puteam suporta. Și știu de asemenea că durerea arată uneori ca o panglică nesfârșită, de care tragi și tot tragi, o strângi către tine și, pe măsură ce se adună, începi să crezi din ce în ce mai puțin că la capătul ei se află altceva. Ceva ce nu e tot durere. Însă iată că există altceva la capăt; ceva măcar puțin diferit. Nu știi niciodată ce va fi acel lucru, dar el există.

Am învățat toate acestea la Teme Speciale în Engleză. Doamna Quenell mi le-a predat.

Înainte ca ora să se termine mai are încă un lucru să ne spună:

— Vreau să știți că, în ciuda celor scrise în broșura aceea groaznică pe care școala o distribuie din motive ce scapă puterii mele de înțelegere, eu nu vă văd pe niciunul dintre voi ca fiind „fragili“. Foarte inteligenți, da. Fragili din punct de vedere emoțional, nu. Cred că există cuvinte mai potrivite pentru a vă descrie. Sunteți cu toții echipați pentru lume, pentru a deveni adulți, într-un mod în care cei mai mulți oameni nu sunt. Atât de mulți oameni habar n-au ce i-a *lovit* atunci când ajung maturi. Se simt terminați din prima clipă în care merge ceva prost și își petrec restul vieții încercând să evite cu orice preț durerea. Dar voi știți cu toții că evitarea durerii e imposibilă. Iar eu cred că faptul că aveți asemenea cunoștințe, plus experiențele pe care le-ați trăit, vă face cu certitudine să *nu* fiți fragili. Vă face să fiți *curajoși*.

Aș vrea să mă pot apropia și să plâng pe umărul ei învelit în mătase, să îi mulțumesc și să o liniștesc. Aș vrea să îi pot povesti prin ce am trecut în acest semestru și prin ce am trecut în ultimul an. Ea mi-a citit dosarul, dar asta nu e deloc o imagine completă. Vreau să-i povestesc despre Reeve. Și despre ceea ce știu acum și nu știam atunci. Dar ea e o femeie bătrână care a predat o foarte lungă perioadă de timp engleza la liceu și e obosită și mândră de noi, și e atât de îngrijorată în privința Sierrei. Merită un moment de despărțire calm și demn.

Așa că nu îi spun decât „Mulțumesc, doamnă Q“. Și toți ceilalți îi mulțumesc la rândul lor.

— Vă doresc să aveți cu toții o vacanță minunată, adaugă ea, în timp ce își pune haina gri de stofă. Și un an de școală minunat în continuare. Sunteți un grup de oameni extraordinari. Abia aștept să văd ce veți realiza în viață.

Apoi închide cu un pocnet clema de la servieta care conține acum jurnalele noastre și se ridică. Dă din cap către noi pentru ultima oară, această femeie grațioasă cu un coc

alb perfect și ceas de aur minuscul, după care iese încet din sala de clasă. E singura dată când părăsește clasa înaintea noastră, dar cumva, azi, asta e decizia potrivită.

Rămânem uluiți timp de câteva minute, apoi Marc spune:

— Deci bănuiesc că asta e tot.

— Nu, nu e *tot*, spun eu. Cum rămâne cu Sierra? O s-o lăsăm pur și simplu acolo?

Știu că par puțin penibilă și mă tot repet. Nimeni nu are nicio idee nouă. Nimeni nu știe ce să spună. Casey face gestul pe care îl fac uneori fetele unele față de altele ca să-și manifeste sprijinul: mă strânge de mână. E ca și cum ar vrea să-mi spună *sunt alături de tine, Jam*. Iar eu apreciez momentul, dar singurul mod în care ar putea fi cu adevărat alături de mine este să mă ajute să o aduc pe Sierra înapoi. Și niciuna dintre noi nu știe cum să facă asta.

În cele din urmă ieșim și noi din clasă. Casey întinde mâna din scaunul ei și o trece peste comutatorul electric. Chiar dacă o să mai venim cu toții la The Wooden Barn încă un semestru, nu va mai exista între noi aceeași relație, după ce ne vom întoarce din vacanța de iarnă. Atunci vom fi deja doar patru copii care s-a întâmplat să fie în aceeași clasă în primul semestru. Poate că ne vom strânge din când în când în campus sau vom trece unul pe lângă celălalt și vom spune lucruri de genul: „Salut, cum îți mai merge?“, „Cum e ora de istorie?“, „Cum e la Barntones?“, „Mergi la audițiile pentru piesa de teatru?“ Dar nu va mai fi la fel.

Până și Griffin și cu mine — nu avem cum să știm ce se va întâmpla cu noi. Totul e foarte nou și nesigur, sunt atât de multe lucruri pe care încă nu le-am aflat. Ne potrivim oare unul cu celălalt? Suntem compatibili? Cine știe? Deocamdată pur și simplu ne place să fim împreună, asta e indiscutabil.

Pe aleea de lângă clădirea cu săli de clasă, după ce s-a împrăștiat toată lumea, noi doi mai rămânem puțin împreună, iar eu îmi așez capul pe umărul lui.

— Du-te tu înainte, îi spun în cele din urmă. Vreau doar să mă mai plimb puțin.

Fără să-mi ceară vreo explicație, mă sărută, apoi dă din cap și se îndepărtează. Încă are mersul săltat, ca și cum ar fi pe punctul de-a o lua la goană. Aș putea să îl privesc o groază de timp. Însă acum trebuie să mă gândesc la unele lucruri.

În afară de lista pe care mi-am făcut-o în cap până acum, ce altceva am obținut de pe urma Temelor Speciale în Engleză? Oamenii spun mereu că nu mai e nevoie să citești literatură — că n-o să te ajute cu nimic. Se pare că toți ar trebui să învățăm să vorbim mandarină și să scriem coduri pentru calculatoare. Tot mai mulți oameni ar trebui să studieze știință, tehnologie, inginerie și matematică.

Și toate acestea par adevărate și rezonabile. Dar nu poți să spui că ce înveți la ora de engleză nu contează. Că marea literatură nu schimbă nimic.

Eu sunt schimbată. Sunt diferită. E greu de pus în cuvinte, dar e absolut adevărat.

Cuvintele contează. Asta a spus doamna Quenell de la bun început. Cuvintele *contează*. Întreg semestrul am căutat cuvintele cu care să spunem ceea ce trebuia să spunem. Ne căutam propria noastră voce.

Mă opresc pe aleea friguroasă mijind ochii la crengile înalte ale copacilor, subțiri și

nemișcate pe fondul cerului strălucitor. Descoperite, așteptând momentul mării lor înmuguriri, care va veni abia peste luni de zile. E ca și cum ar hiberna acum, așteptând primăvara. Duși într-un fel de loc de așteptare, exact ca Sierra.

Și ea trebuie să poată evada, să înverzească și să înfrunzească din nou, să aibă o viață. Are nevoie de asta la fel de mult ca noi toți. Dar cum aş putea eu să-i ofer asta? Cum aş putea găsi cuvintele?

Îmi doream atât de mult să funcționeze atunci când am rugat-o pe asistenta de la spitalul din zonă să lase telefonul și să strige „Sierra, ieși din Belzhar!“ — așa cum a mers atunci când mi-a strigat Griffin să ies din Belzhar, apoi am ieșit rostogolindu-mă din versiunea nebunească și căprească a aceluși loc, întorcându-mă la el. Dar bineînțeles că la Sierra nu funcționase.

Mi-am dat seama ce trebuia să le spun celor de la The Wooden Barn. Dar poate că nu doar cuvintele sunt cele care contează. E și celălalt lucru despre care vorbea doamna Quenell astăzi. Vocea. Nu contează doar *ce* spui. Contează și *cine* o spune.

Contează a cui voce e.

Mă întorc rapid pe alee și o iau înapoi spre cămin, cât de repede pot, cu aburii respirației vizibili în aer și tropăind din picioare. Din fericire, la telefonul cu plată nu e nimeni. Același telefon mizerabil la care am vorbit cu mult timp în urmă, implorându-o pe maică-mea să mă lase să vin acasă. Pe atunci nu știam nimic. Nu știam că dacă rezisti, dacă te străduiești cât poți de tare să descoperi răbdarea în mijlocul întregii tale nerăbdări, lucrurile se pot schimba. E greu și e complicat, însă nu ai cum să ocolești complicațiile. Detest expresia „a te maturiza“, dar bănuiesc că asta înseamnă.

Am numărul de acasă al Sierrei, pe care mi l-a scris pe o bucată de hârtie înainte de vacanța de Ziua Recunoștinței. Apăs tastele și telefonul sună îndelung, înainte să răspundă cineva. Un bărbat. Obosit, precaut. Fără îndoială că, de când a fost găsit André, familia Stokes a primit încontinuu apeluri telefonice de la reporteri și oameni nebuni.

— Sunteți domnul Stokes? întreb eu grăbită.

Apoi mă grăbesc să adaug:

— Sunt Jam, prietena Sierrei de la The Wooden Barn, din Vermont. Poate v-a spus despre mine?

Aud un oftat.

— Da, spune el. Știu cine ești. Îi plăcea de tine.

— Domnule Stokes, spun eu. Sunt incredibil de fericită pentru André — vreau să spun, este o știre minunată. Dar știu că acum e ca și cum ar fi dispărut Sierra. Și poate dumneavoastră credeți că a dispărut pentru totdeauna. Poate că începeți să vă pierdeți speranța. Dar eu am o idee. Nu pot să vă explic, este prea complicat, însă mă gândeam că există ceva ce aş putea încerca. Să îi spunem Sierrei ceva anume, să vedem dacă ajungem la ea. Mă rog, nu aş fi *eu* cea care i-ar spune asta...

— Despre ce vorbești? spune domnul Stokes.

— Puteți să mi-l dați pe André la telefon?

Urmează o foarte lungă tăcere, timp în care aud murmurele unei discuții în fundal.

În sfârșit, domnul Stokes revine și îmi spunecă știe că Sierra avea o părere foarte bună despre mine, așa că, bine, să aștept.

Apoi lasă jos telefonul, mai trece o vreme, după care cineva ridică din nou receptorul și o voce egală de adolescent spune:

— Salut.

— André, sunt Jam, prietena Sierrei de la școală, știi? Sunt extraordinar de bucuroasă că ești acasă și că ești bine.

Vorbesc repede, asigurându-mă că am șansa de-a spune tot.

— Ascultă, tu nu mă cunoști, dar eu vreau să-ți cer o favoare foarte ciudată. E important. Știu că o să sune nebunesc. Dar vreau să știi că eu *nu* sunt nebună.

— Stai puțin, nu ești la școala la care au trimis-o pe ea, în Vermont? Școala de nebuni?

— Da, sunt la The Wooden Barn. Dar chestia e că cei mai mulți de la școala asta avem unele *probleme*, asta e tot. A trebuit să te sun pentru că știu ceva. Ceva important care ar putea să ajute.

De partea cealaltă nu e decât tăcere, iar eu vorbesc încercând s-o umplu.

— Trebuie să te duci la ea, André, continui eu, și să îi spui unele lucruri. Te rog. Ea crede că cel mai bine e să stea acolo unde este. Dar nu e. Nu poate să fie cel mai bine să... știi... să stagneze. Vreau să spun, chiar dacă tu nu ai fi fost găsit niciodată — dar, Dumnezeule, slavă Domnului că ai fost — ea ar fi putut totuși să se întoarcă aici și să se confrunte cu lumea. E mai bine așa. Știu asta din proprie experiență. Dacă rămâne unde e, nimic nu poate fi diferit. Dacă se întoarce aici, da, știu, totul e nesigur și terifiant, dar există și alte lucruri. Te are pe tine. Vă aveți unul pe celălalt. Și orice altceva o așteaptă în viitor.

Mă opresc. El nu spune nimic. Sunt sigură că habar n-are despre ce vorbesc:

— André, ai un carnet și un creion la îndemână? îl întreb eu. Pentru că trebuie să înțelegi pronunția corect. Sierra trebuie să *audă* în mod clar fiecare cuvânt. Du-te pur și simplu la spital și apleacă-te deasupra patului ei, când ești singur cu ea — fă asta curând, bine? Adică, imediat dacă poți, știi? Adică, *foarte* curând? — și spune aceste cuvinte: „Sierra, sunt eu, André. Sunt aici. Ieși din Belzhar“.

Tăcerea lui teribilă se prelungește.

— Bel-zhar, repet eu, pronunțând încet. Ai înțeles, André? Vrei să îmi repeți, ca să fim siguri că ai înțeles corect?

Urmează din nou tăcerea, care se prelungește atât de mult, încât în cele din urmă trebuie să spun:

— Alo? Mai ești acolo? André?

Dar nu se aude niciun răspuns. A plecat și eu nu știu când mi-a închis sau dacă a auzit ce i-am spus.

---

¹⁶ „Jeopardy!“, în original — numele jocului se traduce prin „primejdie, pericol“ (N.t.)

Capitolul douăzeci și doi

Se întâmplă repede. Chiar în dimineața următoare, în ziua în care ar fi trebuit să plecăm în vacanța de iarnă, cineva îmi bate tare la ușă la ora șase. Când deschid, Jane Ann stă în fața mea, în halatul ei scurt și roz, plângând.

Nu mă pot gândi la altceva decât: acum ce mai e? Ce s-a mai putut întâmpla acum?

— Voiam ca tu să fii prima care aude, spune ea. Sierra s-a trezit azi-noapte, foarte târziu.

Jane Ann plânge, cu siguranță, însă râde în același timp.

André a făcut-o. A făcut-o.

Mi se permite să fac anunțul în legătură cu Sierra la micul dejun. Din toate părțile se aud țipete și aplauze. Sunt disperată să vorbesc cu ea, bineînțeles, dar nu vreau să fiu insistentă. Mă gândesc că va lua legătura cu mine în curând, chiar dacă nu știu când va fi asta. Îmi imaginez familia Stokes strânsă laolaltă în casa lor din DC, nedorindu-și să se mai despartă niciodată.

Mai târziu, astăzi, o să fiu și eu împreună cu familia mea. Încerc să-mi iau micul dejun, după ce am făcut anunțul, dar sunt atât de copleșită de veștile despre Sierra, ca să nu mai spun de acumularea tuturor celorlalte lucruri care ni s-au întâmplat, mie și tuturor celor din clasă, că abia dacă pot mânca. Am pus-o pe Jane Ann să jure că se va asigura că doamna Quenell află despre faptul că Sierra s-a trezit, înainte să plece de acasă pentru totdeauna.

Stau în sala de mese, simțindu-mă aproape ca în prima zi când sosisem la The Wooden Barn. Peste tot în jurul meu se aud acum clinchetul și zăngănitul veselei, paharelor și lingurilor, pocnetul *toaster*-ului industrial scoțând încă șase felii de pâine, pe care l-am auzit la zeci de mic dejunuri. Încăperea miroase greu a ouă, unt și cafea. E prea mult pentru mine în clipa asta, prea multă stimulare și strălucire, care îmi solicită prea multă gândire. Stau cu hanoracul lui Griffin pe mine, strângând în mâini o cană cu ceai tare.

Îmi dau seama că sunt neliniștită în legătură cu venirea părinților mei. O să apară aici curând ca să mă ia, știu asta, iar Griffin are de gând să treacă prin camera mea, ca să-i cunoască pe maică-mea, pe taică-meu și Leo. „Mă gândeam doar că ar trebui să știe

cine sunt“, a explicat el, iar eu am fost de acord, chiar dacă am un motiv legitim să fiu neliniștită în legătură cu asta.

Dacă ei o să creadă că am *exagerat* vorbind despre interesul lui față de mine? Dacă nici măcar nu o să creadă că suntem împreună?

Nu, acum sunt diferită. Tot ce trebuie să facă este să petreacă cinci minute cu Griffin și cu mine; de asemenea o să vadă hanoracul supradimensionat pe care îmi place să-l port și modul în care Griffin și cu mine ne aruncăm unul altuia priviri care nu au nimic de-a face cu nimeni altcineva din cameră. O să înțeleagă.

Seara trecută, la telefon, maică-mea mi-a spus că, dacă voiam să mă întorc în Crampton pentru semestrul de primăvară, poate că ar merita încercat. Dar *nu*, i-am spus, chiar vreau să rămân la The Wooden Barn, cel puțin până când se termină anul școlar. Prietenii mei sunt aici; viața mea e aici. Am primit deja *mersul trenurilor* pentru semestrul următor și am câteva cursuri care sună destul de bine, inclusiv o oră de teorie a muzicii cu o profesoară nouă și tânără. Și, bineînțeles, Griffin va fi aici.

Dar poate că o să mă întorc acasă pentru ultimul an — e o posibilitate. The Wooden Barn e foarte izolat și te poate face să te simți un pic sufocat. De când trăiesc aici, nu m-am gândit prea mult la ce se întâmplă în lume.

Mi-e dor să stau noaptea târziu pe Internet și mi-e dor de SMS-urile care zburau între mine și prietenii mei. Mi-e dor chiar și de acei prieteni. Nu am aflat niciodată de ce s-au despărțit Hannah și Ryan. Sper că ea e bine și îmi pare rău că nu i-am fost alături când i s-a întâmplat asta. Nu știu dacă ea o să treacă vreodată peste modul oribil în care am distorsionat totul. Și nici n-aș învinovăți-o dacă nu m-ar ierta niciodată. Dar poate, cumva, vom reuși la un moment dat să fim din nou prietenoase una cu alta, dacă nu chiar prietene.

Nu va fi ușor să revin la Crampton pentru ultimul an. Dana Sapol va fi în continuare acolo, ca și Danny Geller și toți acei copii, cu excepția lui Reeve, bineînțeles, care s-a întors în Anglia. Nimeni nu va uita vreodată în ce hal mi-am pierdut capul, și în văzul lumii întregi, după un băiat pe care abia îl cunoșteam. Iar eu nu voi fi niciodată în stare să le explic.

Dar poate că, dacă chiar o să mă întorc în cele din urmă, și o să vină cineva la mine să mă întrebe despre ce s-a întâmplat, voi putea să pun capăt discuției spunând calm: „Oamenii se mai și schimbă“. Ceea ce știu că e adevărat.

Da, cu certitudine voi termina restul anului școlar la The Wooden Barn, dar în ce privește anul următor, va trebui pur și simplu să mai văd.

Mai târziu, în după-amiaza asta, DJ zboară spre casă, în Florida. Acum, la amiază, ea și cu mine stăm tolănite pe pat, încercând emoționate să ne omorâm timpul. Valiza mea e gata făcută și aștept ca mașina părinților mei să parcheze în fața căminului. Stau cu urechile ciulite ca un câine ca să aud scârțâitul cauciucurilor pe zăpadă.

— Deci ce-o să faci în vacanță? întrebă DJ.

— O să dorm până târziu, în primul rând, spun eu.

— A, și eu, spune ea.

— Și vreau să cumpăr haine care nu sunt făcute din flanel, adaug eu. Să-mi petrec timpul cu fratele meu mai mic. Leo, călător în alte lumi. Să stau de vorbă la telefon cu Griffin și cu Sierra. Să mănânc pizza. Genul ăsta de lucruri.

— Sună bine, spune DJ. Apropo de pizza, mor de foame.

— ăsta e codul pentru „O să am o criză în care o să mă îndop cu ce se nimerește?”

— Nu, e codul pentru „mor de foame“. Abia dacă am mâncat la micul dejun, răspunde ea.

— Și eu.

— Sunt cumva iritată, îmi spune DJ. Rebecca și cu mine am avut o despărțire emoțională. Știu sigur că părinții ei o să încerce s-o spele pe creier când o să fie acasă. O să-i spună că a fi gay e doar o fază. Sper doar ca ea să rămână puternică. Puternică și gay.

— Așa o să fie.

— În orice caz, în timpul micului dejun, îmi simțeam stomacul încleștat, de asta n-am mâncat aproape nimic.

— Nu mai ai niște biscuiți ascunși pe undeva, DJ? o întreb eu.

— Ba da.

— Păi du-te și ia-i.

DJ extrage o cutie de biscuiți din adâncurile de sub biroul ei, iar eu mă duc la sertarul noptierei mele, scotocesc pe acolo și scot borcanul cu gem de căpșuni Tiptree Little Scarlet, pe care hotărâsem că nu îl voi deschide niciodată atâta timp cât trăiesc.

Studiez eticheta și pipăi suprafața rece și netedă de sticlă a borcanului.

— Chestia asta se presupune că e destul de bună, spun eu.

Apoi, încercând să par nonșalantă, apuc capacul borcanului și îl răsucesc. Capacul scoate un pocnet surprinzător de percutant, ca și cum ar elibera nu doar aer, ci și altceva ce murea de nerăbdare să iasă afară, de foarte multă vreme.

Apoi mă așez pe pat cu picioarele încrucișate, sprijinită de tovarășa mea de studiu, cu fața la DJ și, cu un cuțit ușor curbat șterpelit din sala de mese, întind niște gem de un roșu închis pe doi biscuiți — unul pentru ea, unul pentru mine. Când îl bag pe al meu în gură, mă surprinde gustul atât de dulce. Îl las să zăbovească o vreme.

Mulțumiri

Am avut norocul de-a fi înconjurată de oameni înțelepți și generoși în timp ce lucram la această carte. Pe mine însămi mă consider deosebit de norocoasă, fiindcă am avut parte de sfaturile și experiența lui Courtney Sheinmel, o minunată scriitoare, cititoare și prietenă. Courtney a fost, de asemenea, cea care m-a prezentat prietenei ei, scriitoarea Julia DeVillers, care nu numai că mi-a făcut niște sugestii foarte de ajutor, dar mi-a prezentat-o pe fiica ei, Quinn DeVillers, o persoană excepțională, care a avut multe de spus, lucruri incredibil de istețe și folositoare.

Emma Kress, profesoară extraordinară și scriitoare, mi-a oferit propriile păreri înțelepte; iar Adele Griffin, o scriitoare pe care o admir cu adevărat, a fost una dintre primele mele cititoare, în fazele timpurii ale cărții. Le dedic mulțumiri lui Delia Ephron, pentru atenția, sprijinul și prietenia de care a dat dovadă; lui Kaye Dyja, pentru că mi-a oferit perspectiva onestă și amănunțită a unui adolescent asupra cărții. Și lui Jennifer Gilmore, pentru ochiul ei atent la detalii, blândețea ei și tot restul. Lui Martha Parker, pentru că a fost alături de mine pas cu pas. Și mamei mele, Hilma Wolitzer, fiindcă m-a învățat atâtea despre ce înseamnă să scrii un roman. Și, desigur, soțului meu, Richard Panek, pentru sprijinul și dragostea lui. Mulțumiri, de asemenea, lui Laura Bonner de la WME, pentru toată munca depusă și entuziasmul ei necontenit.

Îi sunt recunoscătoare lui Michelle Kutzler, doctor în medicină veterinară, care și-a rupt din timpul ei ca să îmi prezinte câteva puncte mai importante în privința fătatului la capre. Și agentei mele, Suzanne Gluck, care, deși lipsită de experiență (din câte știu eu) în acest domeniu aparte, știe totul despre cum să ajuți un scriitor să aducă pe lume o carte. Datorită lui Suzanne, am avut parte de o primire foarte fericită în sânul colecției pentru tineri cititori, Dutton și Penguin Young Readers, unde m-am bucurat de bunătațea și grija enormă a lui Don Weisberg.

În sfârșit, îi datorez toată gratitudinea editoarei mele Julie Strauss-Gabel, căreia nu am cuvinte să-i mulțumesc pentru sugestiile, răbdarea și, în general, ideile ei geniale. Fără sfaturile lui Julie, n-ar mai fi existat nici Belzhar, nici *Belzhar*.